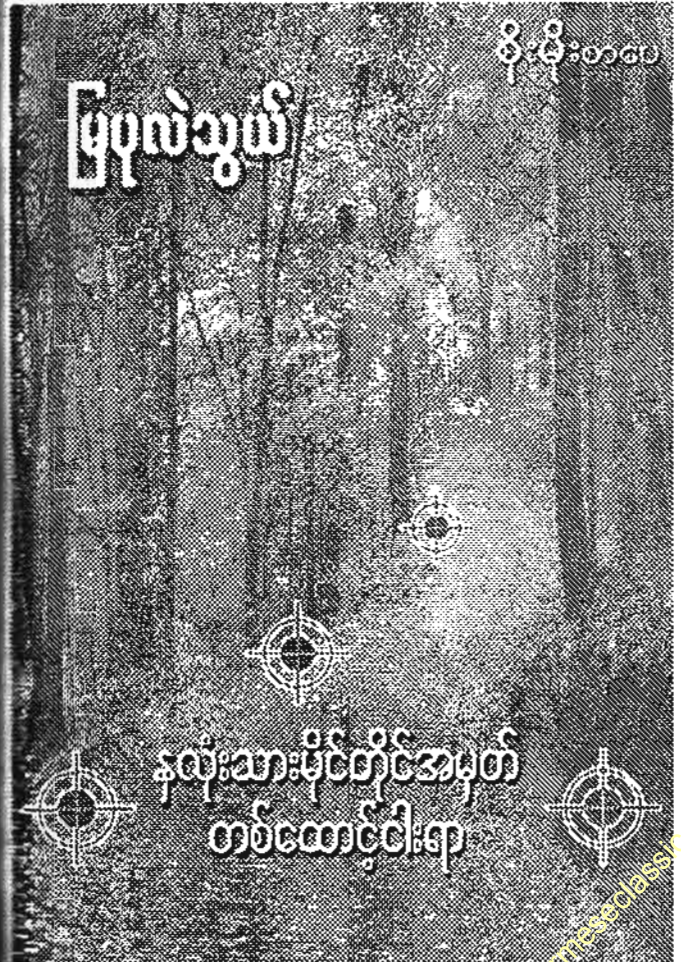

BURMESE CLASSIC

ပြည်လုံးပြည်

လုံးသားမိုင်တိုင်အမှတ် တစ်ထောင်ငါးရာ

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၇၂၀၂၀၀
- မျက်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၈၅၀၃၀၀
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ။
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်ရေး - ၅၅၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်
- အရုံးဒီဇိုင်း - ဘိုဘိုထွန်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
မံပယ်အောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၀၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အခန်း (၁)

မြူးကြသော တေးဂီတသံနှင့်အတူ ရောင်စုံဆလှိုက်မီးလုံး
တွေကလည်း တီးလုံးသံနှင့်အပြိုင် မှိတ်ချည်လင်းချည်။ ရောင်စုံ
မြူးကြနေသည့် လူရောင်စုံကလည်း ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်။ ဟိုတစ်စု
ဒီတစ်စု။ တချို့ကြတော့လည်း နှစ်ယောက်တည်း တီးတိုးစကားဆို
သွက် တချို့ကြတော့ နှစ်ယောက်သုံးယောက်။

အားလုံးလူငယ်တွေချည်း ပျော်တဲ့ပွဲဟုဆိုရမည့် အခြေ
အနေထဲမှာ မြပချုပ် သူမ မြင်လိုတွေ့လိုသူကို ရောင်စုံလူများ
ကြားမှာ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် ဝင့်ခနဲ ဝင့်ခနဲ အပြေးအလွှား
စုပွေ့ကြည့်နေသည်။

တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ။

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။

မြပချုပ် တွေ့လိုမြင်လိုသူကိုက မမြင်မတွေ့ရသေး။ နေခို

ထာ ဒီလိုပွဲများကို နှစ်သက်လေ့ရှိသူမဟုတ်။

တည်ငြိမ်သောအသွင်ဖြင့် အေးချမ်းစွာနေတတ်သူ။ နေချိုက ရုပ်ချောသလို သဘောလည်းကောင်းသည်။ နေချိုဆိုလျှင် မိန်းကလေးတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြသလို အလေးလည်းထားကြသည်။ ထိုသူတွေထဲမှာ မြပချုပ်လည်း အပါအဝင်ပါ။

မြပချုပ်နှင့် နေချို အခြေအနေကလည်း တရားဝင်မဟုတ်သော ချစ်သူတွေ။ ဒါကို နေချိုလည်း သိသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မြပချုပ် ထင်မထားခဲ့ပါ။ သို့ပါသော်လည်း လက်ရှိအခြေအနေမှာတော့ မြပချုပ် ထင်မှတ်မထားတာတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့မှာ နေချိုဆိုတာ မြပချုပ်ရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားခဲ့သမျှ အခုတော့ မြပချုပ် ရင်ကွဲဖို့ဖြစ်လာခဲ့ရလေပြီ။ မိန်းကလေးတွေ အဖြစ်ကလည်း သေချာတွေးကြည့်ရင် ရယ်စရာလည်းကောင်းသလို သနားစရာလည်းကောင်းသည်။ နေချိုတို့လို ယောက်ျားတွေက စိတ်ကြိုက်ဆော့ကစားနိုင်သည်။ ဒါကို မြပချုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိသည်။ ခံစားနားလည်ပါလျက် မြပချုပ်ကိုယ်တိုင်က နေချိုနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရသည့်အပေါ်မှာ သာယာကြည်နူးနေမိတော့ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်မမြင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူတစ်ဖက်သားက လှောင်ပြောင်ရယ်မောစရာ၊ သနားစရာဖြစ်နေတာကိုလည်း မတွေး။

သူမအတွေးထဲမှာ နေချိုဆိုသည့် လူတစ်ယောက်တည်းကို ထည့်ထားမိသည်။ ဒီတော့ မြပချုပ် လှုပ်ရှားကြံစည်တွေးတော စိတ်ကူးယဉ်သမျှအားလုံး နေချိုနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည့် အပြုအမူ

တွေလည်းဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ ပါတီပွဲကို နေချိုလာမည်ဆိုတာသိ၍ မြပချုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူမကိုယ်သူမ အလှဆုံး ပြင်ဆင်ခြယ်မှုန်းလာသည်။ ဘွဲ့ပျောင်းအိန္ဒြေသော အနက်ရောင်ဝတ်စုံလေးက ဝင်းဝါသော မြပချုပ် ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ် အလှကောက်ကြောင်းကို အလှပ အသက်တက်ဆုံး ဖန်တီးပေးထားသည်။

ခွာမြင့်ဖိနပ်ချွန်ချွန်လေးနှင့် ကြိုးသေးသေးလေးတွေ ဖြန့်ထွေးစွာ လှပနေသော ဖိနပ်လေးက မြပချုပ်၏ ဖြူနုသော ခြေနှစ်ရောင် ခြေချောင်းအလှလေးကို အလှဆင်ယင်ထား၏။

နားမှာ ရွှေရောင်နားကွင်းကြီးကို ဆွဲထားပြီး လည်မှာလည်း ရွှေကြိုးမျှင်မျှင်နှင့် စိန်ပွင့်သေးသေးလေးတစ်လုံးထဲ မြုပ်ထားသည့် လော့ကက်လေးဖြင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

ကျောလယ်ထိ ရွှေညှိရောင် ဖြောင့်စင်းနေသော စတက်ဆင်လေးတွေက အဖျားနားလေးမှာ ကပ်ပြီး ခွေလိပ်သွား၏။ နှုတ်ပြီးဆိုရလျှင် ဒီနေ့ မြပချုပ် သိပ်လှနေသည်။

ထိုအလှကို နေချိုဆိုသည့် ရွှေမင်းသား သတိပြုမိသွားချင်သည်။ အဲဒီနောက်မှာ မြပချုပ်ဆိုတာ နေချိုရဲ့ လက်ထပ်ထည့်သူအဖြစ် ရဲဝံ့စွာ တက်လှမ်းဂုဏ်ယူလိုက်ချင်သည်။ ဒါ့အပြင် မြပချုပ်ရင်ထဲက ဆန္ဒနှင့် လောဘလေးများဟုဆိုလျှင်လည်း မမှား

ဟော...

မြပချုပ် မျက်ဝန်းအစုံမှာ အရောင်လက်သွားသလို နီရဲ ထူအမ်းသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း ကျေနပ်ခြင်းပီတိဖြင့် ပြုံးမိနိုး သွား၏။ သူမအကြည့်တွေက တစ်နေရာထဲမှာ စူးစိုက်သွားသည်။ တခြားဘာကိုမှ မမြင်တော့။

မြပချုပ် မျက်ခုံးထဲမှာ နေချိုတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကွက်ပြဲမြင်နေမိပေမယ့် နေချိုက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ သူ့နား မှာ နေချိုမျက်နှာကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်နေသည့် နေချိုရဲ့ ချစ်သူ ပက်ထရစ်ရှာရှိနေသည်။

နှစ်ယောက်တည်း တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ဘာတွေပြောနေ ကြသည်မသိ။ နေချိုက ပက်ထရစ်ရှာ မျက်နှာကို ပြုံးလျက် ငုံ့ကြည့်လိုက်တာ မြင်ရတော့ မြပချုပ်ရင်ထဲ စပ်ဖျင်းဖျင်း အခံခက် သွားသည်။

တကယ်ဆို မြပချုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း နေချိုရဲ့ အလိုလိုက် အရေးပေးခြင်း ခံရသူတွေထဲက တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါ။ မြပချုပ် မျက်နှာညိုလျှင် မနေတတ်သော နေချိုက မြပချုပ်က သူ့ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်မပြောဘဲ ပစ်ထားလျှင် သူက မြပချုပ်ကို အမြဲလို အရေးတယူ ချောမော့တတ်သူ။

အို...သူဟာ မြပချုပ်ရဲ့ချစ်သူပါ။

မြပချုပ်ကို သူ့ချစ်တာ စိတ်ဝင်စားတာ မြပချုပ်သိသည်။ မြပချုပ် ဆိုးနွဲ့သမျှ ပြုံးပြုံးနှင့် အလိုလိုက်တတ်သူ။ သူ့မျက်လုံး အကြည့်တွေကို မြပချုပ် နားလည်သည်။ သူ့အပြုံးတွေကို သူမမြတ်

နိုးသည်။

သူ့ချစ်တာကို မြပချုပ်သိသလို မြပချုပ် သူ့ကို မြတ်နိုး တွယ်တာတာကိုလည်း နေချို သိသည်။ ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ မြပချုပ်ကိုထားပြီး ပက်ထရစ်ရှာဆိုသည့် မိန်းမနှင့် နေစပ်လိုက်ရ သနည်း။

နေချိုလို လူချောတစ်ယောက်အနေနှင့် ပက်ထရစ်ရှာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းမှာ လုံးဝမဖြစ်သင့် သောကိစ္စဖြစ်သည်။ ပက်ထရစ်ရှာက မြပချုပ်ဆိုသည့် သူမလောက် လှတာလည်းမဟုတ်။ မြပချုပ်ထက်လည်း အသက်ကြီးသေးသည်။

လူကလည်း သေးသေးညက်ညက်နှင့် စကားပြောကောင်း သည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ပက်ထရစ်ရှာက တကယ်လူကြီးလေး တစ်ယောက်လို မိဘစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်နိုင်သူ။ အရောင်းအဝယ် ကျွမ်းကျင်သည်။ စီးပွားရေး လာဘ်မြင်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အထည်ချုပ်စက်ရုံကို ဦးစီးနေသည့် ဖက်ရှင် ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်။ နေချိုနှင့် ငယ်ငယ်လေးထဲက သူငယ်ချင်းဟု ဆိုသည်။

မြပချုပ်နှင့် ပက်ထရစ်ရှာကို နေချိုကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက် ပေးတုန်းကလည်း ထိုအတိုင်းပဲ ပြောခဲ့သည်။ အခုကြာမှ ဖြန်းစား တြီး နေချိုနှင့် ပက်ထရစ်ရှာ နေစပ်လိုက်သည်ဆိုတော့ မြပချုပ် အသက်ရှူရပ်မလို ဖြစ်သွား၏။

ပက်ထရစ်ရှာနှင့် နေချိုဟု တွေးလိုက်တိုင်း မြပချုပ်

မယုံကြည်နိုင်။

“နေချို့”

“ဟော...ပချုပ် လာလေ”

နေချို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ချိန် ပက်ထရစ်ရှာက အရင်ဦးအောင် မြပချုပ်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ခေါ်ငင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြည့်ပါဦး ပချုပ်က သိပ်လှတာပဲချို့ရယ်၊ ဒီနေ့ပွဲမှာ ပချုပ်အလှဆုံးပဲထင်တယ်”

ပက်ထရစ်ရှာက နေချို့ဘက်ကို လှည့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို မြပချုပ် သဘောမကျပါ။ ပက်ထရစ်ရှာကို မြပချုပ် မုန်းသည်။ သူ့ကြောင့် နေချို့ကို မြပချုပ် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မည့်အဖြစ်ကို တွေးမိလျှင် ပက်ထရစ်ရှာကို ကမ္ဘာအပြင်ဘက် တစ်နေရာရောက်အောင် ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်ချင်မိသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား ပချုပ်”

“နေချို့ဟာ ဘယ်နှစ်ယောက် မြင်နေလို့လဲ”

ရင်နာစွာ သူမမေးလိုက်တော့ နေချို့က မြပချုပ် နှစ်သက်မြတ်နိုးလှသော အပြုံးလှလှဖြင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းစူးပြီး မျက်နှာညိုသွားသော သူမကိုကြည့်ကာ ကြည်သာရွှင်ပျရွာ အသာအယာရယ်မောပါသည်။

“ဆောရီး...စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ တို့က ပချုပ်မှာ တခြားအဖော်ပါလာမယ်ထင်လို့ပါ”

“ပက်ထရစ်ရှာ”

“ဪ...ဇွန်မီ”

“ဟိုမှာ ပက်ထရစ်ရှာကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ လူတစ်ယောက်စောင့်နေလို့ လိုက်ခဲ့ဦး”

“အဟင်း...ဟင်း ချို့ ခဏနော်၊ ပချုပ် ချို့နဲ့ စကားပြောနေဦးနော်၊ ပက်ထရစ်ရှာ သူနဲ့ခဏလိုက်သွားဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ပက်ထရစ်ရှာ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲပြီး ဇွန်မီက မြပချုပ်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိရာကို ခေါ်သွားချိန်မှာ မြပချုပ်ရင်ထဲက အလုံးကြီး ဝန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွား၏။ ရင်ထဲက တင်းကြပ်မှုတွေ အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားကာ သူမရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိနေသော နေချို့မျက်နှာကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ နေချို့ကလည်း လှပသော မြပချုပ်၏ မျက်နှာလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံး အရအရာဖြင့် သူမကို တုံ့ပြန်ငေးကြည့်နေပုံက အသည်းယားစရာ။

အခန်း (၂)

မြပချုပ်သည် မောင်ရိပ်ထဲမှနေကာ လူအများဖြင့် စည်ကားပျော်ရွှင်နေသော စည်ခဲပွဲကျင်းပရာနေရာကို ငှူငိုငိုငိုငို ဖူးစိုက်ငေးကြည့်နေသော်လည်း မျက်လုံးထဲမှာ ဘာကိုမှ မမြင်မတွေ့။ မည်သည့်အသံဗလံကိုမှလည်း မကြား။

သူမဘဝတစ်သက်တာတွင် အကြီးမားဆုံးသော မှားယွင်းမှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်မိရပါပြီကောဟု တွေးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခါးနေအောင် မုန်းတီးရွံ့ရှာစက်ဆုပ်သွား၏။

သူမ ဘာတွေလုပ်မိသနည်း။

သေချာသည်ကတော့ မြပချုပ် တစ်သက်တာတွင် နေချိုကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းပင်။ သူမကို နေချိုစိတ်ထဲမှာ အထင်မြင်သေးစွာ မုန်းတီးသွားတော့မည်။ သူမကိုမြင်တိုင်း သူ့ပါးကို ရိုက်ခဲတာကို သတိရနေမည်။

ဘယ်လောက်များ နာကြည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့

အဖြစ်အပျက်တွေပါလိမ့်။ မြပချုပ်အတွေးထဲကို ဖျတ်ခနဲ အိုင်းရစ်ရောက်လာတော့ မြပချုပ်မှာ သူ့အဖြစ်ကို နာကြည်းမဆုံးချေ။

မြပချုပ်၏ သူငယ်ချင်း အိုင်းရစ်ကို ရဲတင်းလွန်းသည်။ အရှက်နည်းလွန်းသည်ဟု လူတိုင်းက ထင်ကြသည်။ ဒီလိုထင်အောင်လည်း အိုင်းရစ်က အနေမတတ်။ လူတိုင်းကို အလွယ်နှင့် ခင်တတ်သည်။ အကူအညီလိုလျှင် ပေးသည်။ တွဲသွားတွဲလာ ယောက်ျားလေးအဖော်များသဖြင့် အိုင်းရစ်ကို ဘယ်သူကမှ အကောင်းမပြော။

မြပချုပ်ကိုယ်တိုင် အိုင်းရစ်ထက်ပင် ဆိုးနေပြီလားဟု တွေးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသထွက်လာ၏။ ယူကျုံးမရစ်တံဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး မွမ္မကြေနေသည်။

မြပချုပ်သည် သူမကိုယ်သူမ မုန်းသည့်အတွက် အားလုံးကို မုန်းသည်။ နေချိုကိုလည်း မုန်းသည်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုလည်း မုန်းသည်။

စင်စစ် သူမအချစ်တွင် နူးညံ့ညင်သာသိမ်မွေ့ခြင်း ဟူ၍ မရှိ။ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးသူကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသော လောဘများဖြင့်သာ မိမိသာ အပိုင်ရရမည်ဆိုသော တစ်ဖက်သားကို ပိုင်စိုးလိုသော ဆန္ဒများဖြင့် ပူလောင်နေသောအချစ်မျိုးဖြစ်သည်။

အခု သူမရှုံးပြီ။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အရှက်နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို သူမ အင်မတန်ချစ်မြတ်နိုးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခြေမပါး

အောက်မှာ အပိုင်းပိုင်းကျိုးပြတ်ကာ မြူမှုန်ဖြစ်စေခဲ့ပြီ။

သူမ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အခုချိန်ကြမှ စောစောက အချိန်တွေကို ပြန်မလိုချင်တော့ပါဟု ပြော၍မရတော့။ နောက်ဆုံးတော့ မြပုလဲသည် ဘယ်လိုမှ သူမစိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ အနားတွင်ရှိနေသော ပန်းအိုးလေးကို ဆွဲယူကာ မြေပေါ်သို့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပစ်ပေါက် ရိုက်ခွဲခြင်းဖြင့် သူမ၏ ရူးသွပ်သွားလုမတတ် ခံစားနာကျင်ကွဲကြေနေရသော စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ် နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။

“မုန်းတယ်...မုန်းတယ်၊ နေချို့ကိုမုန်းတယ်”

“ကဲဟယ်...ခွမ်း”

မြပန်းအိုးလေးမှာ မြပုလဲရှေ့မှာပင် အစိတ်စိတ်အစွာ မွှာဖြစ်အောင် တစ်စစီကွဲကြေသွား၏။ မြပုလဲသည် တစ်စစီကွဲကြေသွားသည့် ပန်းအိုးလေးကို ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်နေရုံနှင့် အားမရနိုင်သေးဘဲ ခြေဖြင့် နောက်ထပ် အစိတ်စိတ်အစွာမွှာဖြစ်အောင် ဖိနှင်းပစ်လိုက်၏။

“ဒါတော့ လွန်တာပေါ့”

“ဟင်”

အမှောင်ရိပ်ထဲက အသံတစ်သံ။

တိတိကျကျ ပြောရလျှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်က ပီသကြည်မြဲသောအသံ။ ဘယ်နေရာက ထွက်လာသည်မသိ

တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံကြောင့် မြပုလဲ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။

အမှောင်ရိပ်ထဲက လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ရုတ်တရက် မြပုလဲသည် ထိုလူကိုကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောနိုင်။ သူမနှင့် နေချို့အကြောင်းကို ဒီလူ အစအဆုံးသိသွားပြီဆိုသည့် အတွေးနှင့် နေရာမှာပင် ခူးညှုတ်ခွေကျမသွားအောင် အနားရှိ သစ်ပင် တစ်ပင်ကို အားပြုဖမ်းကိုင်လျက် သူမကိုယ်လေးကို သစ်ပင်မှာ ကျောမှီထားလိုက်ရ၏။

“ရှင်...ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်ရှိနေတာကို အသိမပေးရတာလဲ”

“ဗျာ”

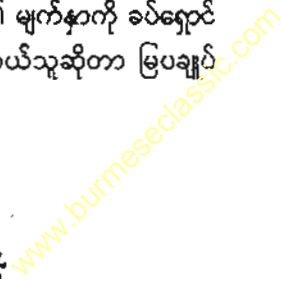
“အသိပေးရမယ်ဟုတ်လား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“မလွယ်ပါလားဗျာ...ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးရာအေးကြောင်းရှာပြီး လူတွေနဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို ရွေးပြီးလာနေပါတယ် ဘယ်နှယ် နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်လိုခံနေပါလားဗျာ”

ရူးရှနက်မှောင်သော မျက်လုံးများက ညအချိန်မှာပင် အရောင်တစ်ဖျပ်ဖျပ်လက်နေကာ မြပုလဲ၏ မျက်နှာကို ခပ်ရှောင်ရှောင် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဒီလူဘယ်သူဆိုတာ မြပုလဲ မသိ။

စိတ်လည်းမဝင်စား။

ခက်တာက နေချိနှင့် မြပုလဲတို့ ပြောနေသည့်စကားနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အခြေအနေတွေအားလုံး ဤလူကြီး အကုန်ကြားသိ သွားပြီ။

“ကျုပ်နာမည် စောနက်ကြယ်”
“ဘာ”

“စောနက်ကြယ်လို့ပြောတာ...မင်းတို့ပြောနေတဲ့ စကား တွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ကျုပ် မမြင်ဘူး၊ မကြားဘူးလို့ ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့”

ပြောပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြုလျက် ခပ်အုပ်အုပ်ရယ် လိုက်ပုံက အတော့ကို ခံပြင်းဒေါသဖြစ်စရာဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာကို ရှင် ဘယ်အချိန်ထဲက ရောက်နေတာလဲဟင်၊ ပြီးတော့ ရှင်ဟာ သူများစကားပြောတာကို ချောင်းနားထောင်တဲ့ လူ”

ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်သဖြင့် မြပုလဲပု တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီပြာနှမ်းနေသည်။

“အင်း...တစ်ခါတလေတော့လည်း ချောင်းနားထောင်ရ တာ တော်တော်ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ဗဟုသုတလည်းရတယ်”

သူ ပြုံးရယ်လိုက်သဖြင့် ဖြူဖွေးညီညာသော သွားများ ပေါ်လာကြ၏။

“ကျုပ် ချောင်းနားထောင်ခဲ့ဘူးတဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရမယ်ဆိုရင်”

“ရှင်...ရှင် လူကြီးလူကောင်းမဟုတ်ဘူး”

“မင်းထင်တာမဆိုးပါဘူး... လူကဲခတ်ကောင်းသားပဲ”
မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုပင့်ပြီး ခပ်လှောင်လှောင်ပြောလျှင် မြပုလဲမှာ ထိုလူကို သတ်ပစ်ချင်လာ၏။

“ဒါပေမယ့် မင်းလည်း ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးဟုတ် ရတော့၊ ကျုပ်ကြားလိုက်ရတဲ့စကားတွေကို ထောက်ရင် မင်းဟာ နယ်နည်းနဲ့မှ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အတော်ပဲ အပျပ်ကလည်း ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးဆိုရင် သိပ်စိတ်မဝင်စား ဘူး၊ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတွေမှာ သတ္တိမရှိဘူး၊ ကိုယ် စိတ်ထဲရှိတာ စွဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောရဲဘူး၊ လူကဲရဲမှာ အထင်အမြင်သေးမှာ ကြောက်လို့ သူတို့စိတ်ထဲကဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်စကားတွေပြော နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူအထင်ကြီးအောင် လူလေးစားအောင် ဟန်လုပ် နဲ့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ရော တခြားသူတွေကိုရော အမြဲလိမ်ညာနေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ”

“အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို မြင်ရတွေ့ရတာ တော်တော်စိတ် ချက်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ အားတယ်၊ မင်းလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှားပါတယ်၊ မင်းစိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ် ချီးကျူးတယ်၊ မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နေချိလို ကျွဲမျိုးကို ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲ၊ တကယ်ဆို သူက မင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်ဖို့ကောင်းတာ”

“ရှင်...ရှင် ဘာစကားပြောတာလည်း၊ ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘဲ”

နေချိကို ဘာတစ်ခုမှ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ဝေဖန်စရာမလိုဘူး”
စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ မြပုလဲပဲ စကားသံတွေက တုန်
နေသည်။

“ဪ...ကလေးမနယ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ခု
တုန်းကတော့ နေချိကို မင်းပဲမုန်းတယ်ဆို”
စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက ပြောပြီးရယ်နေ၏။
အားမတန်၍သာ။
ဖြစ်နိုင်ရင် ထိုလူကို သတ်ပစ်ချင်သည်။
သို့ရာတွင် ဘာမျှမတတ်နိုင်။
စကားအနိုင်ပြော၍လည်း မဖြစ်။ နောက်ဆုံး စောနက်
ကြယ်ဆိုသည့်လူကို မီးထွက်လုမတတ် မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်
ကြည့်ကာ နေရာမှ ဆောင့်ကြီးဆောင့်ကြီးဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်
၏။

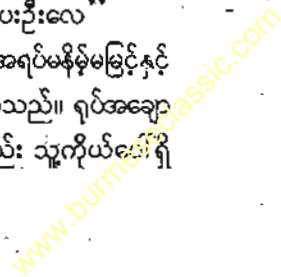
ဒါတောင်မှ ထိုလူရယ်သံက မြပုလဲနောက်ကိုလိုက်ပြီး
သရော်မော်ကား လှောင်ပြောင်နေလိုက်သေးသည်။
“ဟေး...မြပုလဲလေး”
“ဟင်...နော်မာ”
“အမလေး...လူတစ်ယောက်လုံး ရှင့်မျက်စိရှေ့တည့်
တည့်မှာ ရပ်နေတာကိုတောင် မမြင်တော့ဘူးလားရှင့်”
နော်မာအသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်။
“မိန်းမတော့ မရိုးတော့ဘူးနော်၊ ဘာလဲ ရှင့်နောက်က

ထွားလိုက်လာလို့လား”
“အေး...ကျားထက်ဆိုးတဲ့လူ လိုက်လာလို့”
“တကယ်”
“အဟက်...ခစ်...ခစ်”

နော်မာရယ်သံက စိစိလောင်လောင် ကျယ်လွင့်သွားသဖြင့်
အနီးအနားက လူတချို့က မြပုလဲတို့နှစ်ယောက်ရှိရာကို စိတ်ဝင်စား
ဟန်ဖြင့် စပ်စုလိုစွာ လှမ်းကြည့်ကြသည်။
ထိုအထဲတွင် ပက်ထရစ်ရှာလည်းပါသည်။ ပက်ထရစ်ရှာ
ချက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ထိုအပြုံးမှာ အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏
အပြုံးမျိုးဖြစ်ကာ မြပုလဲပဲ အလွန်မုန်းတီးသော အပြုံးဆိုလည်း
မဟုတ်ချေ။

မြပုလဲသည် အတောင်ပေါက်ကာ အိမ်သို့ ချက်ချင်းပြန်
ချက်သွားချင်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် ပက်ထရစ်ရှာကို မုန်းသည့်
အမုန်းနှင့် နှလုံးသွေးရပ်လုမတတ် ခံစားနေရခြင်း မကျေနပ်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေ၏။
“ဟဲလို...နော်မာ”

“ဪ...တဒဂံပါလား”
“သူကဘယ်သူလဲ၊ တို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”
မြပုလဲတို့အနား အသားလတ်လတ်၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့်နှင့်
လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရုပ်အချော
ပြီးက မဟုတ်။ ကြည့်ပျော်ပျော်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိ

အဝတ်အစားများနှင့် စိန်ထည်ရွှေထည်များက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။

တံဒင်ဆို သူမျက်လုံးတွေက မြပချုပ်ကိုယ်ပေါ်မှ မခွား
ရွန်းလှဲသည့် အကြည့်အပြုံးတွေက မြပချုပ်ကို အဘယ်မျှ စိတ်ဝင်
စားနေပါကြောင်း ဖွင့်ပြောစရာပင်မလိုချေ။ ဤအခြေအနေကို ဒီလို
နေရာမျိုးတွင် အင်မတန် အကင်းပါးသော နော်မာက တံဒင်
တစ်ယောက် အဘယ်မျှ မြပချုပ်ကို သဘောကျနေပြီကို သိပြီးဖြစ်
၏။

“မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့ရှင် မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့
ဟောဒီ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုံးမှာ သိပ်လှတဲ့ မဟူရာမင်းသမီးလေး
မြပချုပ်ကို လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားနေကြတာ မသိဘူးမှတ်နေလား”

“မြပချုပ်တဲ့လား”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်... နှလုံးသားရေးရာမှာ အင်မတန်
အသည်းမာတဲ့ မိန်းမလှလေးပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ၊ ဒီလောက်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမ
လေးက အသည်းမာတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဒါတော့ ကိုယ်တိုင်ကြုံမှ သိနိုင်တာမျိုးကိုးရှင်”

မြပချုပ်သည် နော်မာနှင့် တံဒင် အချီအချပြောနေသည့်
စကားများကို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စား။ သူမ မျက်စိရွှေ
မြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာသည့်လူတစ်ယောက်ကို မြင်လျှင်
နှင့်ပင် အတော့ကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်လျက် ကြီးစွာသေ
အနှောင့်အယှက်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် မုန်းစရာကောင်းသည့်လူ။ သူ့နား
နီလူတစ်ယောက်က စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို အာပေါင်အာရင်း
သန်သန်ဖြင့် စကားအမျှင်မပြတ်အောင် ပြောနေ၏။ စောနက်ကြယ်
ထ ထိုလူပြောသမျှစကားလုံးတိုင်းကို အင်မတန်မှ အလေးအနက်
ထားဟန်၊ စိတ်ဝင်စားမှု အပြည့်ဖြင့် လေးလေးစားစား အရေးတယူ
နားထောင်နေ၏။

ရုတ်တရက် သူ့အကြည့်များက မြပချုပ်ရှိရာသို့
တည့်မတ်စူးနစ်စွာ ရောက်ရှိလာရာ သူမတွင် ရှောင်တိမ်းဖို့ရာပင်
အချိန်မရလိုက်ချေ။

အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် သူက မြပချုပ်ကို အလွန်အင်မတန်
အညံ့ကျေးသိမ်မွေ့သော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၏ အမူအရာ
ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လျက် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင်
သူ့ အကြည့်က မြပချုပ်ကို နောက်ပြောင်သည့်အကြည့်။

အရပ်မြင့်မြင့်။

ဗလကောင်းကောင်း။ အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိမယ်။

သူ့လောက် ပန်းကျယ်သူကို မြပချုပ် တစ်ခါမျှမတွေ့ဘူး။

ဤကံသားတွေက ဖုထစ်မောက်ကြွနေ၏။ အထက်တန်းစား
သူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်အတွက် ကြံ့ခိုင်လွန်းသည်။

အသားညိုညို

မျက်လုံးနက်နက် ကြည့်ပုံက စူးစူးရှရှ။ သူ့မျက်နှာထားက

သွေးအေးအေးနှင့် ရက်စက်မည့်ပုံ။ သူ့အပြုံးက တစ်ဖက်သားကို ပမာမခန့်ပြုသည့်ဟန်။ သို့ရာတွင် ညိုရောင်သန်းသော သူ့မျက်နှာက အထက်တန်းစား ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက လာသည့် မျက်နှာမျိုး ကျက်သရေရှိလှပေသည်။

မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ် သေးသွယ်ဖြောင့်စင်းသည့်နှာတံ၊ နီရဲပြည့်တင်းသည့် နှုတ်ခမ်း၊ ကျယ်လွင့်သည့် နဖူးပြင်း၊ စူးရှတောက်ပ မျက်လုံးများက ယောက်ျားပီသ၍ ခန့်ညားသောအသွင်ကို ဖော်ပြနေကြ၏။

မြပုလဲက သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ မျက်နှာကို တခြားဘက်သို့ လွှဲလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးဘမန်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကို စောနက်ကြယ်ကို မောင်ပိုင်စီးပြီး စကားတွေပြောနေတော့မှာ လားဗျာ၊ ကျုပ်တို့ပြောဖို့ အလှည့်လေးများ ထားစမ်းပါဦး”

“လာဗျို့...ဦးစောနက်ကြယ်၊ ခင်ဗျားကို သိပ်လှူပြီး ဆွဲဆောင်အားအပြည့်ပါတဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ တွေ့ပေးရဦးမယ်”

လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူကို လာခေါ်သွား၏။ စောနက်ကြယ်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အတူ လိုက်သွားတာ မြင်လိုက်ရ၏။ နာမည်ဆန်းနှင့် လူတစ်ယောက်။ တစ်ခါမှ မကြားဘူးချေ။ စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သွားသလို ထင်ပေမယ့် မြပုလဲစိတ်သည် နေချိုထံသို့ ရောက်သွားသဖြင့် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူအကြောင်း ချက်ချင်း

လင် မေပျောက်သွားသည်။

“ပချုပ် ပြန်တော့မယ်”

မြပုလဲသည် နေချိုနှင့် သူမအဖြစ်ကို ပြန်မတွေးချင်သည့် ဆုံး ပြုန်းခနဲ နော်မာကို နှုတ်ဆက်ကျော့ခိုင်းလိုက်၏။ မြက်ခင်းကိုဖြတ်ကာ နေချိုနှင့်တကွ အားလုံးကို ကျော့ခိုင်းလိုက်၏။

နေချိုသည် မြပုလဲနှင့် အဝေးဆုံးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ နေချိုထံထပ်မည့် သတို့သမီးမှာ မြပုလဲ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တော့။ နေချိုရယ် ရှင်ဟာ မြပုလဲအပေါ်မှာ တော်တော်စိမ်းစားရက်စက်ပါလား။

ကားကို နေရာမှ အကြမ်းရမ်းဆုံး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မြပုလဲတစ်ယောက် စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ စိတ်ရှိလာက် ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်လိုက်မိပြီ။ နာကြည်းသည့် နာနှင့် လက်တွေ့ကျသည့်သဘောထား၏ နောက်ကွယ်တွင် မြပုလဲ နှလုံးသားအစုံမှာ ရစရာမရှိအောင် မွေ့ကြေခဲ့သည်။

ယူကျုံးမရခြင်းဆိုသည့်အဖြစ်သည် သူမ၏ မာနထက် နည်းကောင်း၊ နာကြည်းခံပြင်းခြင်းထက်လည်းကောင်း လိုက်လံလှုပ်ခတ်ကွဲကြေလျက်ရှိသည်။

နေချိုကို သူမချစ်သည်။

ဤသည်ကို နေချိုလည်းသိသည်။

မြပုလဲလည်း သိသည်။

မြပုလဲ ရင်ထဲတွင် ဘောင်ဘင်ခတ်လျက်ရှိရာ မိုးကောင်း

ကင်သည် သူမကိုယ်ပေါ်သို့ တအိအိပြိုဆင်းပိကျလာသလို ထပ်
၏။

သူမဘဝတွင် ဤနေ့လောက် ဆိုးရွားခါးသီးသော နေ့
နောက်ထပ်ဘယ်သောအခါမှ ထပ်မံကြုံတွေ့စရာ မရှိတော့ချေ

အခန်း (၃)

ပပလီကမ်းခြေ၏ည။

ပင်လယ်လှိုင်းတွေက မည်းနက်သော ကျောက်ဆောင်
များကို အင်နှင့်အားနှင့် ရိုက်ခတ်အဆုံးသတ်ပြီးနောက် အစိတ်စိတ်
အမွှာမွှာ ကွဲကြေသွား၏။

မြပချုပ်သည် ရွန်းရွန်းမြမြသာနေသည့် လရောင်ဖွေးဖွေး
အောက်တွင် မြင်တွေ့နေရသော ပင်လယ်ပြင်၏ ညမြင်ကွင်းကို
စူးစိုက်ငေးမောကြည့်ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်သည့်ညကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ
ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းလျက်ရှိသည်။

အချိန်က ဝေဒနာကို ကုစားသည်ဟုဆိုသော်လည်း မည်မျှ
အချိန်ကြာကြာ စောင့်စားရမည်ကိုက မြပချုပ်ကိုယ်တိုင် မသိချေ။
တစ်လလား၊ တစ်နှစ်လား။ တစ်သက်လုံးပဲလား။

မြပချုပ်အတွေးမှာ ထိုနေရာတွင် အဆုံးသတ်သွားကာ
အတော့်ကို မချီမဆန့် ဖြစ်သွားသည်။ အချစ်ဆိုသည့် စကားကို

မြပချုပ် ကြားဘူးသော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကြိုတွေ့ရသောအခါမှာ တော့ အတော့်ကို စိတ်ပျက်မိ၏။

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသဖြင့် ခံစားရသော ဝေဒနာ အတိမ်အနက်က ပြင်းထန်ဆိုးရွားလှပေရာ ထိုအရာကို မြပချုပ် စိတ်နှလုံးထဲက ဘယ်လိုဖြေဖျောက်ဆွဲနှုတ်ဖယ်ရှားရမည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

နေချိတ်မှ စိမ်းကားရက်စက်ခြင်း၊ ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူ ရှုခြင်းကို သိသိနှင့် ဘာကြောင့် နေချိကို မမုန်းနိုင်မမေ့နိုင် ဖြစ်နေရ သနည်း။ နေချိကိုယ်တိုင် မြပချုပ်ကို ချစ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံခဲ့တာ ကို သူမ ဘယ်သောအခါမှ မေ့မည်မဟုတ်။

မေ့စရာလည်းမလို။

မြပချုပ် ချစ်တဲ့သူက မြပချုပ်ကို ချစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း မှာ အဘယ်မျှ ဝမ်းသာကျေနပ်စရာ ကောင်းသနည်း။ တစ်ပြိုင် နက်ထဲမှာပင် မြပချုပ် ချစ်ရသူက မြပချုပ်ကို လက်မထပ်နိုင်ပါဟု ဆိုလာခြင်းကလည်း ဤကမ္ဘာမြေရှိ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များအားလုံး သူမထံ စုပြုံရောက်သကဲ့သို့တည်း။

မြပချုပ်သည် ဆန်းကြယ်လှသော သူမကံကြမ္မာ တွေးမိ လျှင် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်၏။ ဖြူဖွေးအေးမြ သော လ၏အလင်းရောင်က ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုလုံးကို နေခင်း မှာ မြင်တွေ့ရသလိုပင် တွေ့မြင်နေရသည်ဖြစ်ရာ မြပချုပ်သည် သူမ၏ ဘန်ဂလိုမှ ဆင်းလာကာ ဖြူလှသော သဲမြေသောင်စပ်ကို

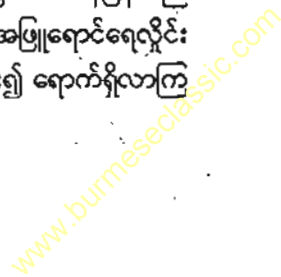
နင်းလျက် ရေပြင်ရှိရာကို လျှောက်မှန်းမသိ လျှောက်လာခဲ့၏။ လရောင်၏အလင်းသည် လူတို့စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသည် ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း မြပချုပ်သည် နေချိကို နာကျင်နေသည့် ကြားမှ အထူးပင်သတိရကာ တစ်ခုံစီခုံ ခံစားနာကျင်နေလျက်ရှိ သည်။

အခုချိန်ဆိုလျှင် နေချိတစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်နေမည် နည်း။ ပက်ထရစ်ရှာကို လက်ထပ်ရတော့မည့် သတို့သားလောင်း ကြီးအဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ကျေးကျေနပ်နပ်ကြီး ဝုဏ်ယူနေမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် မြပချုပ်တစ်ယောက် အရူးထပ်ကို ပြန်တွေး

ပြီး တစ်ယောက်တည်း လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေမည်လား။ စွဲလမ်း ခြင်းနှင့် ရူးသွပ်သော နှလုံးသား၏အလိုကို လိုက်ခဲ့မိသော မြပချုပ် ထိုယ်တိုင်သည်က ဖြေသိမ့်စရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ရစ်ချေ။

မြပချုပ်၏ ဖြူလှသော ဂါဝန်မှ လေထဲမှာ ဖျတ်ဖျတ်မြည် နေသလို နက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်တို့ မျောလွင့်နေပုံကလည်း အိမ်ကဆန်လှပေသည်။ မြပချုပ်သည် ခြေဖလားဖြင့် ပင်လယ်တွင်း သို့ စတင်ဆင်းလိုက်၏။

အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်လာသော အဖြူရောင်လှိုင်းများက သဲမြေနှင့် ရိုက်ခတ်ပြီးလျှင် ညင်သာပြေလျော့စွာ တစ်ဖန်ပြန်လည် နိမ့်ဆင်းသွားကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် အဖြူရောင်ရေလှိုင်း တစ်ခုအဖြစ် မြပချုပ်ခြေရင်းသို့ ထပ်မံဝပ်ဆင်း၍ ရောက်ရှိလာကြ ပြန်သည်။

မြပုလဲသည် ရေပြင်စပ်မှာ ရပ်လျက် မိုးကောင်းကင်ကို မော့လျက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ နားထဲမှာ ပင်လယ်ပြင်၏ ရိုက်ခတ်သံ တဝေါဝေါ တိုးဝင်လာသော်လည်း သူမနားထဲတွင် မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် မပီပြင်ဝိုးတဝါး နိုင်လှ၏။

မြပုလဲကိုယ်တိုင် သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိခင်မှာပင် ဒီရေသည် လရောင်နှင့်အတူ တရိပ်ရိပ်မြင့်တက်လာ၏။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် မြပုလဲ၏ ခူးဆစ်အောက်ပိုင်းမှာ ရေမြုပ်စပြုလာသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ... ရွန်းရွန်းမြမြသာနေတဲ့ လရောင်နဲ့ ရေပြင်ထိစပ်နေတဲ့ပုံက ဘယ်လောက်များ သက်ဝင်လှပလိုက်သည်လည်းဆိုတာ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အောင်မြင်ပီသသော အသံ ကျယ်ကျယ်က ည၏ ဆိတ်ငြိမ်သော ရှုခင်းနှင့် ပင်လယ်ရေလှိုင်း သံတို့ကို ထွင်းဖောက်လွှမ်းခြုံသည်အထိ နီးနီးကပ်ကပ် ထွက်ပေါ်လာရာ လနှင့်ရေပြင်တို့ ညှို့ဓာတ်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းစပြုနေပြီ ဖြစ်သော မြပုလဲကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ တုန်ခါလှုပ်နှိုးစေလိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင် ဒီလောက်လှပတဲ့ ညတစ်ညကို အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးသွားအောင် လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မလုပ်သင့်ဘူး၊ မလုပ်အပ်ဘူးလို့ထင်တယ်”

နောက်ပါးက အသံရှင်ထံမှ ထပ်ဆင့်ထွက်ပေါ်လာသော စကားလုံးများကို မြပုလဲအနေဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ ထောက်ခံခြင်းမပြု

သလို ငြင်းဆန်ခြင်းလည်း မပြုပါ။

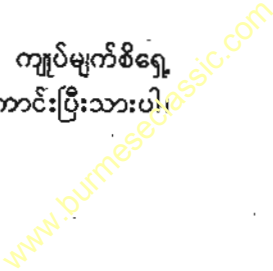
သို့ပါသော်လည်း တစ်ဖက်လူပြောနေသည့် စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ သူမ ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလောက် ဖျော်စရာကောင်းတဲ့ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် အနုမြောမရှိတဲ့ ရန်ရှာတာဟာ အဆိုးရွားဆုံးနဲ့ အရက်စက်ဆုံး စီရင်မှုဆိုရင် မင်းလက်ခံမလား”

အသံရှင်ကို မြပုလဲ အခုချိန်ထိ လှည့်မကြည့်သေးပါ။ ရေထဲမှာရပ်နေသည့် မြပုလဲကို ထိုအသံပိုင်ရှင် ဘယ်အချိန်ထဲက မြင်တွေ့ထားသည်မသိ။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ လူတစ်ယောက် တိုယ့်ကိုယ်ကို ရေထဲမှာ အဆုံးစီရင်ဖို့ ကြိုးစားနေသူအဖြစ် နားလည်ထားဟန် သူပြောသည့်စကားများက သက်သေခံလျက်ရှိ၏။

မြပုလဲသည် နေချိုကို ချင်၍ မရနိုင်မှန်းသိထားသည့်တိုင် ကိုယ့်အသက်ကိုယ် ရန်ရှာသည့်အထိ မိုက်မဲသော အပြုအမူ နှစ်ကို လုပ်မည့်သူမဟုတ်ချေ။ ကြေကွဲစုတ်ပြတ်သွားသည့် ဒဏ်ရာ ချ နှလုံးသားအတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ပေးသည့်အနေဖြင့် အခုလို စိတ်အနည်မကျနိုင်ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ သွားလာရုံမျှဖြစ်ရာ သူမအခြေအနေမှာ ဟစ်ဖက်က အသံပိုင်ရှင် စိုးရိမ်ပူပန်နေသလို အတုကြောင်း ရှင်းပြမနေလိုပေ။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ မင်းက ကျုပ်မျက်စိရှေ့ အညံ့တည့်ကို ရောက်လာတဲ့အတွက် ကံကောင်းပြီးသားပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...”

“အလို...တခြားဘယ်သူများလဲမှတ်တယ် မင်းပဲကိုး
အသံပိုင်ရှင်ရှိရာဘက်သို့ မြပုလဲ ကိုယ်လေးကို ဖြည်း
ဖြည်းချင်းအလှည့် တစ်ဖက်လှထံမှ မြပုလဲကို အကျွမ်းတဝင်
သိရှိပြီးဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလာသည့်လေသံကြောင့် သူမနှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်နေရာတွင် ရှိနေသည့် ရှည်လျားမြင့်မိုးသော သဏ္ဍာန်ကို
အမှတ်မထင် မော့အကြည့်...”

“ဟင်...ရှင်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ...ကျုပ်လေ စောနက်ကြယ်ကိုယ်တိုင်ပါ။
မင်းအတွက် ကျုပ်လိုလူဟာ ဒီတစ်သက် ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်စရာ
ဖြစ်သလို ကျုပ်အတွက်လည်း မင်းလို မိန်းမချောလေးဟာ ဘယ်လို
မှ မေ့ပစ်ရက်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဘယ်နှယ့်...တစ်ယောက်တည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ရေထဲ
ဆင်းသေဖို့ ကြံစည်တာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ပြောပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်မောလိုက်သံက မထိတရီ
နိုင်လှတာမို့ မြပုလဲမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်
လူနှင့် လာဆုံတွေ့ရသည့်အဖြစ်ကို အလွန်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

ဒီလူနှင့်အတူ ဆက်ရှိနေသ၍ မြပုလဲမှာ အကုသိုလ်တွေ
ဆက်တိုက်ဖြစ်လာရပေတော့မည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နည်းနည်းမှ စာနာနားလည်ပေးမည့် လူမို့
လည်းမဟုတ်။ မြပုလဲကို တွေ့သည့်အချိန် တွေ့သည့်နေရာမှာ

ရယ်စရာလုပ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသော ရိုင်းယုသည့် ဒီလူကို မြပုလဲ
မုန်းလှသည်။

“ဟိတ်...နေဦးလေ ကျုပ်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ဒီအတိုင်း
ထွက်သွားတော့မလို့လား”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းနေရင် ပျင်းနေမှာပေါ့ ကလေးမ
ရဲ့၊ အခုလိုအချိန်မှာ မင်းအတွက် စကားပြောဖော် ကျုပ်လိုလူမျိုးရှိနေ
တာ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

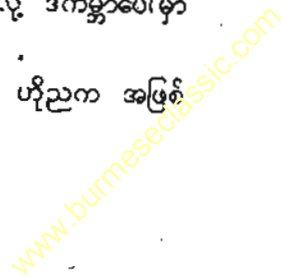
မည်သည့်စကားမှမဆိုဘဲ သူ့အနားက ကျောခိုင်းထွက်ခွာ
လာသည့် မြပုလဲနောက်ကို ခြေလှမ်းကျဲကြီးများနှင့် အတူလိုက်ပါ
လာပြီး သူပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေသည့် စောနက်ကြယ်
ဆိုသည့် လူ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ခြေအစုံကိုရပ်ပြီး မော့အကြည့်
မှာ မြပုလဲ၏ ကိုယ်လေးမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဝင်တိုးမိလှမတတ်
ဖြစ်သွား၏။

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဘာမှလည်း မလုပ်ရပါလားဗျာ၊ ကျုပ်က မြပုလဲကို
ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြန်တွေ့ခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာနေတာပါ”

“ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကိုပြန်တွေ့ရလို့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ
ဝမ်းအနည်းဆုံးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဟိုညက အဖြစ်
အပျက်တွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီးပါပြီ”

သူစကားအဆုံးမှာ မြပချုပ် မျက်နှာ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားရကာ အသည်းနှလုံးတွေ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အခုလို အနေအထားမျိုးနဲ့ ပြန်ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားခဲ့ဘူး”

“ကျွန်မကိုလည်း နောက်ထပ် လုံးဝမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ဒီနေရာမှာ ရှင်နေခဲ့ပါ”

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူနှင့် နောက်ထပ်မတွေ့မဆုံလိုတော့သည့်အတူ သူမဘက်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောဆိုတဲ့ပြန်ပစ်လိုက်သည့်တိုင် သူက မြပချုပ်စကားလုံးတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လိုစိတ်ဆိုးနာကျင်မှုမှ မရှိလေဟန်ဖြင့်...

“မင်းတည်းခိုတဲ့ နေရာအရောက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ရမှ ဒီညအတွက် ကျုပ် စိတ်ချလက်ချ အိပ်နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ် မြပချုပ်”

“ရှင်စကားက သိပ်လွန်နေပြီနော်၊ အခုချိန်မှာ ကျွန်မဘယ်သူနဲ့မှ ရန်ဖြစ်စကားမများချင်ဘူး၊ ရှင့်ဘာသာ အေးအေးမရှင်ကောင်းမယ်”

“ကျုပ်က နဂိုထဲက အေးအေးတဲ့လူတစ်ယောက်ပါဗျာ၊ မယုံရင် ကျုပ်ကို မြပချုပ် ပေါင်းကြည့်ပါလား”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာစော်ကားတာလဲ”

“ဘာမှလည်း မစော်ကားရပါလားဗျာ၊ ကျုပ်လို တစ်ယောက်ကို မြပချုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် ပေါင်းသ

ကြည့်လို့ မြပချုပ်အနေနဲ့ မနစ်နာနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

“နစ်နာတယ်ရှင့်...နစ်နာတယ်၊ ရှင့်လို အလိုက်ကမ်းဆိုးထဲတဲ့ လူမျိုးနဲ့ အခုလည်း မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး၊ နောက်ကိုလည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ရဖို့ ဒီတစ်သက် မမျှော်လင့်နဲ့ မှတ်ထား”

“ခက်နေပါလား ကလေးမရယ်”

မြပချုပ်က ဒေါသဖြစ်နေသလောက် သူပုံစံက ခပ်မြူး

လရောင်က ရွန်းရွန်းမြမြသာနေ၏။

ထို့အတူ မြူးလှသောဝတ်စုံဖြင့် မြပချုပ်၏အလှကလည်း ဆောင်းကင်က သက်ဆင်းလာသော နတ်ကညာနှယ် မျက်စိချွန်အောင် လှပညိုငင်နိုင်လွန်းသူဖြစ်သည်။

ကျောလယ်ထိ ဝတ်နေသော ရွှေညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆံနွယ် ခြေလေးတွေက ပင်လယ်လေနှင့်အတူ မြူးကြွစွာ လှုပ်ခတ်နေသကဲ့သို့ မြပချုပ် သေးသွယ်ညွတ်ပြောင်းသော ခန္ဓာကိုယ် ဆက်ကြောင်း ပါးပါးလေးက သေးကျဉ်းသောခါးဖြင့် စည်းခြားဆီ မြူညှနထွားသော အလှအပများက လရောင်ဆမ်းသည့် အနံ့ပွင့်နှယ် ပြည့်ပြည့်ဝဝ လှချင်တိုင်းလှလျက်ရှိသည့် အဖြစ်ကိုယုံဒေါသနှင့်ကိုယ် စောနက်ကြယ်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်မှုကိုယ်တိုင်သတိမထားမိချေ။

ကလေးလေးတစ်ယောက်ပမာ ဘာကိုမှ ဆတ်ဆတ်ထိအောင် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေသော မြပချုပ်၏ လှပသော

မျက်နှာလှလှလေးကို စူးရှနှက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စောနက်ကြယ် နှုတ်ခမ်းအစုံ ပြုံးသွား၏။

ထို့နောက် အလွန်တရာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော ရယ်နည်းမျိုးဖြင့် တိုးတိုးအုပ်အုပ် ရယ်မောလိုက်ရာ ဖြူဖွေးသောသွားများ ပေါ်သည့်အထိ ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ မြပချုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ်မြပချုပ် ဒီတစ်သက် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ဖို့ မမျှော်လင့်ဘူးဟုတ်လား”

ကြည်လင်ဝိုင်းစက်သော မြပချုပ်၏ မျက်လုံးများနှင့် စူးရှနှက်ရှိုင်းတောက်ပသော စောနက်ကြယ်၏ မျက်လုံးများ ဆုံသွားကြသည်။ သူ့အကြည့်တွေ စူးစူးရှရှု။ တစ်ဖက်သားရင်က ထွင်းဖောက်ကြည့်သော အကြည့်မျိုးဖြစ်ကာ မြပချုပ်ကို ရွန်းရွှါစားစားကြီး ကြည့်နေ၏။ ရဲတင်းသောအကြည့်။

ချောမြူလိုသော ကျီစယ်လိုဟန်။
နေရာမှ မြပချုပ် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

မြပချုပ်နှင့်အတူ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ အတူပါလဲ ခဲ့၏။ နေ့ခဲလို့ ပြော၍ရမည်မဟုတ်သည့်အတူ နောက်ထပ်ပြောမတော့။

သူမတည်းခိုသည့် ဘန်ဂလိုရောက်သည့်အထိ မြပချုပ်မှာ သူ ဘာတစ်ခွန်းမှ စကားမဆိုဖြစ်ကြတော့။ ရိုင်းသည်ဟု ဆိုချင်သဲမြေဖွဖွကို ကျောနင်းပြီး သူမဘန်ဂလိုရှေ့ကို ရောက်သည်အခါ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ကျောခိုင်းလမ်း

သည်။

ရေချိုးခန်းထဲဝင် ခြေလက်ဆေး အဝတ်လဲပြီး အိပ်ရာပေါ်အရောက်မှာ ဘန်ဂလိုရှေ့တွင် ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သူကို သတိရကာ နန်းဆီးလိုက်ကာစကို အသာမပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း... ဒီလူ။
စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက မြပချုပ်ရဲ့ ဘန်ဂလိုရှေ့က ဆဲသောင်ပြင်မှာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရွိုက်ဖွာလျက် လနှင့် ချပြင် ထိစပ်နေပုံကို အေးဆေးငြိမ်သက်သော အမူအရာနှင့် ဆက်သောင့်သက်သာ ငေးကြည့်နေသည့်ပုံစံက စတိုင်လ်အပြည့်။ အယ်အချိန်ထိအောင် သူမဘန်ဂလိုရှေ့မှာ ဒီလိုပုံစံနှင့် ရှိနေမည် သိ။

ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ အိပ်ရာထက်မှာ နွေးထွေးစွာ ခြေလျောင်းအိပ်စက်လိုက်တော့ နေချို့ကြောင့် ခံစားနေရသည့် အနာတွေ အနည်းငယ်လျော့သွားသလိုလို ထင်မိသည်။ ဒါက အည်း ဟိုလူစောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူကြောင့်ပါ။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရလွန်းလို့ ချို့ကိုပင် မေ့သွားမိသည့်အထိ။
နေချို့ရယ်...။

ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မ မုန်းပစ်လိုက်ချင်တယ်။
စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို မဖယ်ရှားဘဲ လှပသော မျက်နှာလေးကို ခေါင်းအုံးလေးထဲ ထိုးနှစ်ကွယ်ဝှက်လျက် တိုးတတ်

ညင်သာစွာ ရှိက်ငင်ငိုကြွေးလိုက်သံသဲ့သဲ့က ရေလှိုင်းသံ တခုနီးဝန်း
ထဲမှာ တိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွားသည့်အဖြစ်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်
ချေ။

အခန်း (၄)

“ဒီနေ့ညဒင်နာမှာ ဧည့်သည်ပါပါတယ် မပချုပ်”

“အဲဒီတော့ ပချုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“လှလှပပလေး ပြင်ဆင်ထားဖို့ အန်ကယ်က မှာလိုက်
ထို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဒက်ဒီ၏လူယံတပည့်ဖြစ်သူ ကိုရွှေစင်က မြပချုပ်ကို
သူပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းလိုပင် သူနှင့်အတူပါ
အာသည့် သူ့ဗာပည့်တွေကို လိုအပ်တာတွေကို စီစဉ်ညွှန်ကြား
နိုင်စေနေတာမို့ မြပချုပ်လည်း နေရာက ကျောခိုင်းခဲ့သည်။

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့်လေက
ကြမ်းတမ်းသည်ဆိုပေမယ့် ပင်လယ်ရနံ့သင်းပျံ့ခြင်းကို အပြည့်အဝ
ခံစားနိုင်တာကို မြပချုပ် နှစ်ခြိုက်မိသည်။

သူမမှာ စိတ်ညစ်ညူး ဂွပ်ထွေးမှု တစ်စုံတစ်ခုနှင့်

ကြုံလာရတိုင်း မြပချုပ် အမြဲလာတတ်သည့်နေရာက သူမဒက်
ပိုင် ကမ်းသာယာ ပချုပ်ဟိုတယ်ရှိရာ ငပလီပင်လယ်ကမ်းခြေသို့
ဖြစ်သည်။

တခြားအချိန်မှာ မြပချုပ်တစ်ယောက်တည်း ဤနေရာက
လာလေ့မရှိပါ။ မာမိဆုံးပြီး မြပချုပ်တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထွေး
လေလွင့်ခံစားကြေကွဲနေရချိန်က တစ်ကြိမ်၊ အခုတစ်ကြိမ် ဤနေရာ
ကို မြပချုပ် တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ဟိုတုန်းကတော့ မိသားစုသုံးယောက် စုံစုံညီညီ၊ ရယ်မော
ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည့် အချိန်တွေကို အခုနေ ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့
အိပ်မက်တစ်ခုနယ် ဝိုးတဝါးမျှသာ မြင်ရသည်။

အခုဆိုလျှင် မာမိဆုံးတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သလို ဒက်
နောက်အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်လိုက်သည်မှာလည်း ရှစ်နှစ်တစ်
တင်း ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီ နောက်ထပ်ဇနီးသစ် ဒေါ်ခင်စ
ရင်နှင့် မြပချုပ်က ထုံးစံအတိုင်း ခေတ်သစ်မိထွေးနှင့် သမီးဇာ
ကို ပညာသားပါပါ ခင်းကျင်းပြသခဲ့ကြသည်။

ဒက်ဒီရှေ့မှာ ဒေါ်ခင်စစရင်နှင့် မြပချုပ်ကြား ဘာပြဿ
မှ မရှိလေဟန် လှပသောမျက်နှာထက်မှာ အပြုံးမျက်နှာဖုံး
တပ်ဆင်ထားသော်လည်း ဒေါ်ခင်စစရင်နှင့် မြပချုပ်ကြား
ပြဿနာမှာလည်း မသေးလှချေ။ ဒေါ်ခင်စစရင်လောက် မာယ
များသော မိန်းမကို မမြင်ဘူး။

မြပချုပ်ကို ဒက်ဒီရှေ့မှာရော ကွယ်ရာမှာပါ စေတ

ထားသလိုလို၊ မေတ္တာထားသလိုလိုနှင့် သူလိုချင်သည့်အတွက်ကို
ဆင်ကာ မြပချုပ်ကို ကျောက်ကျစေပြီးမှ အလိုရှိရာကို ရယူတတ်
သော မိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။

မာယာများသော ဒေါ်ခင်စစရင်နှင့် ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း
ခံစားပြောဆိုပြုမူတတ်သော မြပချုပ်တို့ ဒက်ဒီရှေ့မှာ မကြာခဏ
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပေါက်ကွဲဘူးသော်လည်း မျက်ရည်တစ်စမ်းစမ်းနှင့်
ကြေကွဲဟန်၊ သည်းညည်းခံပြနိုင်ခြင်းများအပေါ် ဇနီးသည်ကို
ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် အကောင်းမြင်ဘက်လိုက်ပြီး
မြပချုပ်ကို တစ်ခါမှ အပြစ်မတင်စဖူး ပြစ်တင်ခံလိုက်ရပြီးနောက်
ရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ ဒေါ်ခင်စစရင်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့
မည့်ပွဲမျိုးကို သိသိသာသာရော မသိမသာပါ ရှောင်လွှဲထွက်ခဲ့
သည်။

ဒေါ်ခင်စစရင်ဆိုသည့် မြပချုပ်၏ မိထွေးကို ကြောက်ရွံ့
တမဟုတ်။ ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ မုန်းတီးရခြင်းကြောင့် ထိုမိန်းမနှင့်
စကားအနိုင်လုရခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မာမိမရှိသည့်နောက်ပိုင်းမှာ မြပချုပ်၏ တစ်ဦးတည်းသော
မြတ်နိုးတွယ်တာရာက ဒက်ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိသည်။ သူမနှင့်
မိထွေးပြဿနာကြောင့် ဒက်ဒီကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်။ စကားနည်း
ရန်စလုပ်ပြီး သူမနှင့် သက်ဆိုင်ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စအားလုံး ဒက်ဒီ
နှင့်သာ တိုက်ရိုက်ပြောဆိုတိုင်ပင်ရယူသည်။

ဒေါ်ခင်စစရင်ဆိုသည့် မိန်းမကို မြပချုပ်ဘဝထဲက အပြီး

ထင်ထက်ဝန်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီကိုလည်း မြပချုပ်၏ သဘောထား
ကို ရှင်းလင်းစွာ အသိပေးခဲ့သဖြင့် နောက်ပိုင်းမှာ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်
နှင့် ခြေချုပ်တို့ကြား ဘာတစ်ခုမှ ပတ်သက်မှုမရှိတော့။

မှန်တင်ခံရမှုမှာ မြပချုပ် ရုပ်လိုက်သည်။ ညစာဒင်နာကို
ခြေချုပ်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာစားဖို့ စီစဉ်ထား
ပြီးမှ ဒက်ဒီဧည့်သည်ပါမည်ဟု ဆိုထားသည်။

ဒက်ဒီဧည့်သည်ဆိုသည်မှာ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်တော့ မဖြစ်နိုင်
ပါ။ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ဆိုသည့် မိန်းမကို မြပချုပ် ဘယ်လောက်မှန်း
သည်ဆိုတာကို ဒက်ဒီသိသည်။ ဒါဖြင့် ဒက်ဒီဧည့်သည်ဆိုသူက
မည်သူနည်း။

သားအဖနှစ်ယောက် မတွေ့ဖြစ်ကြသည်မှာ ကြာ၍ အတူ
တွေ့ဆုံကြသည့်ပွဲမှာ ဧည့်သည်ပါလာခြင်းကို မြပချုပ် သဘော
မကျပုပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ခဏခဏ လာရောက်လည်ပတ်သည့်
အချိန်လေးမှာ ဒက်ဒီကို သူမကြောင့် စိတ်မညစ်စေလိုသဖြင့် ဒက်ဒီ
ဆန္ဒအတိုင်း သူမကိုယ်သူမ အလှဆုံးဖြစ်အောင် စိတ်တိုင်းကျ
ပြင်ဆင်ပေးဖို့ပဲရှိသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ အလှ
အပပြင်တာဆင်တာမျိုး၊ ဧည့်သည်နှင့်တွေ့ဆုံရမှာမျိုး ဘာတစ်ခုမှ
မလုပ်ချင်။ နေချိစိတ်နှင့် မြပချုပ် ရင်ထဲ နာကျင်ကြောကွဲရတာတွေ
ကိုပဲ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ကုစားနေချင်သည်။

သို့ပါသော်လည်း မြပချုပ် အလိုဆန္ဒက မပြည့်။ ဖြစ်ချင်

တာတွေ မဖြစ်ရသည့်ဘဝမှာ ဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ဖို့သာ ကြိုးစား
ရန်အပြင် တခြားမရှိ။ အနက်ရောင် တစ်ဆက်တည်း ဂါဝန်လေး
ဖြင့် ရိုးရှင်းလှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသော မြပချုပ်၏အလှကို မြင်တွေ့
ရသူတိုင်း လည်ပြန်ငေးမောကြည့်မိကြသူတွေချည်း ဖြစ်သော်လည်း
ထုံးစံအတိုင်း မြပချုပ်က မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။

ရင်ကျက်တည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့် သူမဒက်ဒီရှိရာ
သို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်မဝင်စား။
သူမ ဦးတည်ရာကိုသာ အာရုံစူးစိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း
ဒက်ဒီရှေ့မှာ မြပချုပ်ရုပ်လိုက်တော့ ဒက်ဒီက မြပချုပ်၏ အလှအပ
ကို ဝမ်းသာထုတ်ယူဟန်ဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး ကျေနပ်စွာ ကြိုဆိုပါသည်။

“ဒီနေ့တော့ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးထဲမှာ ဟောဒီက ဒက်ဒီ
သမီးလေး မြပချုပ် အလှဆုံးပဲထင်တယ်ဟေ့”

“အဲဒါ...ဒက်ဒီသမီးဖြစ်နေလို့ပဲပေါ့။”

“ဟုတ်ပဲဗျာ...ဟုတ်ပဲ။”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“သမီးကတော့ တွေ့တဲ့နေရာ၊ တွေ့တဲ့အချိန်တိုင်း သူ
ဒက်ဒီကို အမြဲစိတ်ချမ်းသာစေတဲ့ သမီးလိမ္မာလေးပဲ”

ဒက်ဒီက မြပချုပ်စကားကို သဘောကျစွာ ရယ်မောလျှင်
လှပသော မြပချုပ်မျက်နှာလေးမှာလည်း ဒက်ဒီ၏ အပျော်မျက်နှာ
ကိုကြည့်ကာ ပြုံးကြည်နေပါသည်။ ထိုအချိန်ထိ မြပချုပ်သည်
ဒက်ဒီအနားမှာ အတူရှိနေသည့်လူကို သတိထားမိခြင်း မရှိသေးပါ။

ထိုလူက မြပုလဲတို့သားအဖကို စူးရှတောက်ပလင်းလက်
သော ဇာတ်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေပါသည်။ အထူး
သဖြင့် မြပုလဲ၏ ဒက်ဒီ ဦးမြဟန်၏ သမီးလိမ္မာလေးဆိုသည့်
စကားအပေါ်မှာ မပြိုးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်လိုဟန်ကို ချပ်တီးမျိုသိပ်
ထားရသည့်ပုံစံမျိုးဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

“သမီးကို ဒက်ဒီ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့
မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါဗျာ၊ ဟောဒီမှာ သူ့နာမည်က မောင်စောနက်
ကြယ်တဲ့”

“ဟင်”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် မမြပုလဲ၊ ကျုပ်က
စောနက်ကြယ်ပါ”

“အို”

ကမ္ဘာလောကကြီးက စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းအောင်ပင်
ဤမျှ ကျဉ်းမြောင်းသေးငယ်နေလိမ့်မည်ဟု မြပုလဲ ထင်မထားခဲ့
ပါ။ အခုတော့ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ သူမကြည့်မရဆုံးသော၊ အမုန်း
ဆုံးလူတစ်ယောက်ကို ဒက်ဒီ၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
အဖြစ် မြပုလဲနှင့် အထူးတလည် ပြန်၍ မိတ်ဖွဲ့ပေးခြင်းခံရသည့်
အဖြစ်ကြောင့် မြပုလဲမှာ ဒက်ဒီရှေ့မှာပင် ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်
အောင် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားမိ၏။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက စောစောထဲက မြပုလဲ
ဝင်လာသည်ကို ကြိုတင်တွေ့မြင်ထားပြီး ဖြစ်ပုံရသလို မြပုလဲကို

ဒက်ဒီသမီးအဖြစ် ကြည့်လာသည့် အကြည့်တွေမှာလည်း မုန်းချင်
စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် လှောင်ပြောင်ကျီစယ်မှုများ
ပြည့်လွှမ်း နေ၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မြပုလဲရှေ့ကို ကမ်းပေးလာသည့် စောနက်ကြယ်၏ နီရဲ
ပြည့်တင်းသော လက်အစုံကို ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင်
မြပုလဲ အခက်တွေ့သွားပေမယ့် ဒက်ဒီရှေ့မှာရှိ သူမ၏ ဖြူနုအိ
ထွေးသော လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ၏
လက်ထံသို့ မထည့်ချင်ထည့်ချင်နှင့် အသာထည့်ပေးလိုက်ရ၏။

မြပုလဲနှင့် စောနက်ကြယ်တို့ တစ်ယောက်လက်ကို
တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရှမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ရိုးရိုး
နှုတ်ဆက်ခြင်းက မဟုတ်။ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက မြပုလဲ
၏ ဖြူနုသေးသွယ်သော လက်လှလှလေးကို အားမာန်အပြည့်ပါ
သော သူ့လက်ကြီးများဖြင့် နာကျင်သွားစေသည့်အထိ တမင်
ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“အို”

မြပုလဲမှာ နာကျင်သွားသော သူမလက်ကလေးကို
စောနက်ကြယ်၏ လက်ထဲမှ ခပ်မြန်မြန် ဆွဲနှုတ်ဖို့ ကြိုးစားသော်
လည်း သူကမလွှတ်။ ဒေါသဖြင့် စောနက်ကြယ်၏ မျက်နှာကို
မော့ကြည့်လိုက်မှ သူက ဘာမှမဖြစ်လေဟန်ဖြင့် မြပုလဲ လက်က
လေး အသာဖြေလွှတ်ပေးသည်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူကြောင့် မြပချုပ်ရင်ထဲမှာ ခေါသတွေ ဆူလောသည်။ ကျက်စာရေမင်္ဂလာရှိသည့် ဒီလိုည ငိုမှာ နေချိနှင့်သူမ အကြောင်းကို အစအဆုံး မြင်တွေ့ကြားသိထား သော ဒီလူကို တွေ့ရခြင်းက မြပချုပ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဘယ်မျှ ထိခိုက်နာကျင်စေသည်ကို မြပချုပ်သိသလို စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူလည်း သိပေမည်။

ဒါကိုသိရက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာ နှင့် အရှက်ကို ငဲ့ကွက်စာနာသော သဘောဖြင့် နေချိနှင့် သူမကိုစွဲ ကို မသိသလို ဟန်ဆောင်နေသင့်ပါလျက် မြပချုပ်ကို တွေ့လေ တိုင်း သူ့မျက်နှာက မင်း နေချိဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို သိပ်ချစ်တာ ငါသိတယ်နော်ဟု ဆိုနေသယောင် အကြည့်အပြုံးများကို မုန်းလှ သည့်အဖြစ်ပါ။

ညစာစားပွဲမှာ မြပချုပ်တို့သားအဖနှင့် စောနက်ကြယ်တို့ အတူထိုင်ကြသည်။ ထိုထမင်းပွဲမှာ ဒက်ဒီနှင့်အပြိုင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများအကြောင်း၊ လူမှုရေး၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတကာသတင်းများ အားလုံး ဗဟုသုတကြွယ်ဝစွာ ပြောနိုင်ဝေဖန်နိုင်သည့် စောနက် ကြယ်ကို တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် အထင်ကြီး စိတ်ဝင်စားမိမှာဖြစ်သော်လည်း မြပချုပ်ကတော့ သူမအပေါ် လျှောင် ပြောင်သရော်သော ထိုလူကို နည်းနည်းမှ အထင်မကြီးချေ။

“မောင်စောနက်ကြယ် ဒီတစ်ခေါက် အမေရီကန်မှာ အတော်ကြာပဲ၊ အန်ကယ်အထင်ပြောရရင် အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်သုံးနှစ်

မကလောက်ဘူးမှတ်တယ်”

“ဩစတေးလျက မိဘတွေအိမ်ကိုလည်း မဝင်မဖြစ်ဝင် ရသေးတာကိုး အန်ကယ်ရဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ သားအဖတွေ ပြေလည်သွားကြပြီလား”

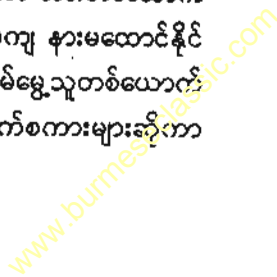
“ဒီတစ်သက်တော့ ကျွန်တော်တို့သားအဖ ပြေလည်ဖို့ မလွယ်လှပါဘူးဗျာ၊ သိတဲ့အတိုင်း ဒက်ဒီစိတ်နဲ့ ကျွန်တော်စိတ် မတူသလို အတွေးအမြင် ခံယူချက်တွေကြာပြန်တော့လည်း အားလုံး လို ဆန့်ကျင်ဘက်တွေချည်းပဲ”

“တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်နဲ့ ဒက်ဒီ သားအဖဖြစ်နေရ တာကို သိပ်အံ့ဩတာပဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အရှေ့ဆိုရင် ဒက်ဒီ က အနောက်၊ ကျွန်တော်က အဖြူဆို ဒက်ဒီက အမည်း၊ လူတိုင်း ကျွန်တော်တို့သားအဖကို မအံ့ဩဘဲ မနေကြဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

စောနက်ကြယ်က သူ့စကားကို သူ့ဘာသာသဘောကျပြီး ရယ်နေ၏။ မြပချုပ်ကတော့ ကိုယ့်အဖေနှင့်ကိုယ်ပင် တည့်အောင် မနေနိုင်သော သားတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကို သဘောမကျစွာ ကြည့်လိုက်၏။

တကယ်ဆို ဒီအဖေမွေးမှ လူဖြစ်ရသော သားတစ်ယောက် အနေနှင့် ကိုယ့်အဖေ၏စကားကို မြေဝယ်မကျ နားမထောင်နိုင် သည့်တိုင် အထိုက်အလျောက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတစ်ယောက် အဖြစ် ဤမျှ ဖခင်ကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်စကားများဆိုကာ

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရန် မသင့်ဟုထင်သည်။

ဗြဟ္မဇာန်ဆိုလျှင် ဒက်ဒီနှင့် သားအဖချင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှ ဗြဟ္မဇာန်ဖြစ်ဘူးပါ။ မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်စစ်ရင် မကောင်းမှု ကြောင့်သာ ဒက်ဒီနှင့်သူမကြား ဗြဟ္မဇာန်ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ ရှိသည်။ ထိုအချိန်က သမီးဖြစ်သူနှင့် ဇနီးကြား စိတ်ဒုက္ခဗျာများလျက် ဧည့်သူဘက် လိုက်ရမုန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရရှာသော ဒက်ဒီ၏ စိတ်ဆင်းရဲ နေသော မျက်နှာကို မြင်တွေ့ရပြီးနောက် ဒေါ်ခင်စစ်ရင်နှင့် နောက် ဘယ်တော့မှ ထိပ်တိုက်တွေ့ရန် စိတ်မကူးခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဒါဟာ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖခင်ကြီး ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်မှာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတာကို မမြင်မတွေ့ရက်သော ဖခင်ကြီးကိုချစ်သည့် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သလို သားသမီးဝတ္ထရား ဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူမှာ ဒီလိုအသိမျိုး မရှိတာကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်စေဖန်နေမိသည့်အဖြစ်ကို ထိုလူ မသိ။

“ဒီတစ်ခေါက်သွားတာကလည်း မာမီက ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ရတာကြာပြီဆိုတော့ သူ့သားလေးကို တွေ့ချင်လှချည်ဆိုပြီး ငိုယိုဖုန်းဆက်လာတာနဲ့ မာမီကို သနားပြီးသွားဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်သဘောနဲ့ဆိုရင်တော့ အခုအချိန်ထိ အိမ်ဘက်ကို ခြေဦး လှည့်ဖြစ်ဦးမယ် မထင်ဘူး”

“အိမ်ကိုမပြန်ဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီထင်ပါရဲ့ မောင်စော

နက်ကြယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကတော့ တစ်ခါရောက်ပါ တယ်။ ကြာကြာတော့ မနေဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးကြိုလို့ နှစ်ရက်လောက်ဝင်ခဲ့တာပဲ ရှိတာပါ။ နောက် မရောက်တော့ဘဲ အာဖရိက ကွန်ဂိုဘက် ရောက်သွားတာနဲ့ အိမ်ကိုမေ့သွားတာပဲ”

“အိမ်ကိုမေ့ရတယ်လို့ပဲ မောင်စောနက်ကြယ်ရယ်”

ဒက်ဒီက သူ့စကားကို မိဘတစ်ယောက်အနေနှင့် သဘော မကျစွာ ပြောလိုက်မှန်း မြဲပျံ့ပဲ သိသလို သူလည်းသိမှာဖြစ်ပေ မယ့် မျက်နှာတစ်ချက်မပျက် ပြီးလဲ့လဲ့လုပ်နေသော အမူအရာကို ပမာမခန့်နိုင်သလို ထင်မိသည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့ အန်ကယ်ရယ်။ အတောင်အလက်စုံတဲ့တစ်နေ့ အသိုက်အမြိုက်ကို စွန့်ခွာကြတာ သဘာဝပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ခြေထောက်မွေ့ပါတဲ့ သူ့ပွဲလားမသိဘူး နေရာတစ်ခုထဲမှာ အတည် တကျနေတာမျိုး သဘောမကျလှဘူးဗျာ။ နိုင်ငံပေါင်းစုံ၊ လူမျိုး ပေါင်းစုံ ယဉ်ကျေးမှုအစုံကြားမှာ သွားလာလှည့်ပတ်နေတာမျိုး ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နေသားကျနေပြီ”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့ မောင်စောနက်ကြယ်လို လူမျိုးက လည်း အရှားသားကိုး”

ဒက်ဒီနှင့်သူက အတိုင်အဖောက်ညီစွာ စကားတပြောပြော နှင့် မပျင်းမရိ ရှိနေကြသော်လည်း သူတို့ပြောသမျှ စကားအားလုံး ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသော မြဲပျံ့ပဲအတွက်တော့ အချိန် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး ဒက်ဒီ

ကို နှုတ်ဆက်တာ သူမနေသည့် ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ရွန်းခြေသာနေသည့် လနှင့် ညက မြပချုပ်ရင်အစုံကို နာထွန်ဝန်းလှူစေသလို ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံနှင့် ရေပြင်ကျယ်အလှ ထလည်း ရွန်းနိမ့်ခဲ့သော မြပချုပ်၏ အချစ်ရေးအတွက် ရတက် ဆေးနိုင်ဖွယ် ပူပင်သောကတွေ လွမ်းမြဲနေဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ ဝေသည်။

ဤသည်မှာ နှလုံးသားတွင် ဒဏ်ရာနက်နက်ရခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် သူမရောက်ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ထင်မြင်ယူဆသည့် သဘောထားမျှ ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ် အင်မ တန် ချစ်မြတ်နိုးသော ချစ်သူနှင့် ချစ်ခရီးလမ်း ဖြောင့်ဖြူးသာယာ နေသော မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ယခု မြပချုပ် ခံစားတွေးမြင် လျက်ရှိသော အယူအဆများအားလုံး ဆန့်ကျင်ဘက် ရယ်မောပျော် ရွှင်ဖွယ်ရာတွေချည်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

လူတစ်ယောက် စိတ်ခံစားချက်ကပင် သဘာဝလောက ကြီး၏ အလှတရားအပေါ် ပြောင်းလွှဲထင်မြင်တတ်ခြင်း သဘောမှာ ဘာမှမထူးဆန်းသယောင်နှင့် အထူးခြားဆုံး ထူးဆန်းမှုဖြစ်ကြောင်း ကိုက မည်သူမျှ ငြင်းဆန်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ရုတ်တရက် မြပချုပ်၏ ခြေလှမ်းများသည် သူမတည်းခို ရောက်ရှိနေသည့် ဘန်ဂလိုခေါ်သို့ ဦးတည်ခြင်းမရှိဘဲ သဲသောင်စပ် မှာ ရပ်တန့်လိုက်၏။

အခန်း (၅)

ပင်လယ်ခြားသော်လည်း မြပချုပ်၏ စိတ်ဝိညာဉ်က ချစ်မိ သူရှိရာကို အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွားကာ အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရဘဲ ရင်ကွဲနာကျင်ရသော အချစ်အတွက် တိတ်ဆိတ်စွာ ဆို့နှင့် ကြော့ကွဲလျက်ရှိသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မြပချုပ်သည် နေချိုရှိသည့် အရပ်မှာ မနေ နှင်။ နေချိုနှင့် အဝေးဆုံးဝေးနိုင်မည့် အရပ်မှာ သွားပုန်းနေချင် သည်။ နေချိုနှင့် ပက်ထရစ်ရှာတို့ သတင်းကို မကြားနိုင်သည့် နေရာ။ ထိုသူနှစ်ဦးကို မမြင်တွေ့ရသည့်အရပ်မှာ သူမ နေခွင့်ရ လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။

အခုတော့ နေချိုနှင့် မြပချုပ်တို့က အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခု၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုထဲမှာ အတူရှိနေခြင်းဖြင့် သူ့အကြောင်း ကိုယ် အကြောင်း မကြားချင်၍မရ။ မမြင်မတွေ့လို၍ တမင်ရှောင်လွှဲ ထွက်သွားမည်ဆိုလျှင်တောင် မလွယ်။

www.burmeseclassic.com

အနီညိုအဟုတ် တစ်နည်းနှင့်တော့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်
အထူးသဖြင့် နေချိုတို့မိသားစုက သူတို့မိသားစု၏
ရုဏ်သိက္ခာအပေါ် အင်မတန် အမွန်အမြတ်
ရုဏ်ယူအမွန်းတင်တတ်ကြသူများ ဖြစ်သလို
အစဉ်အဆက်ကလည်း ရှေးအစဉ်အလာအတိုင်း ဆက်ခံ
စောင့်ထိန်းလာကြသူများလည်းဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို အမွေဆက်ခံသူက နေချို။

ချိုမိသားစု၏ အစဉ်အလာအတိုင်း သူတို့နှင့် မျိုးရိုးတူ
ရုဏ်အဆင့်အတန်းချင်း ညီသူအဖြစ် ပက်ထရစ်ရှာကို လက်ထပ်ခဲ့
သူ။ သူတို့အသိုင်းအဝန်းထဲကို တခြားသူစိမ်းတရံစာ ဆွဲသွင်းခြင်း
မပြု။ မျိုးရိုးစောင့်ထိန်းခြင်းဆိုသည့် စကားအတွက် မြပုလဲပုံ ငိုရ
ခက် ရယ်ရခက် ဖြစ်ခဲ့ရဘူးသည်။

နေချိုကို မြပုလဲ၏မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်နှင့်
ပတ်သက်ပြီး စတင်သတိပြုမိကာ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှု
ကြောင့်ပင် သိက္ခာမခင်မင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သိပ်လှသည့် မြပုလဲကို မြင်မြင်ချင်း နေချိုတစ်ယောက်
အတော်လေး တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ကြောင်း နောင်မှ သူမကိုယ်တိုင်
ရိပ်စားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ စောစောထဲက နေချို သူမ
အလှမှာ ငြိတွယ်ဝင်စားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ကြိုစော၍ မရိပ်မိခဲ့ရသလဲ
ဟု သူမကို တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးလာခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူမကိုယ်
ဟိုင်က နေချိုအပေါ်မှာ မြင်မြင်ချင်းပင် ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ

စိတ်ဝင်စားနေခဲ့မိ၍ တစ်ဖက်လူ၏ အခြေအနေကို မရိပ်စားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုအတူ နေချိုဘက်က သူ့ရင်ထဲရှိသမျှ ခံစားချက်အစစ်
အမှန်ကို ကွယ်ဝှက်ထိန်ချိန် ဟန်ဆောင်ရာမှာလည်း ဣန္ဒြေရရနှင့်
ပိပိရီရီ ဟန်ဆောင်နိုင်တာကို ချီးကျူးသင့်သည်။

သူမငယ်ရွယ်စဉ် မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် မြပုလဲ
ဆိုသော သူမမှာ မိခင်ရင်ခွင်မဲ့စွာဖြင့် အထိန်းတော် အချောတော်များ
လက်ဝယ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ မြပုလဲ၏ ဒက်ဒီက
သမီးကို ငုံ့ထားမတတ်ချစ်သော်လည်း မိတဆိုးသမီးလေးအဖြစ်
ငယ်စဉ် ကလေးဘဝထဲက အရာရာတိုင်း မြပုလဲသဘောကို
အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပေးခဲ့သူ။

အကြောက်အလန့်ဆိုသည့် စကား မြပုလဲဘဝတွင်မရှိ။
မြပုလဲအလိုရှိသောအရာကို မရဆိုတာမျိုးလည်း မရှိစဖူး။ သူမ
ဘဝက သာယာချိုမြိန်ခြင်းတွေ အတိဖြစ်သော အစဉ်ပြည့်လွှမ်းခဲ့ရ
သမျှ နေချိုနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက်မှာ မြပုလဲဘဝက ဘာတစ်ခုမှ
ပျော်စရာမကောင်းတော့သလို ထင်မိသည်။

အထိန်းတော် အချောတော်တွေနှင့်သာ ရွှေမင်းသမီး
လေးလို နေခဲ့ရသော မြပုလဲက ဘဝအကြောင်း၊ လူတွေအကြောင်း
တခြားသူတွေလောက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းမသိ။ သူမဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံးမှာ မြပုလဲက ဒက်ဒီသမီးအဖြစ် ဘယ်နေရာသွားသွား ပွဲငယ်
တင့်သူ။

ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှလည်း အရေးစိုက်စရာရယ်လို့လည်း မြေပျက်သမီးဆိုတာနှင့် မြပချုပ်လိုချင်တာတွေ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခွင့်ရှိသည်။

မြပချုပ်ဆိုတာ သူမတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ နာမည်ကြီး ရွှေမင်းသမီးလေးအဖြစ် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် ရွှေမင်းသားတွေကလည်း အများကြီး။ အချစ်ကို မတွေ့ခင်တုန်းကတော့ မြပချုပ်က ယောက်ျားလေးတွေ အလည်းနည်းကို ဆော့ကစားခြင်းကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကစားနည်းအသစ်တစ်ခုအဖြစ် သဘောထားခဲ့သည်။

ထိုထက်ပိုသော ခံစားချက်အမြင်လည်း မရှိ။ တချို့ ယောက်ျားတွေကလည်း မြပချုပ် သဘောအတိုင်းပင်။ မိန်းကလေးတွေကို သူတို့ အပျင်းပြေဆော့စရာ ကစားစရာအရုပ်လောက်သာ ထင်ကြသည်။

ဒီလိုလူတွေချည်း ထိပ်တိုက်တွေ့ကြသည့်ပုံမှ ဘယ်သူကသာသည်။ ဘယ်သူကနာသည် မရှိ။ ကြည်လျှင်တွဲသည်။ မကြည်လျှင် ခွဲသည်။ ဒါမျိုးအဖြစ်တွေက ရိုးအိလွန်းလို့ ပျင်းစရာ တောင်ကောင်းနေချိန်မှာ နေချိန်ဆိုသည့် ရွှေမင်းသားက ဒေါ်ခင်စစ်ရင်၏ တူသားတစ်ယောက်လို ခင်မင်ရသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် မြပချုပ်ဘဝထဲကို ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဒေါ်ခင်စစ်ရင် နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲသွားသည်။ ရောဂါကို ဆေးကုသဖို့ သူမိသားစုဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့ နေချိန်က ထိုဆရာဝန် ဒေါ်ရီနွယ်နှင့်အတူ ပါလာ

သည်။ သူ့အဒေါ်ကို ကားမောင်းပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြပချုပ်နှင့် သိက္ခာမီးပြီးနောက်မှာ နေချိန်က ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ဆီကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မကြာခဏ ရောက်ရောက်လာသည်။

ပထမတုန်းကတော့ မြပချုပ်ကိုယ်တိုင် ထိုအဖြစ်ကိုမသိ။ မိုးလင်းမိုးချုပ် အိမ်ကပ်လှေမရှိသူဖြစ်သည့်အတိုင်း သူမ စိတ္ထေးရှိရာသို့ နေချိန် လာလာနေတာကို သိလည်းမသိ၊ ရိပ်လည်းမရိပ်မိ။

ထည်လဲတွဲနေသော ကောင်လေးတွေနှင့် အိမ်အဝင်အထွက်မှာ သူနှင့် နှစ်ခါသုံးခါ ဆုံဖြစ်မှ မြပချုပ်အိမ်ကို သူဝင်ထွက်နေတာ သတိထားမိလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူနှင့်တစ်ခါတွေ့တိုင်း မြပချုပ်နားက လူတွေကလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းနေသည့်အဖြစ်ကို မြပချုပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းမကျ သဘောမကျပေမယ့် မတတ်နိုင်။

နောက်တော့ သူနှင့် မြပချုပ် ခင်မင်ရင်းနှီးလာတော့မှ သူကိုယ်တိုင် မြပချုပ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေတာကို သိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သိသိခြင်း မြပချုပ် ပျော်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း နေချိန်ကို ရင်ခုန်နေပြီဆိုတော့ တစ်နေ့ဖြင့်ပြောလာနိုးနှင့် တိတ်တခိုး ကျိတ်မျှော်လင့်ခဲ့သည်။

အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းသွားသည် အခြေအနေက မြပချုပ် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။ နေချိန်က မြပချုပ်ကို ချစ်ကြောင်း တစ်ခါမှ ဖွင့်ဟဝန်ခံခြင်းမရှိသော်လည်း နေချိန်နှင့် သူမအခြေအနေက တစ်ယောက်ရင်ကို တစ်ယောက် ထွင်းဖောက်မြင်နေ

သူများအဖြစ် ချစ်သူတွေလိုပင် စိတ်ကောက်လိုက်ကြ၊ ပြန်ချော့ လိုက်ကြ၊ ဖုန်းတွေအကြားပြောကြနှင့် အပြေလည်ကြီး ပြေလည် ပြီးကာမှ ပက်ထရစ်ရှာကို နေချီလက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တာ ဘာကြောင့်ပါနည်း။

ဤအဖြေကို မြပုလဲမသိ။ နောင်ကိုလည်း သိမည်မထင်။ သိသည့်တိုင်အောင်လည်း စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်မဟုတ်။ လူ တစ်ယောက်ကို ချစ်မိသည့်အတွက် ခံစားရသော ဒုက္ခဆင်းရဲက ကြောက်စရာကောင်းကြောင်းကို တစ်စိတ်စိတ်တွေးနေမိသည်။

အချစ်ကြောင့် မြပုလဲသည် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ သူမလုပ် ချင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်ခဲ့မိသည်။ ထိုအတွက်ကြောင့်ပင် မြပုလဲ ကိုယ်တိုင် အကြီးမားဆုံးသော ဆုံးရှုံးမှုနှင့် စိတ်ဆင်းရဲမှုကြီးကို ခံစားခဲ့ရသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်လို၍ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးမိလေ ထိုမိန်းက လေးသည် ဆုံးရှုံးမှုပို၍များလေ ဖြစ်သည်။ မြပုလဲသည် သူမ ကိုယ်သူမ အတော်အထင်ကြီးခဲ့မိသည်။

မြပုလဲသည် တွေးမိတွေးရာ တွေး၍ ငေးမိငေးရာငေးနေ ၏။ တိတ်ဆိတ်သောညနှင့် ပင်လယ်လှိုင်းသံများကြားမှာ ထူးခြား သော အသံတစ်ခု မြပုလဲရှိရာသို့ ရုတ်တရက် လွင့်မျောရောက်ရှိ လာ၏။

ထိုအသံက လူတစ်ယောက်၏ သီချင်းသံဖြစ်သည်။

သီချင်းသံက ဝေးရာမှ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ လရောင် အောက်မှာ ထင်ရှားသောသဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် မြပုလဲသည် ထိုလူနှင့် အဝေးဆုံးသို့ ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

သို့သော်လည်း မြပုလဲ၏ ခြေလှမ်းအစုံက နောက်ကျခဲ့ ပြီဟု ဆိုရမည်။ စောနက်ကြယ်က ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် သူမ ရှေ့သို့ လွှားခနဲ ရောက်လာကာ မြပုလဲရှေ့တွင် ရပ်လာသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အလို... မြပုလဲပါလားဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် လရောင်လှုံနေ တဲ့ နတ်သမီးလေးများလားလို့ ထင်နေတာ”

စောနက်ကြယ်၏ အသံက ချိုသာနူးညံ့ကာ တမင် သင့်ကျေးဟန်ဆောင်သည်ဟု မြပုလဲထင်သည်။ ပြီးတော့ သူ မျက်လုံးနက်နက်တွေက မြူးနေ၏။ မြပုလဲ သူ့ကို အခုရော နောက်ရော ဘယ်အချိန်မှာမှ မဆုံမတွေ့လို။

မြပုလဲမှာ သူ့ကိုမြင်တိုင်း ရင်ထဲမှာ ရောဂါဝေဒနာ သည်းလာ၏။ မြပုလဲသည် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို မရယ် မပြုံးမျက်နှာဖြင့် မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ မကြည်သလို ကြည့်လိုက်၏။

“အပိုစကားတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ရှင့် မျက်နှာကို ကျွန်မမျက်စိရှေ့မှာ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မမြင် မတွေ့ရရင်ကောင်းမယ်”

“ရက်စက်စိမ်းကားလှချည်လား မြပုလဲရယ်၊ ကျုပ် မျက်နှာကို နောက်ဘယ်တော့မှ မမြင်ချင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကြီးက

တဆိတ်လွန်လွန်းလှပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ မြပုလဲနဲ့ ဆန်ကျင်
ဘက်ဖြစ်နေပြီ”

“အခု...ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စကိုတောင် ရွှေဆိုင်းထားဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

သူက မြပုလဲတစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစူးရဲရဲ
ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကြည့်ပုံက ရဲတင်းသည်။
ရိုင်းပျသည်။ သူ့အကြည့်က ခုန်အုပ်ရန်ချောင်းနေသည့် ကြောင်ပါး
တစ်ကောင်၏ အကြည့်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှက်သွားမည်
ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ညာညာတာတာ ကြည့်သော အကြည့်မျိုးမဟုတ်။

“သိပ်ရိုင်းတဲ့လူ”

မြပုလဲမှာ စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။
ထို့နောက်မှာတော့ မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲလှဲ၊ ခေါင်းကို ချာခနဲလှည့်
ကာ နူးညံ့အိထွေးသော သဲမြေကို ဖြတ်နင်းလျက် ကျောခိုင်းထွက်
ခဲ့၏။

“မင်း...အထင်ကြီးနိုင်မယ့် ယောက်ျားဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်
မှာ နေချို့တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

မြပုလဲသည် စောနက်ကြယ်ထံမှ မှတ်ချက်ချသံကို ဂရု
မစိုက်သလို လှည့်လည်းမကြည့်။ သို့သော်လည်း စောနက်ကြယ်
၏အသံက သူ့မနှင့်အတူ ကပ်လျက်ပါလာသည်။

“ကျုပ်အထင်ပြောရရင် နေချို့ဆိုတဲ့လူ အထင်ကြီးနိုင်မယ့်
မိန်းမဟာလည်း ပက်ထရစ်ရှာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တည်းပဲ

ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ နေချို့က...”

“တော်ပါတော့ရှင်...ကျွန်မကို ဒီထက်ပိုပြီး မနှောင့်ယှက်
ချင်စမ်းပါနဲ့”

မြပုလဲ၏ စူးစူးရွားရွား ဟစ်အော်သံက ပင်လယ်လှိုင်း
ပုတ်သံများကို ဖြတ်ကျော်လျက် ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။ စောနက်ကြယ်
သည် မြပုလဲ၏ နာကျင်နီရဲနေသည့် မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ရုတ်တ
ရက် ဆွဲအသွားသော်လည်း ချက်ချင်းလိုပင် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ
မြင်တွေ့နေကျ မထိတရိအပြုံး ပြန်ပေါ်လာ၏။

“မိန်းမတွေ သိပ်ပြီး ရယ်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေ
ပဲ”

“ဟုတ်တယ်..ကျွန်မက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရယ်စရာ
အကောင်းဆုံးသတ္တဝါပဲ၊ အဲဒီတော့ ရှင်ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ကျုပ်လုပ်ချင်တာကို မေးတာလား၊ ကျုပ်စိတ်ထဲရှိတဲ့
အတိုင်းဖြေရင် မင်း သိပ်ပြီး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်လိမ့်မယ် မြပုလဲ
ဒီတော့ မင်းမေးခွန်းကို အချိန်မီ ပြန်ရုပ်သိမ်းပါလို့ပဲ ကျုပ်ပြောချင်
တယ်”

မြပုလဲမှာ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို ဒေါသဖြစ်ရ
လွန်း၍ပဲလားမသိ။ သူပြောသည့်စကားများအပေါ် ထပ်ပြီး ဒေါသ
ဖြစ်စရာမကျန်ဘဲ သူ့မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

သူကလည်း လှပသော မြပုလဲမျက်လုံးအစုံအတွင်းသို့
စူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိရာ မျှင်းတစ်ဖြောင့်တည်းဖြစ်၍ နေသည့်တိုင်

မည်သူ့အတွက် အကြည့်မလှကြချေ။

“ဤကြည့်တဲ့အချိန်တိုင်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေရတာပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း မထူးတော့မယ်အတူ ဆက်ပြောမှပဲထင်တယ်။ ကျုပ်ကိုမြင်တိုင်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တဲ့ မိန်းမကို ကျုပ် သဘောကျတယ်”

“ဘာ”

“မင်းကို ကျုပ်ချစ်တယ် မြပုချုပ်။ ဘယ်လိုနည်းကိုပဲ သုံးရသုံးရပေါ့။ အနည်းဆုံးတော့ မြပုချုပ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျုပ် ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“ရှင်...ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုးများ ထင်နေလဲဟင်”

“အရှိုကိုအရှိုအတိုင်း ရင်ထဲရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တဲ့ ရိုးသားတဲ့မိန်းမပေါ့။ ကမ္ဘာအနှံ့ ပတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ မိန်းမမျိုးကို အခုတွေ့ပြီ”

မြပုချုပ်မှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ပြာသွား၏။ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို ဤမျှရဲတင်းလိမ့်မည်ဟု မထင်ချေ။

“ရှင်...ထွက်သွား၊ အခုထွက်သွား၊ ကျွန်မ မျက်စိရှေ့ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့”

“ရှား”

“ဒီလောက်ကြီး စိတ်ဆိုးဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်လို”

လူတစ်ယောက်က မင်းလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို အပိုင်လိုချင်တာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ ကျုပ်ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မင်းလို အပိုင်မလိုချင်ဘူး”

“ဪ...ဟော်...အဲဒီအတွက် ကျွန်မကတောင် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါတော့ မြပုချုပ်သဘောပါ။ ဒီမယ် မင်းသာ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့လက်ထပ်ပွဲကို အကောင်းဆုံး၊ အခမ်းအနားဆုံး ဖြစ်စေမယ်၊ ပြီးရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်”

“ရှင်ဟာ တော်တော်ရူးပါလား၊ ဦးစောနက်ကြယ်၊ အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ အခုမှ ရှင်ဟာ အရူးမှန်းသိတော့တယ်”

“ဒီမယ်...မသေမချင်းမှတ်သွား မြပုချုပ်လက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားက ရှင့်လိုလူစားမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်တော့ မြပုချုပ်နဲ့ ကျုပ်က”

မြပုချုပ်သည် သူ့စကားကို မကြားချင်တော့သဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ကာ နေရာမှ ပြေးထွက်ကျောခိုင်းလိုက်၏။ မြပုချုပ်တို့နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကို ပင်လယ်ပြင် လှိုင်းပုတ်သံသံသဲ့က ခနဲတဲ့တဲ့ လျှောင်ပြောင်ရယ်မောလျက် ကျန်ရစ်၏။

အခန်း (၆)

“မနေ့ညက မြပချုပ်နဲ့ စောနက်ကြယ် နှစ်ယောက်ထဲ အတူရှိနေကြတယ်ဆို”

မြပချုပ်သည် မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်၏ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အေးစက်တင်းမာစွာ တုံ့ပြန်လာ သည့် ဒေါ်ခင်စစ်ရင်၏ အကြည့်က မြပချုပ်ရင်ကို စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်သွားစေအောင်ပင် ထိရောက်လှသည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

အဖြစ်မှန်ကို မိထွေးဖြစ်သူကို ရှင်းပြမနေချင်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူနှင့် မြပချုပ် နှစ်ယောက်တည်း အတူရှိနေကြသည်ဆိုသော စကားအပေါ်မှာ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်၏ သဘောထားအဓိပ္ပာယ်က ကျယ်ပြန့်လွန်းလှသည်။

မြပချုပ်ကို ဒီလိုမျိုးလာလုပ်လို့မရ။

ဒေါ်ခင်စစ်ရင်က တစ်ဆအေးစက်လျှင် မြပချုပ်က

ထိုထက်ပို၍ ဆယ်ဆပြုဖို့ရန် ဝန်လေးသူမဟုတ်။

သူမစကားအဆုံးမှာ ဒေါ်ခင်စစ်ရင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် လှပစွာ မြင့်တက်သွားပုံက မြပချုပ်ကို မနှစ်မြို့ဟန်။ အနားမှာ ဒက်ဒီမရှိ။ မြပချုပ်နှင့် ဒေါ်ခင်စစ်ရင် နှစ်ယောက်ထဲ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြသည့်ပွဲမှာ ဘယ်သူကမှ အလျှော့ပေးလေ့မရှိ။

မနက်စာစားပြီး လမ်းလျှောက်နေချိန်မှာ ထူးထူးခြားခြား မြပချုပ်နားသို့ မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်စစ်ရင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“စောနက်ကြယ်ဆိုတဲ့ လူအကြောင်း မြပချုပ် နယ်လောက်သိလို့လဲ”

“သူ့ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး ဒေါ်ခင်စစ်ရင်”

“စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့လား...ထားပါလေ ကိုယ်က ဘာဝန်ရှိတဲ့ အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သတိပေးစရာရှိတာတော့ ပေးရမှာပဲ”

“ဒေါ်ခင်စစ်ရင် သတိပေးခံရလောက်အောင် ကျွန်မ ဘက်က သတိတရားပျောက်ဆုံးနေသူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောက်ပြီး ဘာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားဆိုတဲ့စကားက မိထွေးနဲ့လင်ပါသမီးကြားမှာ မရှိလောက်ဘူးထင်တယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်အနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို နောက်ဘယ်တော့မှ ဝင်စွက်ဖက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့လို့ သတိပေးချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ သွားမယ်”

“နေဦးလေ မြပုချုပ်”

ကျောခိုင်းအနေအထားနှင့် နေရာမှာ မြပုချုပ် ရပ်လိုက်သည်။

“မပြောမဖြစ်လို့ ပြောလိုက်ရတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါ။ စောနက်ကြယ်ဆိုတဲ့လူကို အစ်ကိုကြီးက ဘာကြောင့် သူ့သမီးနဲ့ မိတ်သက်ပေးတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ထားပါလေ ဒါက မြပုချုပ်တို့ သားအဖကိစ္စပါ”

“စောနက်ကြယ်ဆိုတာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက ပိုက်ဆံကို ရေလိုသုံးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် ဒီလူမှာ နာမည်ကောင်းမရှိဘူး၊ နာမည်ဆိုး၊ နာမည်ကြီးနေတဲ့လူပဲ၊ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှာလည်း အဲဒီလိုပဲ မိန်းကလေးတွေကို လက်မထပ်တဲ့နဲ့ ဖျက်စီးတာမျိုး ကိုယ်ဝန်ရှိလာမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ငြင်းတာ မျိုးစုံနေတာပဲ”

“ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်မသွားမယ်”

ဒေါ်ခင်စစ်ရင် ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မြပုချုပ် သိပ်သိတာပေါ့။ ဒီစကားတွေပြောနေတာကလည်း မြပုချုပ် အကျိုးအတွက်မဟုတ်။ ဒက်ဒီရေမှာ အမှတ်ကောင်းယူချင်၍ အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေလောင်းနေခြင်းမျှသာ။

ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ကို ကျောခိုင်းလာခဲ့ရပေမယ့် သူမနဲ့ စောနက်ကြယ် နှစ်ယောက်အတူရှိနေသည်ဆိုသော သတင်းအတိ

အကျကို သူဘယ်လိုရပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားအဖြေရှာပေမယ့် မရ၊ တစ်နည်းပဲရှိသည်။

မြပုချုပ်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ လူတစ်ယောက် ဒေါ်ခင်စစ်ရင်မှာရှိလျှင်ရှိ။ မရှိလျှင် မြပုချုပ်နှင့် စောနက်ကြယ်ကို ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖို့ပဲရှိသည်။ ဒါထက်မပို။ သေချာတာကတော့ မြပုချုပ်ကို စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူနှင့် ဆက်ဆံပတ်သက်တာကို မကြိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကို စိတ်စေတနာကောင်းနှင့် ပြောသည်ဟုမယုံ။ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်က မြပုချုပ်အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ စေတနာမေတ္တာ ထားခဲ့သူမဟုတ်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ မကောင်းသလို ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ကလည်း မိထွေးပီပီ မြပုချုပ်အပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မကောင်း။ ဘန်ဂလိုတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အေးမြလတ်ဆတ်သော လေတွေက အဖြူရောင်လိုက်ကာစတွေကို တိုးပွေ့ပြီး ဝေါခနဲဝင်လာတော့ အခန်းပြတင်းမှာ ရပ်လိုက်သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူမမြင်ကွင်းထဲကို အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ညိုသော မြင့်သောယောက်ျားနှင့် ဖြူသောမြင့်သော မိန်းမက ရယ်ရယ်မောမော။ နှစ်ယောက်စလုံး ခန္ဓာကိုယ်ချင်း၊ အရုပ်အမောင်းချင်း လိုက်ဖက်ညီလှသော စုံတွဲမှာ ညိုညိုနှင့် အမျိုးသားက တခြားသူမဟုတ်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ။

အမျိုးသမီးကဲ့သို့စောနက်ကြယ်၏ လက်မောင်းကို ပိုင်နိုင်စွာ မှီလျှောက်ရင်း ရယ်မောချိန်မှာ သူမခေါင်းနှင့် စောနက်ကြယ်၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးကို ကလေးတစ်ယောက်လို တိုးဝှေ့တတ်တာကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ရုတ်တရက် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ၏ အကြည့်များက မြပုလဲရိရာသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။ ပြတင်းမှာရပ်နေသော မြပုလဲကို မြင်တွေ့သွားဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို တွေ့ရမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပုံက သူ့နှုတ်မြပုလဲတို့က ဟိုတုန်းထဲက သိက္ခမီးရင်းနှီးထားကြသူတွေလိုလို၊ ဘာလိုလို။

ဒီလူလောက် မျက်နှာပြောင်သူမတွေဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေသည်မသိ။ တစ်လောကလုံးရှိသမျှ မိန်းမတွေကို သူ အပျင်းပြေ ဆော့ကစားစရာအရပ်လို့ ထင်နေပုံရသည်။ မိန်းမတွေအားလုံးကို အရူးလုပ်ရုံနှင့် အားမရ။ မြပုလဲကိုပင် ညကပုံပြင်တွေ လာပြောနေလိုက်သေးသည်။ ဘယ်ဝတ္ထုပြဇာတ်ထဲက စာသားတွေ လာရွတ်ပြနေသည်မသိ။ သူ့ကိုယ်သူ မင်းသားဟု ထင်နေပုံရသည်။

မြပုလဲကတော့ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို ဘဝင်မြင့်ရောဂါ စွဲကပ်နေသော အရူးတစ်ယောက်လို့ပင် သဘောထားသည်။ သူ့ဘာသာသူ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။ စိတ်လည်းမဝင်စား။

ဒီလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရသော ဝန်းကျင်မှာလည်း ကြာရှည်မနေလို။ ဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး လေယာဉ်လက်မှတ်မှာ

လိုက်သည်။ ဒီမှာဆက်နေလျှင် ဟိုလူရှုပ်ကြောင့် ကြားထဲက မြပုလဲပျံ နာမည်ပျက်မည်။

ပြီးတော့ စောနက်ကြယ် စကားတွေက သူမအပေါ်မှာ မထိခလုတ်၊ ထိခလုတ်။ အမူအရာတွေ ကြုံပြန်တော့လည်း ဘာတစ်ခုမှ ထောင့်မကျိုး။ သူမအတွက် ဒက်ဒီပိုးပေးထားသည့် ကောင်မလေးကိုခေါ်ပြီး သူမအဝတ်အစားတွေ သိမ်းခိုင်းလိုက်သည်။

မြပုလဲ ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့မည်။ ဟိုရောက်မှ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး စင်ကာပူဖြစ်ဖြစ်၊ ဘန်ကောက်ဖြစ်ဖြစ် ဈေးဝယ်ထွက်မည်။ နေချို့ကြောင့် လှုပ်ခတ်သွားသော သူမဘဝကို အနည်ထိုင်ချင်သည်။

ဒက်ဒီဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး မြပုလဲ ပြန်မည့်အကြောင်း ပြောလိုက်တော့ ဒက်ဒီက ဘာမှမပြော။ သမီး စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပါ။ ဒက်ဒီကတော့ သမီးပျော်မယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲဆိုတာနှင့် အဆုံးသတ် ဖုန်းချသွားတော့ မြပုလဲရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒက်ဒီက အမြဲတမ်း မြပုလဲကို ဦးစားပေးသည်။ အခုချိန်ထိလည်း အရာရာတိုင်းမှာ မြပုလဲသဘောအတိုင်း ခေါင်းညိတ် အလိုလိုက်မြဲ။ မြပုလဲကသာ အခုချိန်ထိ ဒက်ဒီကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ပေးနိုင်သေးတာမရှိ။

ကိုယ့်အပူ ကိုယ့်သောကထဲမှာ ဗျာများရှုပ်ထွေး မိခင်တွေကြောင့် စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲနေသူ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာစံနေနေ

တစ်ခါတည်းမှာတော့ ဒက်ဒီဆန္ဒကို မြပုလဲလည်း လိုက်လျောဖြည့်
ဆောင်ရွက်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မြပုလဲ ဘယ်ကိုမှမထွက်။ အခန်းထဲ
မှာ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထားကာ အဆုံးမသတ်ဘဲ ပစ်ထား
သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ပန်းချီကားချပ်ကို စိတ်နှစ်ပြီး ရေးဆွဲ
နေမိသည်။

ပထမဆုံး ပန်းချီကားချပ်ပေါ် ဆေးစက်တင်တုန်းက
တစ်နေ့မှာ ထိုပန်းချီကားလေးကို မြပုလဲကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲပြီး
သူမချစ်သူအဖြစ် ယုံကြည်ထားခဲ့သော နေချိုကို ချစ်သက်လက်
ဆောင်အဖြစ် တမြတ်တနိုးပေးရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း မြပုလဲ
ရည်ရွယ်သလို ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့။

မြပုလဲ အသည်းကွဲတာပဲ အဖတ်တင်သည်။

“တူ...တူ...တူ”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေ ကြီးစိုးနေချိန်မှာ မြပုလဲ ဖုန်းလေး
အသံမြည်လာတော့ အတွေးအာရုံတွေ ပြယ်လွင့်သွားသည်။

“ဟဲလို”

“ပုလဲ...တို့ပါ၊ နော်မာလေ”

“အင်း...ပြောလေ”

“တဒဂံက ရှင့်ကို အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားပြီး
တမေးထမေးနေလို့ ရှင့်ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ရှင့်ရှိနေတဲ့နေရာကို ပြောလိုက်
ရမလား”

“တဒဂံ”

“သူကဘယ်သူလဲ”

ထိုအမည်ကို မြပုလဲ မကြားဘူး။ လူကိုလည်းမသိ။
သာသော နော်မာရယ်သံက ဖုန်းထဲမှာ စီးမျောလာ၏။

“ပုလဲရယ်...ရှင်ကတော့ ရွှေမင်းသမီးလေး ပီသလှပါ

တဒဂံဆိုတာ နေချို သူငယ်ချင်းပါတီမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့
ပြောင့်ဖြောင့်နဲ့ တစ်ယောက်လေကွာ”

“အဲဒီနေ့က ပုလဲဖုန်းကို ရောက်လာပြီး သူ့ကိုယ်သူ

စိတ်ဆက်ခိုင်းခဲ့တဲ့လူလေ မှတ်မိပြီလား”

“အင်း...အင်း”

စိတ်ထဲမှာ ရေးတေးတေးပေမယ့် ရုပ်ကိုတော့ အတိအကျ
မမှတ်မိတော့။

အဲဒီအချိန်တုန်းက နေချိုကြောင့် မြပုလဲ စိတ်တွေ

သွပ်ချောက်ချားစွာ ရူးသွပ်သွားခဲ့တာကို မမေ့။

“မင်းရှိနေတဲ့နေရာကို သူ့ကို ပြောပြလိုက်ရမလား”

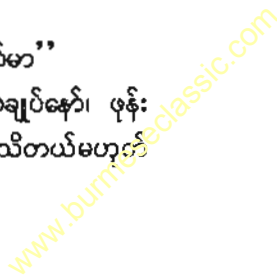
“မနက်ဖြန်ဖလိုက်နဲ့ ပုလဲပြန်လာမယ်”

“ဒါဆို အတော်ပဲပေါ့၊ သူ့ကို လေယာဉ်ကွင်းကို လာကြို

ခိုက်မယ်”

“ပုလဲ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူးနော်မာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တဒဂံက ပုလဲမှ ပုလဲနော်၊ ဖုန်း
တံတော့ နော်မာပဲ ပေးလိုက်တော့မယ်နော်၊ သိတယ်မဟုတ်

လား၊ နော်မာ မပေးလည်း တဒဂံက သူနည်းသူဟန်နဲ့ စစ်မ်းပြီ သိအောင်လုပ်မှာပဲလေ”

“နော်မာ သဘောပါ”

ရှည်ရှည်စေးစေး သိပ်မပြောလိုသဖြင့် ဒီလောက်ပဲ ပြောလိုက်သည်။

“နေချီတို့ လင်မယားနဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီလား”

“ဟင်”

“သူတို့က ဘယ်မှာဆိုလဲ”

“ဟောတော့ ...ပချုပ် တကယ်မသိဘူးလား၊ သူတို့ လင်မယား အခု ငပလီမှာပဲလေ၊ နော်မာက ပချုပ်နဲ့တောင်တွေ့ပြီလောက်ပြီထင်နေတာ”

“ဟုတ်လား”

“ပချုပ်လည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်နေတာဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး နော်မာရယ်”

“ပချုပ်ကိုတော့ နော်မာ တကယ်အားကျတယ်သိလား နော်မာလည်း ပချုပ်လို အသည်းမာနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”
“ဪ...နော်မာရယ်။

ရှင်တို့ပြောသလို ပချုပ် အသည်းနှလုံးတွေ တကယ် မာကျောနိုင်ခဲ့ရင် သိပ်ကိုကောင်းမှာပါ။

အခုတော့ မြပချုပ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသား အစုံဟာလည်း အချစ်ဆိုတဲ့ အရာအောက်မှာ ပြားပြားမှောင်

အောက်မြေမြေကြွခဲ့ရပြီကောကွယ်။

“ဒါပဲနော် ပချုပ်၊ နော်မာ ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

လက်ထဲကဖုန်းလေးကို ပိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင်လိုက်

ဖုန်းချိကားချုပ်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ဆက်ဆွဲဖို့ ဘယ်လို စိတ်မပါတော့။

နေချီနှင့် ပက်ထရစ်ရှာတို့၏ အပျော်ချက်နှစ်တွေကို တွေး

ကြည့်ဘဲ စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်လာတာတော့ မြပချုပ်လည်း တောတ်နိုင်။

အခန်း (၇)

“မြပချုပ်ပါလား”

“ဟင်...ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် စောနက်ကြယ်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အံ့ဩနေရတာလဲဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ မြပချုပ်ကတော့ တကယ့်ကို ရှေးရေစက်ရှိနေပြီ”

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြပချုပ် ပြန်မည့်လေယာဉ်ခရီးစဉ်မှာ အတူပါလာရသနည်း။ မတွေ့ချင် မြင်လျက်သားဆိုသည်က စောနက်ကြယ်နှင့် မြပချုပ်အဖြစ်ကိုများ ရည်ညွှန်းလေသလားမသိ ပါ။

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အေးအေးနေပါရစေရှင်”

“နေပါ...နေပါ။ မျက်နှာကလည်း ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ နေမကောင်းဘူးထင်တယ်။ အကူအညီလိုရင် ကျုပ်ကို အချိန်မရွေး

ပြောပါ”

မြပချုပ် ဘာမှပြန်ပြောနေခြင်း မပြုတော့။ စောနက်ကြယ် ဆိုသည့်လူနှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးသည့်ခုံတစ်လုံးမှာ ထစ်ယောက် တည်း သီးသန့်ရွေးပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

ဒီခရီးစဉ်မှာ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူပါ အတူပါလာ မည်မှန်းသိလျှင် မြပချုပ် လိုက်မိဦးမည်မဟုတ်။ တစ်နည်းနည်း ဖြင့် ရှောင်လွှဲထွက်မိမှာ သေချာသည်။ အခုတော့ စောနက်ကြယ် ဆိုသည့်လူနှင့် အတူသွားရမည့်ခရီးက စိတ်ညစ်စရာ။

သူနှင့်စကားမပြောချင်သဖြင့် အသင့်ထည့်ယူလာသော မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ထုတ်ဖတ်နေလိုက်သည်။

သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရ။ လေယာဉ်ရောက်လာ သဖြင့် ခရီးသည်အားလုံး လေယာဉ်ပေါ် တက်ကြသည်။ မြပချုပ် နှင့် ကပ်လျက်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည့်လူက တခြားသူမဟုတ်။ စောနက် ကြယ်ဆိုသည့်လူ။ မြပချုပ်စိတ်ထဲက ထိုလူကို သိပ်မကြည်ချင် တော့။ ဒီလူ မြပချုပ်သွားမည့်ခရီးမှန်းသိ၍ တမင်လိုက်လာခြင်း လားဟု သံသယဖြစ်မိပေမယ့် ထိုအတွေးကို သူမခေါင်းထဲက ချက်ချင်းဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“နေချို့တို့နဲ့ မနက်ကတောင် တွေ့သေးတယ်”

သူစကားကို မြပချုပ် မကြားဟန်ဆောင်နေလိုက်တော့ မျက်လုံးနက်နက်တွေနှင့် သူ့က မြပချုပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်တိုး တိုးရယ်သည်။

ဗြဝချုပ် အမုန်းဆုံးသော ရယ်နည်းဆိုလျှင်လည်း မမှား။
 “ဒီလောက်လည်း စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်အထင်
 ဗြဝရရင် တခြားယောက်ျားတွေအားလုံး နေချီလိုလူထက်တော့
 သာယော်ထင်တယ်”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဪ...ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုချစ်တယ်၊ သူကလည်း
 ကိုယ့်ကိုချစ်မှန်းသိသိနဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးကို
 စွန့်လွှတ်ပြီး ကိုယ်လုံးဝမချစ်တဲ့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို
 လက်ထပ်လိုက်တဲ့ နေချီလိုလူထက်စာရင် တခြားယောက်ျားတွေက
 တော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်မယ်ထင်လို့ပါ”

စောနက်ကြယ်၏ စကားက မြဝချုပ် ဟက်တက်ကွဲနေ
 သော နှလုံးသားတည့်တည့်ပေါ်သို့ အက်စစ်ရေ ပြင်းပြင်း လောင်း
 ချလိုက်သတဲ့သို့ ဖြစ်သွားကာ အသက်ရှူရပ်မတတ်ဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်သာ သူ့နေရာမှာဆိုရင် ကျုပ်ချစ်တဲ့မိန်းမကလွဲပြီး
 တခြားဘာကိုမှ ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားမှာ မှန်လောက်ပါသည်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက သူမှန်သည်ဟုထင်လျှင်
 ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်တတ်သူမဟုတ်။ ဒါကြောင့်လည်း လူအများစုနှင့်
 ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေရုံမက သူမိသားစုနှင့်ပင် အဆင်ပြေအောင်
 မနေနိုင်သူအဖြစ် နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားသူ။

ပြီးတော့ လူရှုပ်လူပွေအဖြစ် နာမည်ပျက်ရှိသူတစ်ယောက်

က အင်မတန်နှူးညှံသိမ်မွေ့သော အချစ်အကြောင်းကို ဘုမသိ
 ဘမသိနှင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ဆွေးနွေးနေလိုက်သေးသည်။

“ရှင်ချစ်တဲ့မိန်းမ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

“ရှင်လိုလူတစ်ယောက်ဆီက အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို
 ကြားရတာ ကျွန်မအတွက်တော့ ရယ်စရာအကောင်းဆုံး ပြက်လုံး
 တစ်ပုဒ်ပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့် မြဝချုပ်ရယ်၊ ကျုပ်မှာလည်း
 ချစ်ဟတ်တဲ့ နှလုံးသားတော့ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

“ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသား”

စောနက်ကြယ်ထံမှ အချစ်နှင့်နှလုံးသားဆိုသည့် စကားကို
 ထပ်ကြားရသဖြင့် မြဝချုပ် မရယ်ချင်ရယ်ချင် တစ်ချက်ရယ်လိုက်
 သည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းက ကျုပ်ကို လှောင်တာလား”

“ဒါပေါ့ရှင်...ရှင်ပြောတဲ့စကားက ဘယ်လောက်တောင်
 ရယ်စရာကောင်းသလဲ၊ မိန်းမတွေကို ထည်လဲတဲ့ပြီး ပန်းကောင်း
 အညွန့်ချိုးလုပ်နေတဲ့လူက”

“ဟိတ်...ဟိတ် မင်းစကားတစ်ခွန်းကို အခုချက်ချင်း
 ရုပ်သိမ်းပါ”

“ကျွန်မပြောတာ အမှန်တွေပဲ၊ ဘာကိုရုပ်သိမ်းရမှာလဲ”

“ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး လုပ်နေတဲ့လူဆိုတဲ့စကား၊ အဲဒီလို

လူစားထဲမှာ ကျုပ်မပါဘူး၊ ဘယ်ပန်းကိုမှလည်း အညွန့်မချိုးဖူးဘူး”

သူ့မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ မြပုလဲကို ကြည့်ပုံကလည်း ခပ်တင်းတင်း။ မြပုလဲ ပြောလိုက်သည့်စကားက သူ့အရှိန်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ရှင်ပြောတိုင်း ကျွန်မက ယုံရမှာလား”

“ယုံသင့်ရင် ယုံရမှာပေါ့၊ မင်းအခုလို စိတ်ထင်ရာ လျှောက်ပြောနေတာ ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လောက်ထိခိုက်တယ်ထင်လဲ”

“ဂုဏ်သိက္ခာ...ရှင်လိုလူမှာလည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ်လား”

သူ့အကြောင်းကို နားနှင့်မဆန့်အောင် ကြားထားသည့် မြပုလဲက စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို လှောင်ပစ်လိုက်သည်။ မြပုလဲတုန်းကလည်း သူ့စိတ်ကြိုက် လှောင်ခဲ့ပြောင်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ သူမအလှည့်ဟု သဘောထားလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မြပုလဲ လူကောင်းမှာလည်း လူကောင်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိသလို လူဆိုးမှာလည်း လူဆိုးဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ရှိတယ်ဆိုတာရော မင်းနားလည်ရဲ့လား”

“ကျွန်မက ရှင်လိုလူဆိုးမဟုတ်လို့ အဲဒါတွေ နားမလည်ဘူးရှင်”

လေယာဉ်က တိမ်တိုက်တွေကြားမှ ဖျံသန်းနေပြီဖြစ်သလို

မြပုလဲနှင့် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူမှာလည်း လေယာဉ်ထော်စီနှင့်အပြိုင် တိုးတိုးကိုက်ကိုက် နှစ်ကိုယ်ကြား ခေါင်းချင်းဆိုင်မတတ်မကျေမချမ်း စကားများ ရန်ဖြစ်လျက်ရှိနေကြရာ စိတ်ဝင်စားသူ တချို့က သူနှင့်မြပုလဲရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ကြသည့်အထိ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မြပုလဲက စကားကို အနိုင်နှင့်ပိုင်းကာ တစ်ဖက်ရှိ လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ သူမမျက်နှာလေးကို လှည့်ကာ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို ခပ်တည်တည်လေး ကျောခိုင်းထားလိုက်ခြင်းဖြင့် စကားများခြင်းအလုပ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

လေယာဉ်မယ်လေးများက အချို့ရည်နှင့်မှန် လိုက်စေသော အခါ မြပုလဲကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဘာသုံးဆောင်မလဲဟု မေးရာ မြပုလဲမှာ ခပ်လွယ်လွယ်ရှိသော အချို့ရည်ကို လှမ်းယူထားလိုက်ပါသည်။

မြပုလဲ ရင်ထဲမှာ ပူနေသည်။

မတွေ့ချင်သည့်လူနှင့် တွေ့ရပြီး မပြောချင်ဘဲနှင့် စကားပြောနေရခြင်းကိုလည်း မနှစ်မြို့ဘဲဖြစ်နေ၏။

“တခြားလူတစ်ယောက်ကိုသာ မင်းကိုယ်မင်း လူဆိုးမဟုတ်ဘူးလို့ သွားပြောချင်ရင် ပြောလို့ရမယ်၊ ကျုပ်အမြင်မှာတော့ မင်းဟာလည်း ကျုပ်လို ခပ်ဆိုးဆိုးမိန်းကလေးအဖြစ်ထက်

“~~သင့်အဖို့~~ မိန်းမတွေတဲဘူး”

“ဟင်”

“ငေးဝဲစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဟိုတစ်ည မင်းလုပ်ပုံဟာ

“~~သင့်ထောက်ခိုင်းသလဲဆိုရင်~~”

“သတ္တိရှိရင် ရှင့်ပါးစပ်က အဲဒီအကြောင်း ထပ်ပြောရဲရင် ပြောကြည့်စမ်း”

“ကျုပ်ကို သတ်ပစ်မယ်ပေါ့၊ တယ်လည်း ကြောက်စရာကောင်းလှချည်လား ကလေးမရယ်”

မြပုလဲကို ကြောက်စရာကောင်းလှချည်လားဟု ပြောနေသူ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြုံးနေသလို နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ရယ်မြူးရိပ်သန်းနေပုံမှာ အတော်ကို မုန်းဖို့ကောင်းလေသည်။ မြပုလဲမှာ သူမနှင့် နီးကပ်စွာရှိနေသည့် စောနက်ကြယ်ကို ရောရာကြည့်လိုက်၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အမွှေးအကြိုင်အသန်အပြန်ကြိုက်၍ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ အားလုံးမှာလည်း အဖိုးတန်တွေချည်းဖြစ်ကာ ဘယ်လိုပဲနေနေ ဘာတွေပဲပြောပြော အထက်တန်းကျလှသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၏ သွင်ဟန်အမှတ်အသားက ဘာတစ်ခုမှ ပျောက်မသွားချေ။ နဖူးပြင်ပေါ်သို့ ဆံပင်တချို့ ဝဲကျနေ၏။ စူးရှသောမျက်လုံးများက နက်မှောင်ကာ အရောင်မိတ်မိတ်လက်နေသည်။

ဝတ်စားထားပုံကလည်း အထက်တန်းကျ သပ်ရပ်ကာ တခြားဘယ်သူနှင့်မှမတူဘဲ လူအများကြားမှာ ထင်ထင်ရှားရှား

ပေါ်လွင်သော ဥပဓိရုပ်ပိုင်ရှင်ဆိုလည်း မမှားချေ။ မုန်ညှင်းစေ့ရောင်ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် အဖြူရောင်အစင်းလေးများပါသော လည်စည်းနက်ကို တပ်လျက် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်၊ မာတင်ရှူးနက်ဖြင့် တွဲလျက်ဝတ်ဆင်ထား၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ... ကျုပ်ဝတ်ထားတာ အဆင်ပြေရဲ့မဟုတ်လား”

သူက မြပုလဲမျက်နှာနား ထိလှမတတ် တိုးတိုးပြီး နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် တီးတိုးပြောလိုက်ရာ မြပုလဲမှာ အလစ်အငိုက်မိသွားပြီးနောက် ဖြူဖြွေးသော ပါးလေးနှစ်ဖက်မှ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးနီရဲသွား၏။ ဒီလူကတော့ တစ်ဖက်သား အနေရခက်သွားလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တော့မှ ညာတာလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

“စိတ်ချပါဗျာ... နောက်ကို မြပုလဲ မကြိုက်တဲ့စကားမျိုး အခုချိန်ကစပြီး လုံးဝမပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကျုပ်ပြောတာကို မြပုလဲ လက်ခံဖို့ သဘောတူရလိမ့်မယ်”

ဘာကိုသဘောတူရမှာလဲဟု သူ့ကို မြပုလဲ မမေးပါ။ သူကပဲ သူပြောချင်တာကို ဆက်ပြောပါသည်။

“အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကျုပ်ကို မြပုလဲရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံပေးပါ”

မြပုလဲက အင်းအဲမလှုပ်။

သူလိုလူမျိုးနှင့်လည်း ဘယ်တော့မှ မိတ်ဆွေဖြစ်လာနိုင်စရာမရှိဟု သူမကိုယ်သူမ စိတ်ထဲက ပြောနေမိသည့် စကားတို့

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ မကြားပါ။

“မြပုလဲ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့လားရှင်”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ အခုချိန်ကစပြီး အားလုံး မြပုလဲ သဘောအတိုင်းဖြစ်ရစေမယ် ဟုတ်ပြီလား”

ထိုစကားအတွက် မြပုလဲ သူ့ကို ကျေးဇူးမတင်ပါ။ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို မြပုလဲ စိတ်ထဲက အယုံအကြည်လည်းမရှိ။ လောလောဆယ် စကားနည်းရန်စဲဖြစ်သွားသဖြင့် နားအေးသွားသည့်အဖြစ်ကိုပဲ ကျေနပ်နေမိသည်။

ရန်ကုန်လေဆိပ်ကို လေယာဉ်ရပ်နားတော့မည့်အကြောင်း ကြေညာပြီး မကြာမီ ကွင်းတွင်းသို့ စတင်ဆင်းသက်ပါသည်။ မြပုလဲကို ဦးညိုလာကြိုသလို စောနက်ကြယ်ကိုလည်း လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖက်လှဲတကင်း ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုသွားတာကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ထူးပြီးမအံ့သြမိပါ။

ဤသည်ပင်လျှင် စောနက်ကြယ်၏ အမှတ်အသားဟု ဆိုရမလောက်ပင်။ လေယာဉ်ကွင်းက အထွက်မှာ မြပုလဲဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။ ဖုန်းနံပါတ်က မြပုလဲ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် နံပါတ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

“ဟဲ့လို”

“ကျုပ်ပါ မြပုလဲ”

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြပုလဲရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရသည်မသိ။

“အခုချိန်ကစပြီး ကျုပ်နဲ့ မြပုလဲဟာ မိတ်ဆွေတွေဖြစ် သွားပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် မြပုလဲနဲ့ ကျုပ် ပြေလည်ချင်တယ်”

“ဟဲ့”

မြပုလဲက သူမဖုန်းလေးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် စောနက်ကြယ်၏ဖုန်းလိုင်း ပြတ်တောက်သွားသည်။

ဒီလူနှင့်တော့ နည်းနည်းမှမလွယ်။

မြပုလဲကို သူမြင်ဘူးတွေ့ဘူးသည့် မိန်းမတွေလို ထင်နေ ခဲ့သည်။ ဖုန်းသံထပ်မြည်မလာခင် မြပုလဲက သူမဖုန်း ဘက်ထရီ ပြားလေးကို တစ်ခါထဲ ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူနှင့် မြပုလဲ ဘဝမှာ နောက်ထပ် တစ်ခုတစ်ရာ ပတ်သက်ရန်အကြောင်းမရှိ။ ဒီလိုလူမျိုးနှင့် ဒီလောက် ကြိုဆိုရတာပဲ လွန်လှပြီဟုထင်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် မြပုလဲ ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲ ထိုးအိပ်ပေးလိုက်သည်။ အိပ်ရာက နိုးလာချိန်မှာ မြပုလဲ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေ၏။

နေချိန်ကြောင့် ရရှိခဲ့သော မြပုလဲရင်ထဲက ဒဏ်ရာကို ထုစားချင်သည်။ ကုစားရန်နည်းက မရှိ။ မြပုလဲ ဖုန်းဘက်ထရီကို ပြန်လည်တပ်ဆင်လိုက်၏။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် တဒင်္ဂဆိုသူ၏ဖုန်း

ဝင်လာသည်။

အစားထိုးဖြေသိမ့်ရန် တဒဂံဖုန်းကို လက်ခံလိုက်ပြီးသည့် နောက်မှာ မြပုလဲတစ်ယောက် သူမကိုယ်သူမ အလှဆုံးပြင်ဆင် လိုက်သည်။

ဤနည်းဖြင့် နေချိုကို မေ့ပစ်ခြင်းသည်သာလျှင် မြပုလဲ အတွက် အကောင်းဆုံးဟု သူမကိုယ်သူမ အပြတ်အားပေးလိုက် သည့်တိုင် နှလုံးသားထောင့်တစ်နေရာမှာ နာကျင်နေဆဲ။

အခန်း (၈)

တဒဂံနှင့် မြပုလဲက သက်တူရွယ်တူ။

အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ လူဟန်သွယ်သွယ်နှင့် တဒဂံပုံစံလေးက တခြားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် တစ်မျိုးစိတ်ဝင်စားစရာ ရင်ခုန်စွဲမက်ဖွယ်ရာဖြစ်နေနိုင်သော်လည်း မြပုလဲအတွက်တော့ တဒဂံဆိုသည့် ယောက်ျားက ဘာတစ်ခုမှ မထူးခြား။

မြပုလဲက တဒဂံအပေါ်မှာ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ရုံမျှလောက်သာ ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်း ဖြစ်သော် လည်း တဒဂံက မြပုလဲလိုမဟုတ်။ မြပုလဲလို မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်အပေါ်မှာ အရူးအမူး စွဲလမ်းနေသူပီပီ မြပုလဲနှင့် ဤမျှလောက် ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရတာကိုပင် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေသည်။

မြပုလဲကို မျက်နှာတစ်ချက် အညိုမခံ။ မြပုလဲ ပြောသမျှစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်သူ။ မြပုလဲက သေဆို

လျှင်သေ၊ ရှင်ဆိုလျှင်ရှင်မည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေတာကို မြပုချုပ် စိတ်ထဲမှာ အထင်အမြင်သေးစွာ လျှောင့်ပြောင်ရယ်မောနေမိပေမယ့် အပြင်မှာတော့ မြပုချုပ်၏ စကားလုံးအပြုအမူတွေက တဒဂံအသည်း နှလုံးကို အရည်ပျော်ကျစေခဲ့သည်။

“ဒါပဲနော်...နောက်မှ မြပုချုပ်ကို အသည်းခွဲမယ်မကြံ နဲ့၊ မြပုချုပ် နှလုံးသားက တကယ့်ကို ပါးပါးနုနုလေးရှင့်”

“ကိုယ်က အဲဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ပုချုပ်ရယ်၊ ပုချုပ်ကို တို့တကယ်ချစ်တာပါဗျာ”

တဒဂံအသံက လှိုက်လှဲတုန်ရီနေသလို လှပသော မြပုချုပ် ၏ မျက်နှာလေးကို အမြတ်တနိုး ကြည့်မဝဟန် ဖြစ်နေပုံက သူ့ရင် ထဲက ခံစားချက်ကို ထင်းခနဲ ရှင်းခနဲ ဖော်ပြနေပါသည်။

သူမ၏ အသည်းနှလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် အခွဲခံလိုက် ရ၍ တခြားသူတစ်ယောက်၏ အသည်းနှလုံးကို ရက်စက်စွာခွဲရန် ကြိုးစားနေသော မြပုချုပ်၏ စိတ်တွေအားလုံးကို အဟုတ်ထင်နေ သည်။

“ပုချုပ်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်မယ်ပေါ့”

“ချစ်ရုံတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပုချုပ်သာ သဘောတူမယ် ဆိုရင် ပုချုပ်ကို တို့လက်ထပ်ပါရစေ”

“လက်ထပ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ချစ်တဲ့ပုချုပ်ကို တို့ကလွဲပြီး တခြား သူ စေ့စေ့ကြည့်တာတောင် မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ”

“တို့ ပုချုပ်ကိုချစ်တယ်၊ သိပ်လှတဲ့ပုချုပ်ကိုလည်း လုံးဝစိတ်မချဘူး”

“တဒဂံ စိတ်မချရအောင် ပုချုပ်လည်း ဘာမှမလုပ် ဝါလား”

ပြောပြီး မြပုချုပ် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

လောကကြီးက တကယ်ရယ်စရာကောင်းသည်ကိုး။ တို့ယံတကယ်ချစ်သည့်လူကြတော့ ကိုယ့်ကိုမချစ်။ မြပုချုပ် လုံးဝ ချစ်သည့်လူကြတော့ မြပုချုပ်ကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပင် စိတ်မချနိုင် ဝါး။

“တစ်နေ့တစ်နေ့ ပုချုပ်နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ဆောင်တွေကို တို့မသိဘူးထင်နေလား၊ ပုချုပ်သာ တခြားလူနောက် ဝါသွားရင်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ တို့ အိပ်ရေးပျက်တဲ့ညတွေ ပုချုပ် ခေသိပါဘူးဗျာ”

“သိပ်ချစ်တာပဲ ပုချုပ်ရယ်၊ တို့ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ် ခွင့်ပြုပါကွာ၊ လက်ထပ်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

တဒဂံက မြပုချုပ်ကို ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း ဘယ်လိုမြတ် နိုးကြောင်းတွေ တသွင်သွင်ပြောနေပေမယ့် မြပုချုပ်က သူ့စကား တွေ တစ်လုံးမှ နားထဲမဝင်။

လက်ထပ်ဖို့ စကားချည်း တွင်တွင်ပြောနေသူကို မြပုချုပ် စိတ်ရှုပ်စွာ ကြည့်မိသည်။ မြပုချုပ်ကို အသနားခံနေသော တဒဂံ နှုတ်လုံးညိုညိုတွေကိုလည်း သဘောမကျ။ တဒဂံထက် အဆ

www.burmeseclassic.com

ရာထောင်မက ရုပ်ပြောင်သော ယောက်ျားပျိုများက မြပုလဲကို ရည်းစားစကား ပြောခဲ့ဖူးလှပြီ။

အားလုံးက တဒင်္ဂထက် မိန်းမကျမ်းကျေးပြီးသူတွေချည်း ဖြစ်ကာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ သူတို့အနေအထားကို လျင်မြန်စွာ သဘောပေါက်နားလည်လွယ်ကြ သူတွေချည်း ဖြစ်သည်။

မြပုလဲတက်က မီးနီပြလိုက်တာနှင့် သူ့အလိုလို ကိုယ်ရှိန် သတ် ဘရိတ်အုပ် ကျန်ရစ်သူတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်သူမှ သူတို့ကိုယ် သူတို့ မိန်းမတစ်ယောက် အထင်အမြင်သေးအောင်၊ ရွံရှာစက်ဆုပ် အောင် မနေကြပါ။

တဒင်္ဂက ထိုသို့မဟုတ်။

မိန်းကလေးဘက်က အခြေအနေကိုလည်းမသိ။ သူ့အနေ အထားကိုလည်း နားမလည်။ သူဖြစ်ချင်တာတွေချည်း ဇွတ်တိုး ပြောနေပုံကလည်း စိတ်ပျက်စရာ။

“ပုလဲ”

“အခု တဒင်္ဂပြောနေတဲ့စကားတွေကို ပုလဲ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ပုလဲကို နောက်ထပ် စိတ်ရှုပ်အောင် ဘာတစ်ခု မှ ထပ်မပြောပါနဲ့”

“ဆောရီး ပုလဲရယ်၊ တို့ကြောင့် ပုလဲ စိတ်ရှုပ်သွား ရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ တို့ကို ပုလဲ မမုန်းပါနဲ့နော်”

“ပုလဲကတော့ တဒင်္ဂကို မမုန်းပါဘူး၊ တဒင်္ဂကသာ

ပုလဲကို မုန်းသွားမှာပါ”

“အာ အဲဒါတော့စိတ်ချ၊ တို့ဘဝမှာ မြပုလဲဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက အချစ်ဦးဖြစ်သလို အချစ်လည်း အချစ်ဆုံးပဲ”

“အခုတော့ အဲဒီလိုပဲ ပြောကြတာပါပဲ၊ နောက်ကြရင် သာ”

“အခုရော နောက်ရော တို့ကတော့ အတူတူပဲ”

“ပုလဲကိုချစ်တယ်”

မြပုလဲကတော့ တဒင်္ဂကို ရယ်စရာကောင်းသူ တစ်ယောက်ထက် ပိုမမြင်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရသမျှ တဒင်္ဂ ပြန်ပြီးခံစားနေရတာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်သည်။ ဤသည်မှာ မြပုလဲ ရင်ထဲက ခံစားချက်ဖြစ်သော်လည်း တဒင်္ဂဘက်က ခံစားချက်က တော့ မြပုလဲနှင့်မတူ။

သူစိတ်ထဲမှာ မြပုလဲက သူ့ကို တကယ်ချစ်သည်ဟု ထင်နေ၏။

တို့ကြောင့်ပင် မြပုလဲနှင့် ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံး အပေါ်မှာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကြည်ဖြူနှစ်လိုစွာ အပျော်ကြီးပျော် နေသည်။ မြပုလဲက သူ့ကိုလှည့်စား ဆော့ကစားနေသည်ဟုလည်း တွေး။

အချစ်ရေးမှာ တဒင်္ဂက အစိမ်းသက်သက်မျှ ဖြစ်ရာ မြပုလဲက ဘာပြောပြော၊ ဘာလုပ်လုပ် အဟုတ်ချည်းထင်နေသူ။ မြပုလဲလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ ချစ်သူဖြစ်ရခြင်းကို

ကြည်နူးနေ၏။

လှပသော မြပုလဲကို ပိုင်ဆိုင်လိုသည်။

ဤသည်က တဒဂံ၏ စိတ်ကူးဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် တဒဂံက သူ့မိဘများထံမှာ အပူကပ်သည်။ သူ့မှာချစ်သူရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း လက်ထပ်ချင်ကြောင်း တွင်တွင်ပြောတော့ မိဘတွေ နားပူလာသည်။

တဒဂံချစ်သူ မိန်းကလေး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို သားဖြစ်သူထံမှာ မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ တဒဂံ သူ့ချစ်သူ မြပုလဲ အကြောင်း၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး ပြောပြတော့ လက်မခံနိုင် စရာမရှိ။ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းနှစ်ခုစလုံးက စီးပွားရေးလောက မှာ လူသိများ ထင်ရှားသူတွေချည်း ဖြစ်ရုံမက လူကြီးခြင်းကြပြန် တော့လည်း တရင်းတနှီးကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် အကျွမ်းတဝင် ရှိထားသူတွေ။

“ကောင်းပြီလေ ဦးမြဟန်ဆီမှာ သမီးသွားတောင်း ကြည့်ကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မြပုလဲဆိုတဲ့ ကလေးမလေးနဲ့ မင်းနဲ့ ချစ်သူတွေဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်နော်”

“ဒက်ဒီကလည်းဗျာ သားဆိုရင် သိပ်အထင်သေးတာ ဝဲ၊ မယုံရင် ဟောဒီမှာ ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်”

တဒဂံက သူနှင့်မြပုလဲ တွဲရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတွေ ကို ဖခင်ဖြစ်သူရှေ့မှာ ချပြပြီး သူ့ကိုယ်သူ့ဂုဏ်ယူနေ၏။ ဦးလက်ျာ က သားမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ သူ့သားအစွမ်းအစကို

သူသိသည်။

လူအေးလူပျော့။

မြပုလဲဆိုသည့် သွက်လက်ထက်မြက်သော မိန်းမလှ လေးတစ်ယောက်ကို ရအောင်ပိုးပမ်းနိုင်သူစာရင်းထဲမှာ သားဖြစ်သူ မပါနိုင်ဟု အပိုင်တွက်ထားသည့်တိုင် လက်တွေ့အကောင်အထည် နှင့် သက်သေပြနေသည်ဆိုတော့ လက်ခံလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတွေစိတ်ကလည်း အစိုးရတာမဟုတ်။ သူတို့ ချင်း ပြေလည်ရင် ပြီးတာပဲဟု သဘောထားလိုက်သည်။

“ဒက်ဒီသားနဲ့ ပချုပ် ဘယ်လောက်အတွဲညီလဲဗျာ ကြည့်ပါဦး”

ဦးလက်ျာလက်ထဲကို တဒဂံက သူနှင့်မြပုလဲ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ ဇွတ်အတင်းထည့်ပေးနေချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့တည့်တည့် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားတစ်စီးရပ်တန့်လာသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှ လှပစွာဆင်းလာသည့် ပက်ထရစ်ရှာကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟာ...မမတို့လာတယ် ဒက်ဒီ၊ အတော်ပဲဗျာ မမ ယောက်မလောင်းလေး ဘယ်လောက်ချော့၊ ဘယ်လောက်လှတယ် ဆိုတာ ကိုကိုနေချို့ရှေ့မှာ အပြတ်ကြွားရမယ်”

“ဟိတ်...ကောင်လေး အဖေကြီးနားမှာ ဘာတွေကပ်ပြီး ညာခွဲနေတာလဲ”

“သမီးမောင်က အန်ကယ်ကို မိန်းမတောင်းခိုင်းနေတာ

ပက်ထရစ်ရှာရေး သူရည်းစားက သူ့ကိုသိပ်ချစ်ဆိုပါ။ အန်ကယ်တော့ မယုံပါဘူး။ အန်ကယ်အမြင်မှာတော့ မြပုလဲဆိုတဲ့ ကလေးမလေး တို့ သည်းသည်းလှုပ်ချစ်နေတာကတော့ ညည်းမောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဟေ့”

တိုင်ပင်မထားဘဲ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မြပုလဲဆို သည့် အမည်ကို ကြားရခိုက် ကိုယ်စီ ခြေလှမ်းတုံ့နေသွားကြရ ပေမယ့် ပက်ထရစ်ရှာကတော့ ချက်ချင်းလိုပင် ရယ်မောလိုက်ကာ..

“မြပုလဲတဲ့လား တဒဂံရဲ့၊ မမတို့နဲ့သိနေတဲ့ မြပုလဲပဲ များ ဖြစ်နေမလားပဲ”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူက သိပ်လှတာဗျာ”

တဒဂံလေသံက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန်။

“ဒါဆို သေချာပါပြီ၊ မမတို့သိတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ သူကလည်း သိပ်လှတယ်”

“ဒီမှာလေ သူ့ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ပါဦး မလှဘူးလား ဗျာ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံတွေကို အတူခေါင်းချင်းဆိုင် ကြည့်နေချိန်မှာ နေချိုရင်တွေ တဒုန်းဒုန်းခုန်နေပါသည်။ တဒဂံရဲ့ ချစ်သူဆိုတာ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းပေမယ့် နေချို ဆုတောင်းကမပြည့်။

“ချိုရေ ဒီမှာကြည့်ပါဦး၊ တကယ်ပဲ အန်တီဒေါ်ခင်စစ် ရင် သမီး မြပုလဲဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်လား”

နေချိုက နီးဖြစ်သူလာထည့်ပေးသော မြပုလဲ ဓာတ်ပုံ လေးကို ဣန္ဒြေမပျက် လှမ်းယူလိုက်သည်။ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဖြင့် မြပုလဲက နေချိုကို လှပဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ချစ်စ ဖွယ် ရယ်မောလျက် တုံ့ပြန်ကြည့်နေပုံကြောင့် နေချိုရင်ထဲ ဆွေးသွေး ခေါ်။

“ဝမ်းသာပါတယ် ညီလေး၊ မြပုလဲက သဘောကောင်း တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

“အစ်ကိုက ပုလဲကို သိတယ်လား”

“မြပုလဲမာမီ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်နဲ့ ချိုအဒေါ်က သူငယ်ချင်း တွေလေ၊ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ကို ဆေးသွားကုတိုင်း ချိုကို ခေါ်ခေါ်သွား နေကြဆိုတော့ ရင်းနှီးတဲ့ မိသားစုလို့ပဲပြောရမှာပေါ့”

“ဒါဆို ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ ကျွန်တော်က ပုလဲကို သိပ်ချစ်တာအစ်ကိုရဲ့၊ သူ့ကို စိတ်လည်းမချဘူး၊ ဒါကြောင့် အမြန် ဆုံးလက်ထပ်မှာ”

“အန်ကယ်တို့ သဘောကရော”

“သူတို့လူငယ်တွေ ကျေနပ်တယ်ဆိုမှတော့ ပြီးပြီပေါ့ ကွယ်၊ လူကြီးချင်းတိုင်ပင်ပြီး နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးရုံပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်၊ ပက်ထရစ်ရှာတို့လည်း မောင်လေးမင်္ဂလာပွဲအတွက် ဝိုင်းကူလို့ရတာပေါ့၊ ယောက်မလေး ကို အလှဆုံးအကောင်းဆုံး ဖြစ်စေရမယ်”

“ဟေး...ဒါမှ ကျွန်တော့်မမဗျာ”

နေချို့က ပက်ထရစ်ရှာနှင့် တဒဂ်တို့ ဆက်ပြောနေသည့် စကားများကို မကြားတော့ပါ။ မြပုလဲနှင့် တဒဂ်တို့ကြားမှာ အကြီးမားဆုံး လွှဲမှားမှုကြီး ရှိနေပြီဆိုသောအသိမှာသာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

မြပုလဲချစ်သူက တဒဂ်မဟုတ်။

ဤသည်ကို နေချို့နှင့် မြပုလဲပဲသိသည်။ မြပုလဲလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တဒဂ်လိုလူနှင့် လက်ထပ်မည်ဆိုလျှင် သူမဘဝ၊ သူမအလှကို အကျဉ်းချာသည်နှင့် အတူဖြစ်တော့မည်။ လှပသော မြပုလဲကို ထိုသို့မဖြစ်စေချင်။ မြပုလဲကို ပျော်နေစေချင်သည်။

မချစ်မနှစ်သက်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲကို ခိုဝင်မိသော ခံစားချက်မျိုး နုနယ်ကဲဆတ်သော သူမနှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာအနာတရ မဖြစ်စေချင်။ ဤသည်မှာ မြပုလဲအပေါ်ထားသည့် နေချို့ရင်ထဲက စစ်မှန်သောစေတနာဆိုလျှင်လည်း မမှား။

“ချို့”

“ဟင်”

“ငြိမ်လှချည်လား”

“ဪ...ဒီလိုပါပဲ။ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း တွေးနေမိလို့ပါ။ ပက်ထရစ်ရှာ ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောလေ”

“ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ငြိမ်နေလို့”

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ကားကို အာရုံစူးစိုက်မောင်းနေသည့် မှုစာပါး မည်သည့်စကားမှမဆိုသော ခင်ပွန်းသည်၏ အရိပ်အကဲကို မပြတ်အကဲခတ်နေသော ပက်ထရစ်ရှာက ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြပုလဲနှင့် ခင်ပွန်းသည် နေချို့တို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို သိသင့်သလောက် သိထားပေမယ့် ပက်ထရစ်ရှာ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြော။ ပြောစရာလည်းမရှိ။ နေချို့ကို ပက်ထရစ်ရှာချစ်သည်။

ကိုယ့်ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခြင်းကို သူမဘဝမှာ ဘုရားသခင် ပေးအပ်သော ငလက်ဆောင်အဖြစ် မြတ်နိုးပျော်ရွှင် မဆုံး။ ပြီးဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သော အတိတ်ကအကြောင်းအရာတွေကို ဖော်ထုတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရော၊ ကိုယ့်ချစ်သူကိုပါ နာကျင်ပင်ပန်းစေမည့် အလုပ်ကို ပက်ထရစ်ရှာမုန်းသည်။

လက်ရှိဘဝ၊ လက်ရှိအခြေအနေမှာပဲ ပက်ထရစ်ရှာ ပျော်သည်။ ကျေနပ်သည်။ နေချို့ကို ဘာအတွက်နှင့်မှ စိတ်မညစ်စေချင်။ ထိုအတွေး၊ ထိုအသိစိတ်လေးကပင် ပက်ထရစ်ရှာ စိတ်ကို ပေါ့ပါးသက်သာစေသည်။

မြပုလဲအပေါ်မှာလည်း သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်သည်။ တမင်ဟန်ဆောင်နေခြင်းမဟုတ်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖြစ် စာနာမိသော နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် နှလုံးသားကြောင့်ဖြစ်သည်။

အခု နေချို့စိတ်ထဲမှာ မြပုလဲပဲ ရှိချင်ရှိနေမည်။ လှပ၍

မြပုလဲသွယ်

ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော မြပချုပ်လို မိန်းမလှလေးကို ယောက်ျား တိုင်း စိတ်ဝင်စားကြသည်မှာမဆန်း။ ပက်ထရစ်ရှာကိုယ်တိုင်ပင် ခြံချုပ်၏ အလှအပများကို မိန်းမသားချင်းဖြစ်ပေမယ့် နှစ်သက် သဘောကျသည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆို မြပချုပ်က ပက်ထရစ်ရှာတို့ညီမ ဖြစ်တော့ မယ်ထင်တယ်နော် ချို”

“အင်း”

“ပက်ထရစ်ရှာတော့ မြပချုပ်ကို သဘောကျတယ်။ တဒဂ်ရဲ့ အစ်မနဲ့အစ်ကိုဆိုတာ ပက်ထရစ်ရှာနဲ့ ချို ဖြစ်နေမှန်းသိရင် မြပချုပ်တော့ သိပ်အံ့ဩသွားမှာပဲထင်တယ်”

“အခုရော မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...တဒဂ်က စကားမစပ်လို့ ဘာမှပြောမထား ဘူးတဲ့။ ပက်ထရစ်ရှာနဲ့ ချိုနဲ့ မြပချုပ်ကို ကြိုသိမှန်းသိရင်တော့ ပြောပြမိမှာပဲတဲ့”

“အခုရော”

“မြပချုပ်ကို ဘာမှမပြောနဲ့လို့ ပက်ထရစ်ရှာမှာခဲ့တယ်။ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရမှ အံ့ဩသွားစေချင်လို့လေ”

ပက်ထရစ်ရှာက သူမအတွေးနဲ့သူမဘာသာ ကျေနပ် သဘောကျနေပေမယ့် နေချိုက မြပချုပ်နှင့် သူတို့ကြားက အနေ အထားကို ထိုသို့မဖြစ်စေချင်။

တဒဂ်ဆိုတာ ပက်ထရစ်ရှာရဲ့ မောင်တစ်ဝမ်းကဲ့ဆိုတာ

လောက်တော့ မြပချုပ်ကို သိစေလိုသည်။ ဒါမှ သူ့ကိုမှန်းသော မြပချုပ်တစ်ယောက် တဒဂ်နှင့် စောစောစီးစီး လမ်းခွဲသွားနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ မြပချုပ်ခမျာ ဘုမသိဘမသိနှင့် အခြေ အနေမှန်ကို မရိပ်စားမိဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးလာလို့ကတော့ မရှောင်သာ သည့်လမ်းမြောင်းကြားမှာ နေချိုနှင့် မြပချုပ်တို့ ဆုံကိုဆုံကြရပေ လိမ့်မည်။

နာကျင်ကြေကွဲပြီးသား နှလုံးသားအစုံကို နောက်ထပ် ဒဏ်ရာ ထပ်မရစေလိုတော့ပါ။ တစ်ယောက်နှလုံးသားကို တစ်ယောက် ထွင်းဖောက်မြင်တွေ့နေပြီးသား ချစ်သူနှစ်ယောက် မှာ ဆိုင်သူကိုယ်စီနှင့် ထပ်မံဆုံတွေ့နေရမည့်အဖြစ်က တွေးကြည့် လေ ရင်နာစရာကောင်းလေဟု ဆိုရမည်လား။

နေချိုက ယောက်ျားမို့ ကိုယ်ရွေးချယ်လိုက်သည့်လမ်းမှာ ကျေကျေနပ်နပ် လျှောက်လှမ်းအသားကျနေနိုင်ပေမယ့် မြပချုပ်လို နုနုငယ်ငယ် မိန်းမသားတစ်ယောက်မှာ နေချိုလို ခံနိုင်ရည်ရှိမည် မထင်။

ပိုဆိုးသည်မှာ မြပချုပ်ကိုယ်တိုင် ဟန်ဆောင်ကောင်းရှာ သူမဟုတ်။ ရင်ထဲရှိလျှင် ရှိသည့်အတိုင်း စိတ်ထဲခံစားရလျှင် ခံစားရသည့်အတိုင်း ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ဖျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း အားလုံး အရှိကိုအရှိအတိုင်း တစ်ဖက်လူရိပ်မိအောင် ရိုးသားလှန်း သူ။

မြပချုပ်ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသည်ဆိုတာကို အလွယ်
ဆိုနိုင်လောက် ဘာကြောင့် နေချိုကိုယ်တိုင် မြပချုပ်ကို ချစ်လျက်
ခြောက်လောက်နှင့် လမ်းခွဲခဲမိသည့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးတိုင်း နှလုံး
သာသာ နာကျင်ရပေမယ့် သူနဲ့အတူနေပြီး မြပချုပ် စိတ်ဆင်းရဲနေ
မှာနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အခုလို ဝေးနေကြပြီး တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် တမ်းတနေကြခြင်းက ပို၍ကောင်းသည်ဟုထင်
သည်။

မြပချုပ်နှင့် တဒဂံဟု တွေးလိုက်လျှင် နေချိုရင်မှာ
မွန်းကြပ်လာကာ ပက်ထရစ်ရှာ မရိပ်မိခင်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ
ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိ၏။

အခန်း (၉)

• “အဟတ်...ဟား...ဟား”

မြပချုပ်သည် မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့်ပင် ဖျစ်ညှစ်ကြိုက်ခိုက်
လျက် ဇွတ်အတင်း ရယ်ပစ်လိုက်၏။ လောကတွင် မြပချုပ်
လောက် ရယ်စရာကောင်းသည့် မိန်းမမရှိတော့ဟု တွေးမိလျှင်
မြပချုပ်မှာ သူမအဖြစ်ကို ပို၍ပို၍ပင် ရယ်ချင်၏။

သို့ပါသော်လည်း မြပချုပ်၏ရယ်သံက ရယ်သံနှင့်မတူ
သလို မြပချုပ်၏ အရယ်မျက်နှာမှာလည်း မျက်ရည်စတွေ တွဲခို
နေသည့်အဖြစ်ကို မည်သူစာနာနားလည်နိုင်မည်နည်း။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဒါထက်ပိုပြီး မရက်စက်ဘဲနေကြပါစို့လား မြပချုပ်”

“မရက်စက်ဘဲ ဟုတ်လား၊ ရှင်ကို မြပချုပ်က ဘယ်
တုန်းကများ ရက်စက်ခဲ့ဘူးလို့ပါလဲ ဦးနေချိုရယ်၊ ရှင်ကသာ ပချုပ်
ထိုရော ပချုပ်ရဲ့ နှလုံးသားကိုပါ ရက်ရက်စက်စက် ခွဲခဲ့တဲ့ အချစ်

သူရဲကောင်းကြီးပါနော်”

“ကိုယ့်ကို ပချုပ် ကြိုက်သလို အပြစ်တင်ပါ။ မကျေနပ်လို့ ထပ်ရိုက်ချင်ရင်လည်း ရိုက်ပါ”

“ရိုက်ရမယ်ဟုတ်လား ရှင့်ကိုရိုက်လိုက်လို့ ခဏပဲ အသားနာမှာပေါ့ရှင့်၊ စိတ်ချ ရှင့်အသားကို ပချုပ် မရိုက်ဘူး၊ ရှင့်နှလုံးသားနဲ့ ရှင့်ဘဝကိုပဲ ပချုပ် နာကျင်ခဲ့သလို ပြန်နာကျင်အောင် လုပ်ပြမယ်”

“ပချုပ်”

မိုက်မဲရူးသွပ်စွာ သူ့ကိုအရွဲတိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေသော မြပချုပ်၏ သဘောထားကို ရိပ်မိပြီးနောက်မှာ မြပချုပ်၏ အမည်ကို နေချို့ အကျယ်ကြီး အော်လိုက်မိသည်။

မြပချုပ်က နေချို့မျက်နှာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသူ တစ်ယောက်လို ခပ်စိမ်းစိမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေပုံကို မြင်ရတော့ သူမဆီကိုလာမိတာ မှားသွားပြီဟု နေချို့ တွေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်စေတနာကို မင်းနှာမလည်ပါလား မြပချုပ်ရယ်”

“စေတနာဟုတ်လား...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်၊ မြပချုပ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ စေတနာထားတယ်ဆိုလို့ ပါ”

ပြောပြီး ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်မောလိုက်သည့် မြပချုပ် မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ထိမထင်ဟန်မျက်နှာပေးက နေချို့ကို တုန်လှုပ်စေပါသည်။ တဒင်္ဂကို ပက်ထရစ်ရှာ၏ မောင်အဖြစ် လာရောက်

အသိပေးခံခြင်းကိုပဲ နောင်တရ ရမည်လား။

ဒါမှမဟုတ် မြပချုပ် နှလုံးသားကို မွှေကြေအောင် နင်းချေခဲ့မိသူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းတီးနာကျင်ရမည်လားဆိုသည်ကို နေချို့ကိုယ်တိုင် ခွဲခွဲမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။

“ဒီမယ်...ရှင်သိအောင် တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်၊

တဒင်္ဂဆိုတဲ့ အကြောင်ကြောင်လူကို ပချုပ် လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ချစ်လည်းမချစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ပချုပ်လက်ထပ်မယ်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ဆိုတာရော သိချင်သေးလား၊ အဲဒါ ရှင့်ကို မုန်းလို့၊ သိပ်မုန်းလို့၊ ရှင်က မလုပ်ပါနဲ့ဆိုလေ ပချုပ်က ရှင့်ကို ပိုအရွဲတိုက်လေပဲဆိုတာ မြမြမှတ်ထား”

“တဒင်္ဂက ပက်ထရစ်ရှာမောင်ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင်နဲ့ပချုပ် အမျိုးတောင် တော်ကြရသေးတာပဲ၊ ရှင်ဝမ်းမသာနိုင်ပေမယ့် ပချုပ် ဝမ်းသာတယ်”

ပြောရင်း မြပချုပ် ရင်တွေ အတိုင်းအဆမရှိ နာကျင်လာသည်။ ထိန်းမရအောင် မည်းပျက်နေသည့် နေချို့မျက်နှာကို မြင်ရလေ မြပချုပ်ရင်မှာ ထိခိုက်ခံစားရလေဖြစ်ပေမယ့် သူမစိတ်ထဲမှာ နေချို့ကို မုန်းသဖြင့် သူက မလုပ်ပါနှင့်ဟု တားမြစ်ပြောဆိုလေ ဝိုအရွဲတိုက်ဖို့ ဖြစ်လာလေဟုဆိုရမည်။

“အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုဟာ ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးတယ်ဆိုတာ ပချုပ် လိရဲ့လားဟင်”

နေချိအသံက ဆွေးမြေ့သော အသံမျိုးဖြစ်သော်လည်း သူ့အတွင်က တည်ငြိမ်သည်။ မြပုလဲ၏ ခံပြင်းခြင်းဒေါသ၊ အချစ်နှင့်အရမ်း လွန်ခဲ့နေသော ခံစားချက်များဖြင့် ဖြူလိုက်နီလိုက် ဖြစ်ရာသော မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေဟန်က ရီစေ့စိုင်းသိနေခြင်းကို မြပုလဲ ရင်ထဲမှာ ခါးနေသည်။

ထိုစကားသံ၊ ထိုအမူအရာတွေအားလုံး မြပုလဲ အလိုမရှိ။ ကြားလည်းမကြားချင်။ မြင်လည်းမမြင်ချင်။ သို့ပါသော်လည်း မြပုလဲ စိတ်တစ်နေရာမှာ နေချိကို မြပုလဲ ခံစားသလို ခံစားနေရတာကို မြင်ရတွေ့ရခြင်းကို ကျေနပ်သည်။ ကြိုက်သည်။

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်ရော ပက်ထရစ် ရှာကို ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ပုလဲလည်း ရှင်လုပ်သလို လုပ်နိုင်တယ်”

“မြပုလဲ”

“မင်းသိပ်မှားနေပြီ”

“ကိုယ်က ယောက်ျားလေးကွ၊ ဘာမဆို ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်၊ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် အမှားဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မှ ကျိတ်မှိတ်ပြီး သည်းခံနိုင်တယ်”

“မင်းက မိန်းကလေး၊ ကိုယ့်ကိုမုန်းလို့ အရွဲတိုက်တယ်ပဲ ထားဦး ကိုယ်မချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်မိလို့ မင်းခံစားရမယ့်ဒုက္ခတွေကိုရော သိရဲ့လား”

“အဲဒါက ပုလဲအပိုင်းပါ၊ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ အစထဲက

ပုလဲအတွက် ဒီလောက်ကြီး စဉ်းစားတွေးပူနေရင် ပက်ထရစ်ရှာကိုတောင် ရှင်လက်ထပ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ကို ပုလဲမုန်းတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း တခင်ကို လက်ထပ် လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

“သိပ်မိုက်မဲတဲ့မိန်းမ”

နေချိထံမှ မခံမရပ်နိုင်သလို ရေရွတ်သံကိုကြားလျှင် မြပုလဲကလည်း အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ အပြုံးဖြင့် သူ့ကို တုံ့ပြန်လှောင်ပြောင်ပစ်လိုက်သည်။

“ငရဲပန်းကို နတ်ပန်းထင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခတွင်းထဲ ခုန်မဆင်းပါနဲ့လို့ မင်းကို ကိုယ်နောက်ဆုံး တောင်းပန်နေတာပါ ပုလဲ”

“ဒီလိုမှ မင်းက ကိုယ်တောင်းပန်တာကို လက်မခံဘူး ဆိုရင်လည်း ပုလဲ ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော နေချိနောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး မြပုလဲ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ မြပုလဲနှင့် ဘာမှမဆိုင်သူ တစ်ယောက်က မြပုလဲကို ဟိုဟာမလုပ်နှင့် ဒီဟာမလုပ်နှင့်ဟု လာပြီး အမိန့်တွေပေးနေရအောင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေသည်မသိ။

အချစ်ကြောင့် ရူးသွပ်ခဲ့သော မြပုလဲသည် ထိုအချစ်ကို မုန်းသောအမုန်းနှင့် နာကြည်းမှုကြောင့်ပင် နောက်ထပ်ဘယ်သူမှ

လိုက်မမှီသော အလွန်အင်မတန်ပိုက်မဲသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို လျှင်မြန်စွာ ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်က နောင်တစ်ချိန်မှာ သူမကိုယ်သူမ အကြီးအကျယ် နောင်တရစေမည့် တစ်ခုတည်းသော ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ကြောင်းကို ထိုအချိန်က မြပုလဲကိုယ်တိုင် စဉ်းစားဆင်ခြင် တွေးတောမိခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

တဒဂံကို မြပုလဲ လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် နေချို တစ်ယောက် အဘယ်မျှ အခံရခက်မည်ဆိုတာ တစ်မိမိမ့်ကြည့်ပြီး တုံ့ပြန်ကလဲစားချေမည်ဆိုတာလောက်ကိုသာ တွေးခဲ့မိသူဖြစ်သည်။

သူမကြောင့် နေချို စိတ်ဆင်းရဲနေတာ အနေရခက်နေတာ၊ ဒုက္ခရောက်နေတာကိုသာ အားပါးတရ မြင်လိုက်ကြည့်မည်ဟု မိုက်မဲသောအတွေးနေဖြင့် သူမမုန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို သူမ အင်မတန်ချစ်ခဲ့မိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် လက်ထပ်ရန် သဘောတူပါကြောင်း အသည်းနှာနှာနှင့်ပင် လက်ခံ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါတော့သတည်း။

အခန်း (၁၀)

မြပုလဲသည် သူမကိုယ်သူမ တစ်ချိန်လုံး အိပ်မက်မက် နေသည်ဟု ထင်နေ၏။ တဒဂံ၏ ပျော်ရွှင်နေသောမျက်နှာ ဝက်ထရစ်ရှာ၏ ရယ်သံလွင့်လွင့်များ။ နေချို၏ တည်ကြည်ခန့်ညား သောရုပ်သွင်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် မင်္ဂလာပွဲကြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားသည်အထိ အိပ်မက်ထဲမှာပင် ရှိနေခဲ့သူ။

ဧည့်သည်များ ပြန်သွားပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်နေသော ဒက်ဒီလက်ဖွဲ့လိုက်သော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့် ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ ဝံ့အောနေသည့် လက်ဖွဲ့များကြား တဒဂံနှင့် နှစ်ယောက်အတူရှိနေ သည့် အချိန်အထိလည်း အိပ်မက်က မန်းသေး။

မြပုလဲ၏ ဝိုးတဝါးအိပ်မက်ဆိုးမှ ဖြန်းခနဲ လန်နီးစေပြီး နောက် သူမကို အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲမှ လက်တွေ့ဘဝထဲကို ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျံ့စွာ ဆွဲယူပို့ဆောင်လိုက်သူက သူမ အသစ်စက် စက် လက်ထပ်ထားသော သတို့သားလောင်း တဒဂံဆိုသည့်

မြပုလဲ၏ ခင်စွန်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။

မြပုလဲသည် ရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေ နှုန်းသိသေး။ သူမ မှတ်မိလိုက်တာကတော့ ပြင်းပြလှိုက်လှဲခြင်း တွေနှင့် မွတ်သိပ်နေသော တဒင်္ဂကိုယ်ကြီးကို အင်အားရှိသမျှ သူမကိုယ်ပေါ်က တွန်းဖယ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ချစ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တဒင်္ဂအသံက စိုးရိမ်ခြင်းတွေနှင့် ဇနီးဖြစ်သော မြပုလဲ ၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည့် ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသလို မြပုလဲကိုယ်တိုင်လည်း သူမနှင့် တစ်အိပ်ရာထဲ မှာ အတူရှိနေသည့် သူမအင်မတန်မှ ကြည့်မရအောင် မုန်းလှသော တဒင်္ဂနှင့် အတူတူ ရောက်ရှိနေခြင်းကို မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေပါသည်။

နေချို့ကို မုန်း၍ နေချို့ကို အရွံ့တိုက်အနိုင်ယူလိုသော မြပုလဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ အလွယ်တကူ လက်ခံခေါင်းညိတ်ခဲ့ပြီးနောက် လင်ရယ်မယားရယ်ဖြစ်လာပြီးနောက် တစ်အိပ်ရာထဲ အတူအိပ်ကြရမည့်အဖြစ်ကို အခုမှ တွေးတောစဉ်းစား မိသူဖြစ်သည်။

မိုက်မဲလှသော သူမ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကပင် သူမကို ဒုက္ခ ရောက်စေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင် ပချုပ်နားကို မလာနဲ့နော်၊ လာရင်တော့ အော်မှာ ပဲ”

“ပချုပ်”

“ရှင်...ပချုပ်နားက အခုထွက်သွားပါ၊ ပချုပ်နားကို မလာနဲ့ဆို မလာနဲ့”

ပြောရင်း အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်လိုက်သော မြပုလဲ၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူကြောင့် တဒင်္ဂကိုယ်တိုင် အံ့ဩ လန့်ဖြန့်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပချုပ်ရယ်၊ ပချုပ်မကျေနပ်အောင် စိတ်ဆိုးအောင် မောင်ဘာများလုပ်မိလို့လဲဗျာ”

နှစ်သိမ့်ချောမော့သောလေသံက နူးညံ့ညင်သာသော် လည်း ပချုပ်အသွင်က ခါးခါးသီးသီး။

“အို...ဘာမှမေးမနေနဲ့၊ ပချုပ်နားကို ရှင်မလာနဲ့ဆို မလာနဲ့၊ ဒါပဲ”

“မောင်အိပ်ချင်ပြီချစ်ရဲ့ နာရီကိုလည်းကြည့်ဦး”

“ရှင် ရှေ့တိုးမလာနဲ့နော်၊ ရှင်ဘာသာ ကြိုက်တဲ့နေရာ မှာသွားအိပ်၊ ပချုပ်နားကို ရှင်လာမအိပ်နဲ့”

“မောင်က ပချုပ်နဲ့အိပ်ချင်တာ”

“ရှင်ဘာသာ ကြိုက်တဲ့လူနဲ့သွားအိပ်၊ ပချုပ်တော့ ရှင်နဲ့ အတူ မအိပ်နိုင်ဘူး”

မင်္ဂလာဦးည သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့အဖြစ်ရယ်လို့ မြပုလဲ စိတ်ထဲမှမထင်။ သူမကို ဒုက္ခပေးမည့်သူ။ သူမဘဝကို ကျက်လိုဖျက်စီးလုပ်မည့်သူလို့ပဲ တဒင်္ဂအပေါ်မှာ ထင်နေသည်။ ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရွိုက်သံက တိတ်ဆိတ်မှုကို

ဖြူခွင်းသွားသည်။ တဒဂံက ဝင်းစက်စွာ လှပသော ချစ်ဇနီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခါးသီးနေသော အမူအရာနှင့် လှပသော သတို့သမီးကို သူတစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမှမကြားဘူး။

ရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကို မျိုသိပ်ပြီး ချစ်ဇနီးအလိုလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မြပုလဲကို သိပ်ချစ်၍ အလျှော့ပေးအလိုလိုက်ခြင်း ဆိုလည်း မမှား။

“ကောင်းပြီလေ ဒီည ပချုပ်က မောင့်ကို အလိုမရှိဘူး ဆိုလည်း ရပါတယ်၊ ဒီမှာ ပချုပ်တစ်ယောက်တည်း အေးအေး ဆေးဆေးအိပ်ပါ။ မောင် အပြင်ထွက်အိပ်မယ် ဟုတ်လား”

တဒဂံက မင်္ဂလာဦးအခန်းထဲမှာ မြပုလဲတစ်ယောက် တည်းထားပြီး ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ အခန်းတံခါးကို ပြေးပိတ်ကာ အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိမ့်ငိုပစ်လိုက်သည်။

နေချိုက မြပုလဲကို ချစ်သည်ဟု ပြောသည်။ ချစ်လျှင် ဘာကြောင့် သူမကို ထားရစ်ခဲ့ရသနည်း။ နေချိုကို တစ်သက်လုံး ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်လိုက်ရ၍ အသည်းနှလုံးတွေ ကြေမွနေချိန်မှာ ပက်ထရစ်ရှာ၏ မောင်ဝမ်းကွဲဖြစ်သော တဒဂံနှင့် တွဲမိသည်။

ဒါကို နေချိုသိတော့ တဒဂံနှင့် လက်မထပ်ဖို့ လာတား သည်။ မြပုလဲရင်ထဲမှာ နေချိုစကားလုံးတွေကိုရော အပြုအမူတွေ ကိုပါ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲမိသည်။ အရွဲတိုက်မိ သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမအလိုမရှိသော သူမအထင်သေးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့မိပြီ။

နောင်တတရားသည် မြပုလဲရင်ထဲကို အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာသည်။ ဘာကြောင့် ဤမျှ မိုက်မဲမိသည်ကို စဉ်းစား မရ။ အခုမှ တဒဂံကို မလိုချင်တော့ပါဟု ပြော၍မရ။ လက်ထပ် ပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်ဟု တွေးလိုက်တိုင်း ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်သွားသည်။

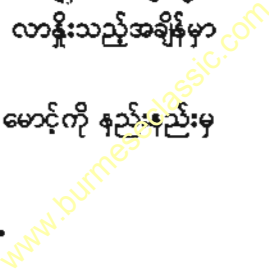
အပျိုစင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်လိုသောစိတ်တို့ က မြပုလဲရင်ထဲတွင် လှိုင်းခတ်နေ၏။ အားလုံးပြီးဆုံးခဲ့ပြီဟု တွေးမိလျှင် မြပုလဲသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။

နေချိုက တားခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် နေချိုစကားကို မြပုလဲ နားမထောင်ခဲ့။ မြပုလဲ အသည်းကို အခွဲခံရသလို နေချိုအသည်းကို ခွဲချင်သည်။

အခုတော့ ရှောင်လွှဲမရသည့် အကြောင်းတရားတွေ ရှိလာ ခဲ့လေပြီ။ မြပုလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်။ ဒုတိယမြောက်ညတွင် တဒဂံ ၏ အလိုသန္တကို အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။ တဒဂံက မြပုလဲကို အ မျိုး ချောမြူနှစ်သိမ့်သည်။ မြပုလဲသည် စကားမပြောနိုင်သည့် အထိ အားပါးတရ ငိုပစ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံး တဒဂံရင်ခွင်ထဲမှာ ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွား မှန်းပင်မသိ။ တဒဂံ အနမ်းဖွဖွဖြင့် သူမကို လာနှိုးသည့်အချိန်မှာ နေအတော်မြင့်နေပါပြီ။

“သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေးပဲကွာ မောင့်ကို နည်းနည်းမှ

မသနားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

မြပုလဲထံမှာ ဖြေရန်အဖြေမရှိ။

တဒဂံက သူမကိုယ်လေးကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဪ့နီကာ နေချိုးခန်းထဲအရောက် ပို့ပေးတာကို အသာငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ တဒဂံက မြပုလဲကို ချစ်သည်မှာ ထားစရာပင်မရှိ။ ဘာခံစားချက်မှမရှိသော မြပုလဲအတွက် တဒဂံကို လူပိုတစ်ယောက်ထက် ပိုမမြင်။ သူမဘာလုပ်လုပ် လိုက်ရှုပ်နေသည်ဟု သာထင်သည်။

လက်ထပ်ပြီး နှစ်လအတွင်း ဟန်းနီးမွန်းခရီး ထွက်နေသဖြင့် နေချိုနှင့်လည်း မဆုံဖြစ်။ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးစု ဆုံကြသည့်ပွဲမှာတော့ နေချိုနှင့် ပက်ထရစ်ရှာကို မဖြစ်မနေ ဆုံရသည်။

ပက်ထရစ်ရှာက မြပုလဲ ပါးကိုနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ တစ်ချိန်လုံးလည်း ဂရုတစိုက်နှင့် မြပုလဲမှာမှာသာနေသည်။

“သိပ်လှတဲ့ မြပုလဲကို ပက်ထရစ်ရှာ ယောက်မတော် ခွင့်ရတာ ပက်ထရစ်ရှာဖြင့် သိပ်ပျော်တာပဲကွယ်”

ပက်ထရစ်ရှာအသံက မြူးနေသည်။

မြပုလဲအတွက် စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း လက်ဖွဲ့အဖြစ်ပေးသော ပက်ထရစ်ရှာကို ကျေးဇူးမတင်။ နေချိုကို မြပုလဲထံမှ လူယူလိုက်သည့်အတွက် လျော်ကြေးအဖြစ်ပေးသော ပစ္စည်းအဖြစ်သာ မြင်သည်။

နေချိုနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဘူးသော မြပုလဲအပေါ်မှာ ဘာ

သံသယမှမရှိဘဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းပမ်းတသာ ကြိုဆိုချစ်ခင် ပြုနေသော ပက်ထရစ်ရှာစိတ်ကို မြပုလဲရင်ထဲမှာ အမုန်းကြီးမုန်းနေမိသည်။

မြပုလဲသာ သူမနေရာမှာဆိုလျှင် ထိုမိန်းမလိုစိတ်မျိုး ထားနိုင်မည်မဟုတ်။ နောက်ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ရဲအောင် အပြတ်စိန်ခေါ်အနိုင်ယူမည်ထင်သည်။ အခုတော့ ပက်ထရစ်ရှာဆိုသည့် မိန်းမက မြပုလဲနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

“ချိုရေ ပုလဲကိုခေါ်ပြီး ဈေးခဏပြေးလိုက်ပါဦးကွယ်၊ ဒီမှာ လုပ်လက်စအလုပ်တန်းလန်းနဲ့မို့ပါ။ ပုလဲကို ဒီစာရင်းလေးပေးလိုက်မယ်၊ ချို့နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဝယ်လာခဲ့ပေးပါဦး ပုလဲရယ်”

“တဒဂံရော ပက်ထရစ်ရှာ”

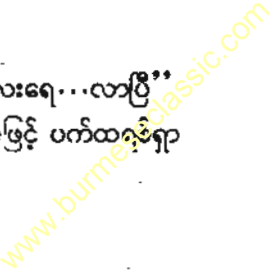
ဈေးစာရင်းစာရွက်က မြပုလဲလက်ထဲကို ရောက်လာချိန်မှာ နေချိုက တဒဂံကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တဒဂံ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ပက်ထရစ်ရှာခိုင်းတာတွေ လုပ်နေတယ်ချို့၊ ခဏလေးပါချို့ရယ် ပက်ထရစ်ရှာကို ကူညီပေးမေးပါနော်”

“ကဲ...ကဲ...သွားတော့ သွားတော့ ဟောဒီမှာ ပိုက်ဆံအိတ်”

“မမရေ”

“ဟော...ခေါ်နေပြီ၊ လာပြီမောင်လေးရေ...လာပြီ” အပေါ်ထပ်က တဒဂံအသံ ပေါ်လာသဖြင့် ပက်ထရစ်ရှာ

က သူမယောက်ျားကို ချော့မော့ပြောဆိုပြီး အပေါ်ထပ်လှေကား အတိုင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ပြေးတက်သွားပုံက နေချိုရော မြဝချုပ် ပါ ဖြိုင်တူလို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

တစ်ချိန်က ပတ်သက်ခဲ့ဘူးသူနှစ်ယောက်ကို မညီသည့် အဆော်မှမပါဘဲ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်ခြင်းမှာ ပက်ထရစ် ရှာဘက်က သူမယောက်ျားကို အဘယ်ယုံကြည်စိတ်ချထားကြောင်း ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သလို မြဝချုပ်အပေါ်တွင်လည်း မည်သည့် သံသယ မှမထားပါဟု ဆိုလိုပုံရပါသည်။ မြဝချုပ်စိတ်ထဲမှာ ပက်ထရစ်ရှာ အပေါ် အနည်းငယ်တော့ အံ့ဩမိသည်။

ဘယ်လိုအနေအထားမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မြဝချုပ်သာ ပက်ထရစ် ရှာနေရာမှာဆိုလျှင် မိမိချစ်လင်ကို ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ဘူးသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းအတူ ဘယ်လိုမှ စိတ်ချနိုင် မည်မဟုတ်ပါ။

ထိုထက်ပို၍ စိတ်မချစရာအကြောင်းမှာ မြဝချုပ်ကိုယ်တိုင် နေချိုအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်အောင် စိတ်ဇောငင်နေခြင်းဖြစ် သည်။ နေချိုသာ သူမအနားမှာ အတူရှိနေမည်ဆိုလျှင် မြဝချုပ်ဆို သည့် မိန်းမက ငရဲပြည်ကို သွားရမည်ဆိုလျှင်တောင် အတူလိုက် မည့်သူဖြစ်သည်။

“ကိုယ်တို့သွားကြစို့ ပချုပ်”

မြဝချုပ်က နေချိုဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးမှတစ်ဆင့် ကား ထဲကို ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားတံခါးကို နေချို

ကိုယ်တိုင် ငိုတံပေးပြီး နေရာက ထွက်လာသည့်အထိ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ဘာစကားမှမပြောကြ။

ညက်ညောညင်သာသော ကားစက်သံမှအပ ကားတစ်စင်း လုံး ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။

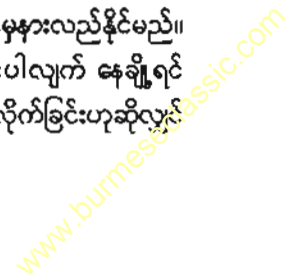
“လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“ဘာအဆင်မပြေစရာရှိလဲ၊ လင်နဲ့မယားပဲဥစ္စာ၊ ရှင်နဲ့ ပက်ထရစ်ရှာလိုပေါ့”

မြဝချုပ်လေသံက ခပ်ငေါ့ငေါ့။ မထိတရီ။ နေချိုက မြဝချုပ်မျက်နှာလေး ချောင်ကျသွားတာကို စိတ်မသက်သာသလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်သည်။

ဤကလေးမ အဘယ်မျှ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေ စွာမည်နည်းဆိုသည်ကိုက နေချိုပဲသိသည်။ အမြဲတမ်း ရွှင်လန်း တက်ကြွမြူးသွက်လှသော မြဝချုပ်ကို ဤမျှနာကြည်းဆိုးရွားသော ထုံပေပေ အေးစက်စက်ဖြစ်အောင် အမှတ်တရ ဖြစ်စေခဲ့သူမှာ သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်၍ မြဝချုပ် စိတ်ဆင်းရဲသည်ထက်ပို၍ အဆပေါင်း ဈာထောင်မက သူမထက်ပို၍ စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်သူက နေချိုကိုယ် တိုင်ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကိုက မြဝချုပ် နားလည်ချင်မှနားလည်နိုင်မည်။ ဒါမှမဟုတ် ဣမင်သက်သက် သိနားလည်နိုင်ပါလျက် နေချိုရင် ထို တစ်စစဖြစ်အောင် ခွဲလို၍ အခုလိုဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဟုဆိုလျှင် သူမအကြံအစည်မှာ အောင်မြင်ပါသည်။

“အခု...မင်းကျေနပ်သွားပြီမဟုတ်လား”

“ဘာ”

“မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း အခုဖြစ်ခွင့်ရနေပြီဆိုတော့ ငါ့ကိုကြည့်ပြီး မင်းသိပ်ပျော်မှာပေါ့”

မပြောဘူးဟု ပိုင်းဖြတ်ထားသော်လည်း မြပုလဲနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့သည့်အချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ပြောလိုက်မိသူက နေချို။ မြပုလဲက နေချိုစကားအဆုံးမှာ အေးစက်စွာရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ရှင့်ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် ပျော်သလို ရှင့်ကိုယ်တိုင်လည်း ပချုပ်တို့ကိုကြည့်ပြီး သိပ်ပျော်နေတာပဲမဟုတ်လား”

နေချို နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

မြပုလဲကို ဘာတစ်ခွန်းမှ သူ့ဆက်မပြောလိုတော့။ ကံတရားအတိုင်း အရာရာကို ကြံကြံခံနိုင်ဖို့ရန်သာ ကြိုးစားရစေမည်။

“ကျွေး”

စူပါမတ် တစ်ခုရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

မြပုလဲက နေချိုကိုမခေါ်ဘဲ ကားပေါ်က လှလှပပ ကြွကြွရွရွလေး ဆင်းသွား၏။ လှပ၍ခိုက်မဲသော မြပုလဲကို ငေးကြည့်လျက် သက်ပြင်းရွက်လိုက်သည်။

မြပုလဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး နေချိုဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ

ငြိမ်းအေးမှုမရနိုင်မှန်း သူသိသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရွက်ရင်း ဦးခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းလိုက်ချိန်မှာပင် နေချိုဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

ဖုန်းက ပက်ထရစ်ရှာ၏ဖုန်း။

“ဟဲလို”

“ချိုတို့ အခုဘယ်မှာလဲ”

ချိုလွှင်သော ပက်ထရစ်ရှာသံက အပူအပင်ကင်းစင်စွာ အေးချမ်းလှသည်။

“ကိုယ်က ကားထဲမှာ၊ ပချုပ်ကတော့ ဈေးဝယ်ဖို့ စူပါမတ်ထဲဝင်သွားပြီ”

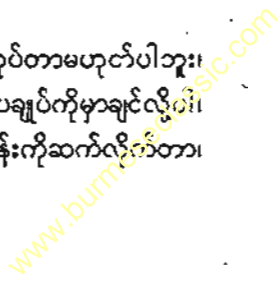
“ဟင်”

“ချိုက ပချုပ်တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ရသလား တွယ်၊ နှစ်ယောက်အတူသွားကြတာ ဒီလိုခွဲခြမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ မကောင်းပါဘူးချိုရယ်၊ လိုက်သွားလိုက်မှပေါ့”

“ကိုယ့်ကို ပက်ထရစ်ရှာဖုန်းဆက်တာ အဲဒါပြောဖို့လား”

ကျွဲခြီးတို့စွာ သူဆိုတော့ ပက်ထရစ်ရှာက ရယ်သည်။ ဒီတော့မှ နေချိုလည်း သူ့အဖွားသူ ပြန်သတိရကာ စိတ်လျှော့ ထိုက်၏။

“ချိုကို ပက်ထရစ်ရှာက ဆရာလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဇိုင်နီတစ်ပုလင်းလောက် ထည့်ဝယ်ခဲ့ပေးဖို့ ပချုပ်ကိုမှာချင်လို့ပါ။ ပချုပ်ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုလို့ ချိုဖုန်းကိုဆက်လိုက်တာ၊

ချီပဲဝယ်လာခဲ့လိုက်တော့နော်၊ ပက်ထရစ်ရှာ ဖုန်းချလိုက်ပြီသိလား”
 ပက်ထရစ်ရှာကို သူ့သဘောကျသည့်အချက်တွေထဲမှာ
 သူမ စိတ်သဘောထားပြည့်တာ၊ သွေးအေးအေးနှင့် သူမဖြစ်ချင်တာ
 ကို စီစဉ်ညွှန်ကြားနိုင်တာကို သဘောကျတာလည်းပါသည်။
 ပက်ထရစ်ရှာက အရာရာကို အကောင်းမြင်ဝါဒရှိသူတစ်ယောက်
 ဖြစ်ပြီး သူ့ရင်ထဲကဆန္ဒထက် တစ်ဖက်သား၏ အလိုဆန္ဒကိုသာ
 ဖြည့်ဆည်းပေးလိုသူဖြစ်သည်။

ကားသော့ကိုခတ်ပြီး မြပချုပ် ဝင်သွားသည့် စူပါမတ်
 ထဲကို နေချီ ဝင်ခဲ့သည်။ ရုံးပိတ်ရက်မို့ လူစည်ကားသဖြင့် မြပချုပ်
 ကို လူများကြားမှာ ချက်ချင်းရှာမတွေ့။

သူမမှာ ပက်ထရစ်ရှာရေးပေးလိုက်သည့် စာရွက်ပါသွား
 သည်ဆိုပေမယ့် ပက်ထရစ်ရှာက ဘာတွေရေးပေးလိုက်လို့ မြပချုပ်
 က ဘာတွေဝယ်မည်ဆိုတာ မသိသဖြင့် မြပချုပ်ကို ဘယ်နေရာကို
 လိုက်ရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မြပချုပ်တစ်ယောက်တည်း
 ပက်ထရစ်ရှာရေးပေးသည့် စာရင်းနှင့်ကိုက်၍ တစ်နေရာမှ တစ်နေ
 ရာသို့ ကူးပြောင်းကာ ဈေးဝယ်လျက်ရှိနေပါသည်။

အခန်း (၁၁)

လက်တွန်းလှည်းလေးထဲသို့ ဝယ်ရမည့်ပစ္စည်းတွေကို
 တစ်ခုချင်းထည့်နေသော်လည်း မြပချုပ်၏ အတွေးအာရုံက သူမ
 တိုယ်ပေါ်မှာမရှိ။ နေချီနှင့် မြပချုပ် နှစ်ယောက်တည်းကို တမင်
 ရွေးပြီး ဈေးဝယ်ခိုင်းသော ပက်ထရစ်ရှာဆိုသည့် မိန်းမ၏ အကြံ
 အစည်ကိုသာ စဉ်းစားအဖြေရှာနေမိသည်။

ထိုမိန်းမကို သူမတစ်ခါမှ လျှော့တွက်မထားပါ။ ရုပ်က
 သာ မြပချုပ်တို့လိုမလှပေမယ့် ပက်ထရစ်ရှာခေါင်းထဲမှာ မြပချုပ်
 မကြံတတ်သော အကြံအစည် စိတ်ကူးများစွာရှိသူဖြစ်သည်။
 ယောက်ျားတွေအပေါ်မှာလည်း ချီချီသာသာနှင့် တိုးတိုးညက်ညက်
 ပြောကာ သူမဘက်ပါအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရာမှာလည်း
 ဝက်ထရစ်ရှာလောက် မည်သူမှ မကျွမ်းကျင်။

စိတ်ရင်းသဘောထား ရိုးသားဖြူစင်သော်လည်း မြပချုပ်
 တ လူတွေကို စကားအပိုမဆိုတတ်။ မချစ်ဘဲနှင့် ချစ်ဟန်မကောင်

www.burmeseclassic.com

သင့် နှစ်နေ့လျှောက်နှင့် မမှန်းသလိုမနေနိုင်။ ပြောစရာရှိတာကို ချစ်ချစ် ပြောတတ်သူမျိုးဖြစ်ပြီး ရင်ထဲရှိသမျှ စိတ်ရင်းနှင့်သာ ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်သည်။

ပက်ထရစ်ရှာက စကားပြောကောင်းသလို စီးပွားရေး လောကမှာလည်း နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သည်။ စီးပွားရေးမှာ လာဘ်မြင် သလို အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း သူလိုချင်တာကို ရအောင်စွမ်းဆောင် နိုင်သော အရည်အချင်းရှိသူအဖြစ် သူမလုပ်ရပ်တွေက သက်သေ တူနေ၏။

နေချိုကြိုက်သည့် မိန်းမကလည်း ပက်ထရစ်ရှာလိုမိန်းမ မျိုးဖြစ်သဖြင့် မြပုလဲကို ချစ်လျှောက်နှင့် ပက်ထရစ်ရှာကို လက်ထပ် ခဲ့သူ။ မြပုလဲကို နေချိုက အင်မတန်မိုက်မဲ၍ ကလေးဆန်သူဟု ပြောခဲ့တာမမှေ။ တကယ်လည်း မြပုလဲက ပက်ထရစ်ရှာလို လူကြီးဆန်ဆန် မရင့်ကျက်။

အားလုံးက အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ထားခြင်း ခံနေ ရသူအဖြစ် သူမဘဝက နေသားကျနေသူဖြစ်သည်။ ဘယ်အရာကို မှ ရင့်ကျက်စွာ မတွေးနိုင်ဘဲ သူမဖြစ်ချင်၊ လိုချင်တာလောက်ကို သာ တွေးသူ။ ဒါကြောင့်လည်း မြပုလဲတစ်ယောက် နေချိုအချစ် ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာများလားတွေးရင်း ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို အရှိန်ဖြင့် ဝင်တိုးပစ်လိုက်သည်။

“ဘုတ်...အမေ”

လက်ထဲက အထုတ်တွေ ပြုတ်ကျကုန်သဖြင့် မြပုလဲ

စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဝင်တိုက်မိသူက မြပုလဲပစ္စည်းတွေ ကောက် ပေး၏။

“ဆောရီးပါဗျာ ကျုပ်ကလည်း မြပုလဲကို တောင်းပန် ပါတယ်”

ကြည်လင်သြရှသော အသံက မြပုလဲနားထဲမှာ ရင်းနှီး နေသလိုလို ကြားဖူးသလိုလိုထင်၍ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မြပုလဲ ၏ လှပသောမျက်နှာလေးကို အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မျက်လုံးနက်နက်များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာညိုညိုကို နီးကပ်စွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မြပုလဲမျက်နှာလေး ပျက်သွား သည်။

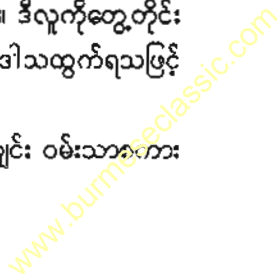
နီရဲသောနှုတ်ခမ်းအစုံက ပြီးနေပေမယ့် ထိုအပြုံးကို မြပုလဲ မှန်းသဖြင့် ဆတ်ခနဲ အကြည့်လှဲလိုက်တော့ သူက ခပ်တိုးတိုးရယ် သည်။ ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ။

“ဘယ်နှယ့် ကျုပ်ကိုတွေ့ရလို့ သိပ်ပျော်သွားတယ်ထင် ရဲ့နော်”

မြပုလဲနားကပ်ပြီး ခပ်ရိုရိုလှောင်ပြောင်သလို ပြောလိုက် ဟန်က လူကြီးလူကောင်းဟန် တစ်စက်မှမပါ။ ဒီလူကိုတွေ့တိုင်း မြပုလဲမှာ အမြဲစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာ ဒေါသထွက်ရသဖြင့် ထိုလူကို မြပုလဲ မဆုံချင်။

“မတွေ့တာကြာတဲ့ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ဝမ်းသာစကား

လေးဘာလေး ပြောပြီး မနှုတ်ဆက်တော့ဘူးလားဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ မြပုလဲနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်ဒီကိုပြန်ရောက်နေပြန်တာလဲ”

“ဗျာ...ဘယ်လို”

“ရှင်နေတာက နိုင်ငံခြားမှာမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို ပြန်ရောက်နေတာလဲလို့ မေးတာရှင်”

“မင်းဆိုလိုတာက ဒီနိုင်ငံကို ကျုပ်ပြန်မလာသင့်ဘူးပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ပချုပ်မျက်စိရှေ့ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းထားတာ”

“တယ်လည်း ရက်စက်တဲ့စကားပါလား၊ ကျုပ်ကတော့ မြပုလဲနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဟိုးအဝေးကြီးက အပြေးလာခဲ့ရတဲ့သူပါဗျာ”
သူ့မျက်နှာက ပြုံးစိစိ။

မြပုလဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်ပုံကလည်း စူးစူးရဲရဲ ခပ်ရိုင်းရိုင်း။

“လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပြစ်မှားလို့က တော့ ရှင်ပဲ ငရဲအိုးထဲ ဇောက်ထိုးဆင်းရဲမယ်မှတ်ပါ”

“အလို...စကားကြီးက ကြောက်စရာကြီးပါလားဗျာ၊ ဒါနဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမဆိုတာ မြပုလဲလား”

“ဟုတ်ကယ်ရှင် ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်နဲ့”

မြပုလဲ စကားအဆုံးမှာ ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားပြီး

မျက်လုံးနက်နက်များဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ဖြူဖွေးညီညာသော သွားများ ပေါ်သည့်အထိ အမျိုးအမည်ခွဲခြားရခက်သော ရယ်နည်းတစ်မျိုး ရယ်လိုက်၏။

“မင်းဟာ တယ်လည်းထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား မြပုလဲ၊ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာပဲ မင်းဟာ မင်းသိပ်ချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်၊ တစ်ပြိုင်နက်ထဲမှာပဲ မင်းက မင်းမချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့ပြန်ပြီ”

“မင်းဟာ သိပ်မိုက်မဲတဲ့မိန်းမပဲ မြပုလဲ”

စောနက်ကြယ်၏ စကားက မြပုလဲကို ကျားနာမလေးတစ်ယောက်လို ဆတ်ဆတ်ခါသွားရသည့်အတွက် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို ရွံမုန်းစွာ စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

သူမနှင့် ဘာတစ်ခုမှ မသက်ဆိုင်သည့် လူစိမ်းသူစိမ်းတစ်ယောက်က သူမ မိုက်မဲမှုကို ဝေဖန်နိုင်ရန် သူ့တွင် ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိပါ။

“ကျွန်မဘာသာ မိုက်မဲသည်ဖြစ်စေ လိမ္မာသည်ဖြစ်စေ ရှင်နဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မဆိုင်ပါဘူး၊ နောက်ဘယ်နေရာမှာပဲတွေ့တွေ့ ကျွန်မကို နှုတ်မဆက်ပါနဲ့”

ပြောပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်အထွက်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မားမတ်စွာ မြပုလဲရှိရာသို့ လျှောက်လာသည့် နေချိုကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ စောနက်ကြယ်၏ ထူထဲသော မျက်ခုံးအစုံမှာ အထင်သိမ့်

သိသာစွာပင် မြင့်တက်သွား၏။

“ပက်ထရစ်ရှာက ပချုပ်ဝယ်လာမယ့်ပစ္စည်းတွေကို သွား သယ်ပါဆိုလို့ ကိုယ်လိုက်လာတာ၊ ပစ္စည်းတွေ ကိုယ့်ကိုပေး ပချုပ်”

မြပချုပ်ရှိရာကို သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒနှင့် လိုက်လာခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ဖြေရှင်းချက်ထုတ်နေသည့် နေချိုမျက်နှာကို စိုက် ကြည့်ပြီး လူကြားထဲမှာ မြပချုပ် ငိုမချမိအောင် ဝမ်းနည်းနာကျင် စိတ်ကို ဇွတ်မိတ်မျှသိပ်ရသည်။

အထူးသဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေ ရာမှာ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ ရှိနေသည်။ ထိုလူကို နေချို မသိပေမယ့် ထိုလူကတော့ နေချိုနှင့် မြပချုပ်တို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို အတွင်းကျကျသိထားသူတစ်ယောက်အဖြစ် မြပချုပ် နှင့် နေချိုတို့ လှုပ်ရှားပြောဆိုသမျှ စိတ်ဝင်စားနေမည်မှာ မလွဲပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုနေခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကမ်းပေးလာသည့် နေချိုလက်ထဲကို သူမဝယ်ယူလာ သည့် ပစ္စည်းတွေကို အလွယ်တကူ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ တစ်နေရာသွားပြီး တစ်ခုခုစားကြဦးမလား ပချုပ်”

“ဟင့်အင်း...ပချုပ်ကို အိမ်ပဲပြန်ဖို့ပါ။ ပချုပ် အိမ်ကိုပဲ ပြန်ချင်ပြီ”

“ကောင်းပြီ”

မြပချုပ်ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွားသော နေချို ခြေလှမ်း ကျွဲကြီးများကို မှီအောင်လိုက်ရင်း သူမတို့နှစ်ယောက်နားက တည်ငြိမ် စွာ ကပ်ဖြတ်သွားသော စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို မြပချုပ် ချက်ဝန်းထောင့်မှာ လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

နေချိုနှင့် မြပချုပ်ကို ကားတစ်စီးထဲ အတူယှဉ်တွဲစီးသွား တာမြင်လျှင် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ သူမကို ဘယ်လိုလှောင် ပြောင်ဦးမည်မသိပါ။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားက ဆက်ဆံရေးကို စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ အထူးစိတ်ဝင်စားစွာ စုံစမ်းမည့်အဖြစ်ကို မြပချုပ် သေချာပေါက် သိလိုက်ပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။

အမှန်တရားဆိုသည်က ဖုံးကွယ်၍ရနိုင်ကောင်းသော အရာကမဟုတ်။ နေချို၏ဇနီး ပက်ထရစ်ရှာ၏ ဝမ်းကွဲမောင်ဖြစ်သူ တဒင်နှင့် မြပချုပ် မိုက်မဲစွာ လက်ထပ်လိုက်သည့် သတင်းစကား တို့ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ မလွဲမသွေ စုံစမ်းရရှိပေတော့မည်။

အိမ်အပြန်ခရီးမှာ မြပချုပ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် နေချိုကို ဇနီးချင်လာ၏။ သူမ အခုလိုဖြစ်ခြင်း၏ အဓိကတရားခံမှာ တခြား သူမဟုတ်။ နေချိုဆိုသည့်လူကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုချစ်မိ၍ သူ့ကို အမြဲတိုက်လို့၍ အမှားများစွာကို မိုက်မဲစွာ ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းပါလား ဟု တွေးမိတော့ မြပချုပ် မျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ပြည့်လာ၏။

“တူ...တူ...တူ”

မျက်ရည်တို့ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာခြင်းမရှိအောင် မျက်နှာ

ကို တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ကြီးစားနေချိန်မှာ နေချီဖုန်းက အသံမြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့လို”

နွေးထွေးသော နေချီ၏ ဖုန်းထူးသံက မြပချုပ်ရင်ထဲက အမုန်းစိတ်ကို ချေဖျက်ပစ်လိုက်၏။

“ဘာ...ဘယ်လို ပက်ထရစ်ရှာ”

မြပချုပ်သည် ဘယ်လိုမှ နေချီကို မမုန်းနိုင်အောင် ချစ်မိသူဖြစ်ကြောင်း တွေးနေစဉ် နေချီထံမှ အလန်တကြားအော်သံကြောင့် ကားမောင်းနေရင်း ဖုန်းပြောနေသူရှိရာဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ...ကိုယ်တို့ အခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်”

နေချီက တစ်ဖက်က ပြောသမျှ စူးစိုက်နားထောင်ပြီး ဖုန်းနားကြပ်လေးကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အရှိန်ပြင်းစွာ ကားကို တိတ်ဆိတ်စွာ မောင်းနှင်နေရာမှ လူရှင်းသည့် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ရုတ်တရက် ထိုးရပ်ပစ်လိုက်၏။

သူ့မျက်နှာက မှိုင်းမှုံနေ၏။ ရိဝေသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့် မြပချုပ်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ။

မူပျက်နေသော နေချီမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မြပချုပ်စိတ်မှာ ထင်ခန့်ဖြစ်သွားကာ စိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နေချီ၊ စောစောကဖုန်းဆက်တာ

ပက်ထရစ်ရှာမဟုတ်လား”

“ပချုပ်”

“ပြောပါ...ပချုပ် နားထောင်နေပါတယ်”

အပြစ်ကင်းစင်လှသော မြပချုပ်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ နေချီမှာ စကားအစရခက်သလို ငြိမ်ကျသွားသဖြင့် သိချင်စိတ်ကြောင့် မြပချုပ်ကိုယ်တိုင် မချင့်မရဲဖြစ်လာ၏။

“ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ နေချီ၊ ပချုပ်ကို ပြောစမ်းပါ”

“တဒဂ်”

“သူဘာဖြစ်လဲ”

“ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နေရာမှာတင်ပဲ”

“ဟင်”

“တဒဂ်ဆုံးသွားပြီတဲ့ ပချုပ်၊ တဒဂ်မရှိတော့ဘူး”

“အို”

မြပချုပ်သည် နေချီစကားကို မယုံနိုင်သလို ဖြူဖျော့သော မျက်နှာဖြင့် နေချီကို ကြောင်ကြောင်ကြီး ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ တဒဂ် မရှိတော့ဘူးဆိုသည့် စကားကို မြပချုပ် မယုံ။ တဒဂ်ကို မြပချုပ် မုန်းသည်မှန်သော်လည်း သေစေလိုသည့်အထိတော့ ဆန္ဒမရှိ။

“ပချုပ်...သတိထားလေ၊ ငိုချင်ရင်ငိုချလိုက် ငိုပစ်လိုက်”

“ပချုပ်”

နေချိက မြပချုပ်၏ ကြောင်တောင်တောင်ကိုယ်လေးကို စိုးရိမ်စွာ ပန်းနှစ်ဖက်မှ လှုပ်ရမ်းဆွဲခါလိုက်မှ မြပချုပ် မျက်လုံးတွေ ပြန်လည်လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာ၏။

“တဒဂ် သေပြီလို့ပြောတာလား နေချို”

“ဟုတ်တယ် တဒဂ် လူ့ပြည်မှာမရှိတော့ဘူး”

“ဟင့်အင်း...ပချုပ်မယုံဘူး”

“ဟင်”

“သူ့ကို ပချုပ် မချစ်တာမှန်ပေမယ့် သူသေသွားတဲ့ အထိတော့ ပချုပ် မကြည့်ရက်နိုင်ဘူး၊ ပချုပ်ကို တဒဂ်ဆီပို့ပေးပါ”

“ပချုပ်ရယ်”

မြပချုပ် ပါးဖြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တို့ စီးကျလာသည့်အဖြစ်ကို မြင်လျှင် နေချို ဘယ်လိုမှ ငြိမ်နေလို့မရတော့ဘဲ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူပွေဖက်ထားလိုက်မိသည်။

နေချိုရင်ဘတ်မှာ မြပချုပ်၏ မျက်ရည်တို့ စိုရွဲသွား၏။ ငယ်ရွယ်လှပသော မြပချုပ်မှာ လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာ မုဆိုးမလေးဘဝသို့ ရောက်ရှိစေသော ကံကြမ္မာကို ကျေနပ်ရမည်လား၊ နာကျင်ကြေကွဲရမည်လားဆိုသည်ကိုက သူမကိုယ်တိုင် ဝေခွဲမရချေ။ တဒဂ် ဈာပနပြီးသည့်အထိ ပက်ထရစ်ရှာမှာ မြပချုပ်နားက မခွာ တစ်ချိန်လုံး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် မြပချုပ်ကို သနားမဆုံး။ နေချိုကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ဇနီးသဘောထားကို ဘာတစ်ခုမှ မလွန်

ဆန့်။ အားလုံး ပက်ထရစ် ရှာသဘောအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်သဖြင့် မြပချုပ်စိတ်ထဲမှာ ပက်ထရစ်ရှာ၏ စိုးမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းအပေါ်မှာ မနာလိုဖြစ်လာမိသည့်အထိပင်။

ကံဆိုးလှသော တဒဂ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံမှ အရေးကြီးသည့်ဖုန်း ဝင်လာပြီးနောက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူထံကားကို အပြင်းမောင်းသွားရာမှ တစ်ဖက်ကလာသော ကုန်တင်ကားကြီးနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိရာမှ နေရာတွင်ပင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရရှာသူဖြစ်သည်။

လူသားတစ်ယောက်အနေနှင့် သနားမိသော်လည်း ခင်ပြုန်းသည်တစ်ယောက်အဖြစ် ဆုံးရှုံးရခြင်းအပေါ်မှာတော့ ပြင်းထန်သော ခံစားချက်မရှိသည့်တိုင် ပက်ထရစ်ရှာကြောင့် မိသားစုဝင်တွေရှေ့မှာ မုဆိုးမပူပူနွေးနွေးပီသစွာ တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ရသည်။

မြပချုပ် အားငယ်နေမည်ဟုဆိုကာ ပက်ထရစ်ရှာက မြပချုပ်အိမ်မှာ အတူလာနေပေးသဖြင့် နေချိုကို အမြဲမြင်တွေ့နေရ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မြပချုပ်နားမှာ မည်သူမှ အတူရှိမနေစေချင်။

အထူးသဖြင့် တဒဂ်၏အစ်မဖြစ်သော ပက်ထရစ်ရှာဆိုသော မိန်းမကို ပို၍ပင်အလိုမရှိ။ သူ့ရှိနေသဖြင့် မြပချုပ်မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေချင်တိုင်းနေ၍ဖြစ်။ ပက်ထရစ်ရှာကို သုမအိမ်ကိုပြန်ဖို့ တိုက်တွန်းတော့လည်း ပက်ထရစ်ရှာက လက်မခံ။

“ပချုပ်တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချပါဘူး”

ပချုပ်ရယ်၊ အခုမှ တဒင်္ဂဆုံးပြီး ရက်လည်ရုံရှိသေးတာ ပက်ထရစ်ရှာကို အားမနာပါနဲ့”

“မြပချုပ်ကို စိတ်ချရတဲ့အထိ ပက်ထရစ်ရှာတို့လင်မယား နေပေးပါ့မယ်”

ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်နေတွေ့နေရလို့ ပချုပ်ရင်ထဲမှာ ပိုပြီးနာကျင်နေတာဆိုသည့် စကားကို မြပချုပ်ရင်ထဲမှာ အော်ဟစ်နေခြင်းကို မည်သူမှမကြားပါ။

“ပချုပ်ရေ...အောက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်၊ ခဏဆင်းတွေ့လိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဘယ်သူလဲ ပက်ထရစ်ရှာ”

“လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဦးစောနက်ကြယ်လို့ ပြောပေးပါတဲ့”

“ဟင်”

“ဆင်းတွေ့လိုက်ဦးနော်...ပက်ထရစ်ရှာ ဟင်းအိုးတန်းလန်းကြီးနဲ့ ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ပချုပ် အခုပဲ ဆင်းတွေ့လိုက်ပါ့မယ် ပက်ထရစ်ရှာ”

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ သူမအိမ်အထိ ရောက်လာသည့်အတွက် မြပချုပ်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်မြည်နေသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အိမ်ကိုလာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထားခြင်းမရှိပါ။

ဒီလူ ဘာအတွက်နှင့် အိမ်ရှင်ဖိတ်ခေါ်ထားခြင်းမရှိသော အိမ်ကို လာရသနည်း။ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက မြပချုပ်ကို

အချို့အခါ နေရာမရွေး စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်သူဖြစ်သည်။ သူနှင့် နောက်ထပ်မဆုံချင်ပါဟု ပြောလည်းမရ။ မြပချုပ်က ပြောချင်ရာပြော၍ သူက လုပ်ချင်ရာလုပ်နေ၏။

ပြီးလျှင် သူမစိတ်ကို သိနေသူပီပီ မြပချုပ် အင်မတန် ခန်းသော အပြုအမူ စကားလုံးတွေနှင့် သူမဒေါသကို နှိုးဆွရန် စဉ်းမည်။

မြပချုပ်၏ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်းဆိုလျှင် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို မြပချုပ် ဆင်းတွေ့မည်မဟုတ်ပါ။ သူမအိမ်မှာ နေချိနှင့် ပက်ထရစ်ရှာရှိနေ၍ ဣန္ဒြေမပျက် ဆင်းတွေ့ရန်သာရှိသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ မြပချုပ် ရပ်လိုက်သည်။

ဆယ်ရက်လုံးလုံး မည်သည့်အလှပြင်ပစ္စည်းမှ လိမ်းကြံခြယ်သခြင်းမရှိသော သူမမျက်နှာလေးကို မှန်ထဲမှာ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

အနည်းငယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ပေါက်နေသည်မှတစ်ပါး မြပချုပ်၏ နုနယ်ပျိုမြစ်သော အလှအပ အစိတ်အပိုင်းများက သစ်လွင်ပြည့်ဖြိုး လတ်ဆတ်နေမြဲ။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားသဖြင့် မြပချုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေအဆင်းလို့ ပို၍ဝါဝင်းကာ အပူသည် မုဆိုးမလေးနှင့်ပင်မတူ။ ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော မော်ဒယ်မလေးနှင့်ပင် တူပေသည်။ ဣန္ဒြေရတုတစ်မျိုး တင်တယ်လှပနေသော အလှပိုင်ရှင်အဖြစ် မှန်ထဲမှ တွေ့မြင်နေသော မြပချုပ်ကို ငေးကြည့်ပြီးမှ စိတ်မသက်သာစွာ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

မြပုလဲ

အခန်း (၁၂)

အပေါ်ထပ် လှေကားမှ တစ်ထစ်ချင်း ဣန္ဒြေရစ္စာ ဆင်းလာနေသော မြပချုပ်ရှိရာသို့ ဧည့်ခန်းတွင်အတူရှိနေသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ အကြည့်များက ပြိုင်တူလို ရောက်ရှိသွားကြသည်။

မြပချုပ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးက ဘယ်လိုပဲနေနေ မျက်စိ မလွဲချင်စရာ လှပဆွဲဆောင်မှုရှိနေခြင်းကိုက ဘယ်သူမှ မမြင်ပယ်နိုင်ကြချေ။ မုဆိုးမ ပူပူနွေးနွေး၏အလှက ယောက်ျားနှစ်ယောက် စလုံး၏ စိတ်ပိဉာဉ်ကို သူ့အလိုလို ညှို့ဝင်ဖမ်းစားလျက်ရှိရာ အိမ်ထောင်လက်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ပထမဆုံး သူ၏ အကြည့်ကို လွဲဖယ်ရုပ်သိမ်းလိုက်သူက နေချို့ဖြစ်သည်။

မြပချုပ်၏ လှခြင်း၊ မလှခြင်းမှာ သူနှင့်မသက်ဆိုင်။ သူနှင့်သက်ဆိုင်သူက ပက်ထရစ်ရှာဆိုသည့် သူ၏ဇနီးမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ မကောင်းတတ်၍ မြပချုပ်၏ ဧည့်သည်ကို သူမကိုယ်

စာ ဧည့်ခံပေးထားပြီးနောက် သူတာဝန်ကုန်ဆုံးပြီဟု တွေးလိုက် သည့်တိုင် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူရှိရာကိုတော့ ဖျတ်ခနဲ အကြည့် ရောက်သွားလိုက်မိပါသေးသည်။

ထိုသူက နေချို့ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်အကဲခတ်နေတာကို မသိ။ သိသည့်တိုင်အောင်လည်း ဂရုစိုက်မည့်လူစားမျိုးထဲမှာ မပါဝင်။ နေချို့တို့ အထက်တန်းစား သူဌေးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ စောနက် ကြယ်ဆိုသည့်လူက လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ နာမည်ကြီး ရေပန်း အစားဆုံး လူပြောအများဆုံးနှင့် စိတ်အောင်စားအခံရဆုံးလူဖြစ်သည်။

ဆွေကြီးမျိုးကြီး အသိုင်းအဝိုင်းမှ ပေါက်ဖွား၍ နိုင်ငံရပ် ခြားတိုင်းတစ်ပါးမှာသာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သော စောနက်ကြယ်က တမ္ဘာအနှံ့ ခြေဆန့်သွားလာနေသူဖြစ်သည်။

ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သူအဖြစ် နာမည်ကြီးသလို စီးပွားရေး အောင်မြင်မှုမှာလည်း နာမည်ဝမ်းလုံးနှင့် နှုတ်တည်နိုင်သော ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်းရှိသူဖြစ်သည်။ ချောမောသောရုပ်ရည်၊ ငွေကြေး ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု အရှိန်အဝါများကြောင့် စောနက်ကြယ်အနားမှာ ဆိုင်းမလှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသလို လူမှုရေး အရှုပ်အထွေး ခြဿနာတွေကလည်း ဟိုနေရာ ဒီနေရာအနှံ့ ဖျံလွင့်ချင်တိုင်း ဖျံလွင့်နေသူ။

ကောင်းသော ဖျံလွင့်ခြင်းကမဟုတ်။ သတင်းဆိုးများ၊ မကောင်းသတင်းများနှင့် စောနက်ကြယ် ဆိုလိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

အခုပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်တော့မလိုလို့ သတင်းမျိုး ကြားရတတ်သလို သူ့ဖျက်ဆီး၍ ဘဝပျက်ခဲ့သူ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ကြိုးစားပြီး မအောင်မြင် လိုက်ဘဲ အချိန်မီ တားဆီးထိန်းသိမ်းလိုက်သည်ဆိုသော သတင်း စကားတွေက နေချိုတို့ အထက်တန်းစားလောက၏ သတင်းပုလင်း အတင်းအဖျင်းများ ပြောရာမှာ စောနက်ကြယ်၏ အမည်က ထိပ်ဆုံး မှဖြစ်သည်။

သို့တိုင် စောနက်ကြယ်ဟောဆိုလျှင် ဘာကြောင့် မိန်းကလေးတိုင်းက လိုလိုလားလား ပတ်သက်ချင်နေမြဲ ဆိုသည်ကိုက နေချိုလည်းမသိချေ။

စောနက်ကြယ်လိုလူတစ်ယောက်ကို တစ်နေရာထဲမှာ ကြာရှည်ဖမ်းမမိ။ တော်ရုံနှင့်လည်း သူလိုလူတစ်ယောက်ကို သွားပတ်သက်ချင်မရ။ စောနက်ကြယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်တစားရှိသူမှသာလျှင် သူလိုလူနှင့် အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်ရင်းနှီးပတ်သက်ခွင့် ရနိုင်သူအဖြစ် အားလုံးသိထားကြသည်။

စောနက်ကြယ် စိတ်ဝင်စားသူတွေထဲမှာ မြပုလဲတစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ကြောင်း သူမအိမ်ကို ရောက်လာသော စောနက်ကြယ်က ဖော်ပြသက်သေခံနေပေပြီ။

မြပုလဲကို ကြည့်နေသည့် စောနက်ကြယ်၏ မျက်လုံးတွေက အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသလို ကြည့်ရှုနေပုံကလည်း ရွန်းရွန်းစားစား။ အနားမှာ နေချိုရှိနေသည့်လိုပင် ထင်ပုံမရ။ ကမ္ဘာ

လောကတစ်ခုလုံး သူနှင့် မြပုလဲနှစ်ယောက်ထဲ ရှိလေဟန်။

မြပုလဲ သူတို့နားရောက်လာသည်နှင့် စောနက်ကြယ်က ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ အမူအရာနှင့် နေရာမှ ကရပ်ကာ ဦးခေါင်းကို ညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ဝင် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပေသည်။

“စောင့်နေတာကြာပြီ ထင်ပါတယ်၊ ထိုင်ပါ”
စောနက်ကြယ်က မြပုလဲ ထိုင်ပြီးမှ အသာအယာ ဝင်ထိုင်သည်။

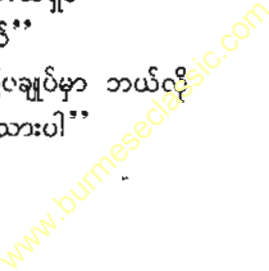
“ကြားရတဲ့ သတင်းစကားတွေအတွက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စည်း မြပုလဲနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားကြေကွဲရပါတယ်ဗျာ၊ တွယ်လွန်သွားတဲ့ မြပုလဲ ခင်ပွန်းအတွက် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ မြပုလဲရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် မချိုမဆန့် ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းဖြစ်လေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသာအောင် ဖြေတာဟာ ကျန်ရစ်သူအတွက် ရော သွားလေသူအတွက်ရော အကောင်းဆုံးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...အခုလို တကူးဘကလာပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးတဲ့ ဦးစောနက်ကြယ်ကို ကျေးဇူးဟင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်မစိတ်ကို ဖြေသိမ့်နိုင်ပါတယ်”

“ယုံပါတယ်ဗျာ...ယုံပါတယ်၊ မြပုလဲမှာ ဘယ်လို သတ္တိအင်အားတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားပါ”

လူကြီးလူကောင်းဟန် အပေါ်ယံယဉ်ကျေးနေသလောက် မြပချုပ်၏မျက်နှာကို ကြည့်လာသည်။ စူးရှနက်မှောင်သော မျက်လုံး တောက်တောက်တွေထဲမှာ ရယ်ရွှင်မြူးဖြူဟန်နှင့် ပြုံးမယောင် နှုတ်ခမ်းအနံ့ မထိတရီရှိနေပုံကို ကြည့်ကာ မြပချုပ်ကို ဒီလူစိတ် ထဲမှာ အဘယ်မျှ ရယ်မောလှောင်ပြောင်နေကြောင်းကို ချက်ချင်းလို ရိပ်မိကာ ဒေါသမျက်လုံးများဖြင့် သူ့မျက်နှာ ညှိလဲ့လဲ့ကို ဖျတ်ခနဲ စူးစိုက်မော့ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအကြည့်ကို စောနက်ကြယ်သိသလို သူဘာကိုဆိုလို ရင်း ထိုစကားပြောခြင်းကိုလည်း မြပချုပ် ကောင်းစွာသိပြီး ဖြစ်ပေ သည်။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုသည့်စကားအတိုင်း တစ်ယောက်စိတ် ကို တစ်ယောက် ထွင်းဖောက်သိမြင်ပြီးဖြစ်ရာ သေဆုံးသွားသော တဒင်္ဂအတွက် မည်သည့်ခံစားချက် တစ်စုံတစ်ရာမှမရှိသော မြပချုပ် မှ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေပုံ ဟန်ဆောင်နေခြင်းကို စကားလုံး အပြု အမူဖြင့် ရယ်မောလှောင်ပြောင်ခြင်း သက်သက်မျှဖြစ်သည်။

မင်းမချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် သေဆုံးသွားလို့ မင်းစိတ်တွေ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေတယ်ဆိုတာ မင်းပုံ ကြည့်တာနဲ့ သိပါတယ်လို့ သူ့အကြည့်နက်နက်တွေက ပြောနေ သည်။

“ဒါနဲ့ ဒီကမောင်ရင်က မြပချုပ်ရဲ့အစ်ကိုဆို”
စောနက်ကြယ်ပုံစံက ခပ်တည်တည်။
နေချို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိပြီးဖြစ်ပါလျက် မြပချုပ်

နှင့် နေချို့အကြောင်းကို မသိသလို ဟန်ဆောင်မေးနေပုံက အသည်း ယားစရာ။

“ဟုတ်ကဲ့ နေချို့က ကျွန်မအစ်ကိုပဲ”
“ဪ...ဪ”

သူက စကားအကောင်းမပြောတော့ မြပချုပ်ကလည်း တမင်ရွံ့သည်။

“ကော်ဖီ သုံးဆောင်ပါဦးရှင်”
“ကောင်းပါပြီဗျာ”

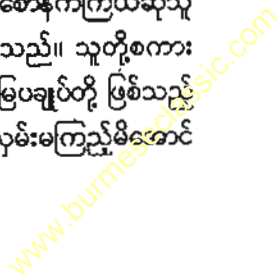
ကော်ဖီလင်ဗန်းနှင့် ပက်ထရစ်ရှာ ရောက်လာပြီး စောနက် ကြယ်လက်ထဲကို သူမတိုယ်တိုင် ကော်ဖီခွက်ကို ထည့်ပေးပုံက ထင်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။

“ပချုပ်ရဲ့ယောက်မ ပက်ထရစ်ရှာပါ။ သူက ပက်ထရစ် ရှာရဲ့ခင်ပွန်း ဦးနေချို့ပါ”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ပက်ထရစ်ရှာ၊ ကျုပ်က စောနက်ကြယ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပက်ထရစ်ရှာက အစထဲက လူမှုသက်ဆံ့ရေးအပိုင်းမှာ တွင်းကျင်ပြေပြစ်ပိုင်နိုင်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း စောနက်ကြယ်ဆိုသူ နှင့် တစ်ခဏအတွင်း စကားလက်ဆုံကျသွားသည်။ သူတို့စကား ဝိုင်းထဲကို မဝင်နိုင်သူနှစ်ယောက်က နေချို့နှင့် မြပချုပ်တို့ ဖြစ်သည့် အတိုင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှမ်းမကြည့်မိအောင်

မနည်းသတိထားနေကြရသည်။

မြပချုပ်က မိန်းကလေးမို့ ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားဖြစ်သော နေချိုက အနေခက်နေမှန်းသိသည်။ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကလည်း နေချိုကို အရေးစင်မလုပ်။ အားနာပါးမှာပင် စကားတစ်ခွန်း ဆိုဖော်မရ။

နေချိုကိုယ်တိုင်လည်း စကားဝိုင်းထဲက ထထွက်ရအခက်၊ ဆက်လျှင်နေရအခက်နှင့် ဖြစ်နေ၏။

“ကိုင်း...စကားပြောလည်း ကောင်းပါရဲ့၊ နောက်များမှ ကျုပ်တို့ ထပ်ဆိုကြဦးနီလား ပက်ထရစ်ရှား၊ အခုတော့ ကျုပ်မှာ တခြားကိစ္စလေးတွေရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“ကောင်းပါပြီရှင်...ပချုပ်ရေ ဦးစောနက်ကြယ်ကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါဦးကွယ်”

ပက်ထရစ်ရှားက ဦးဆောင်တိုက်တွန်းနေပြီမို့ မြပချုပ် ငြိမ်ပြီးထိုင်နေလို့မရတော့။ သူမရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေပြီဖြစ်သော စောနက်ကြယ်နောက်ကို အတူလိုက်ခဲ့သည်။

မြပချုပ်တို့အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်မှာ သူမတို့ကားနှစ်စီးကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်ထားသဖြင့် စောနက်ကြယ်၏ကားကို မမှောင်ရိပ်ကျသော ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာတွင် ရပ်တန့်ထားတာ မြင်လိုက်ရလည်။

စောနက်ကြယ်က မြပချုပ်ရှေ့မှ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ဦးဆောင်သွားနေမှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကြီးကို ဗြန်းခနဲ လှည့်ရပ်လိုက်

သဖြင့် မြပချုပ်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လှမတတ် ဖြစ်သွားရာ မြပချုပ်မှာ ထိတ်လန့်သွားရသလောက် သူက ပြုံးစစနဲ့ မျက်လုံးများဖြင့် သူမမျက်နှာကိုကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲအမိ၊ မင်းရင်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခွင့်ရလိုက်လို့ သိပ်ကျေနပ်နေမယ်ထင်တယ်”

သူ့လေသံက တိုးတိုးသက်သာ နှစ်ကိုယ်ကြားပေမယ့် ညစ်ကျယ်ကျယ်ရှိလှသည်ဖြစ်ရာ မြပချုပ်မှာ အမှောင်ထဲမှာပင် အရောင်တောက်နေသော စောနက်ကြယ် မျက်လုံးတွေကို ထက်သည်းရှည်များနှင့် ဆွဲကုတ်ပစ်ချင်လာ၏။

ဒီလူကတော့ တစ်ဖက်သားရင်ထဲ ခံစားချက်တွေကို သိပ် ဒီနိုင်မြင်နိုင်လွန်းသည်။ သူ့ရှေ့ရောက်လျှင် မြပချုပ် ဘာမှဟန်ဆောင်လိမ့်ညာ၍မရ။ ဒါကြောင့်ပဲ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို မြပချုပ် မှန်းခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကျွန်မ ဒီထက်စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်မလာခင် ဒီနေရာက အပြန်ဆုံးထွက်သွားရင်ကောင်းမယ်”

“အင်း...မင်းမှန်းတဲ့လူလည်း သူ့စရိတ်နဲ့သူ့သွားပြီ၊ မင်းချစ်တဲ့လူကိုလည်း အမြဲမြင်နိုင်တွေ့နိုင်ပြီဆိုတော့ ဆိုးတော့ ဆိုးဘူးလို့ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ လူတစ်ယောက်ကို နှစ်မိတာလေးနဲ့ အင်မတန် ငရဲကြီးမှာပဲ”

“ဘာ”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်...ရှင်”

“က...ကျုပ်သွားပြီနော် မြပုလဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

စောနက်ကြယ်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရလွန်း၍ မြပုလဲပိစွေ့စွေ့ခွန်ကျန်ရစ်သည့် အချိန်မှာပင် စောနက်ကြယ်၏ ကားနက်ကြီးက သူမမျက်စိရှေ့မှ အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားပြီဖြစ်ရာ ကားပြတင်းမှတစ်ဆင့် လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြသွားနိုင်သေးသော စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို မြပုလဲကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ပင် ထပ်ဆင့်တိုး၍ မုန်းမိရလေသည်။

ဤလူလောက် မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ ဤလူလောက် မြပုလဲ၏ အမုန်းကို ဖွဲ့ခြေယူနိုင်သူမျိုး သူမတစ်သက် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးချေ။

မြပုလဲသည် စောနက်ကြယ်ပါးစပ်ကို ပိတ်သွားအောင် လုပ်ချင်သည်။ ဒါမှ ဒီလူနှုတ်ဖျားမှာ မြပုလဲဆိုသည့်အမည်ကို မကြားနိုင်ဘဲရှိလိမ့်မည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် မြပုလဲမှာ သူ့ရှေ့မှောက်ရောက်တိုင်း အမြဲရှုံးနိမ့်နေရပေတော့မည်။

မြပုလဲသည် မုန်းစရာကောင်းသောလူကို အနိုင်ယူလိုသည် မှန်သော်လည်း လက်တွေ့မှာ ဘာတစ်ခုမှ မတတ်နိုင်။

“ပြန်သွားပြီလား ပုလဲ”

“အင်း”

ဧည့်ခန်းတွင် နေချို့ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

မြပုလဲသည် ပက်ထရစ်ရှာနှင့် ဆက်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုစိတ် နေသဖြင့် တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ သူမအခန်းသို့ တက်ခဲ့သည်။

“ညစာမစားတော့ဘူးလား ပုလဲ”

“ရင်ထဲပြည့်နေလို့ မစားတော့ဘူး ပက်ထရစ်ရှာ၊ ပက်ထရစ်ရှာတို့ပဲ စားလိုက်ပါနော်”

လှေကားအလယ်လောက်မှာ ပက်ထရစ်ရှာက မြပုလဲကို လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ပုလဲအတွက် ဘာမှလုပ်မပေးပါနဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း ဆေးအေးဆေးဆေး နားလိုက်ချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

မြပုလဲက ပက်ထရစ်ရှာ ဘာမှဆက်မမေးခင် တစ်ခါထဲ အပြတ်ပိတ်ပြောပြီး သူမအိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးချက်ကို အသေပိတ်လိုက်သည်။ တဒဂံနှင့် အတူအိပ်ခဲ့သော နှစ်ယောက် အိပ်အခန်းကြီးကိုက မြပုလဲသဘောဖြင့် သော့ပိတ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်ရာ သူမ အခုနေသည့်အခန်းကို ပက်ထရစ်ရှာကိုယ်တိုင် စိတ်စွည်လက်ရှည် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်များ ခြုံလွှမ်းထားသော အိပ်ရာပေါ်သို့ မြပုလဲတိုယ်လေးကို လှဲချလိုက်ချိန်မှာ စောနက်ကြယ်၏ ခပ်တိုးတိုးတိုတ်၍ရယ်သံက သူမကို လှောင်ပြောင်လျက်ရှိသည်။

စောနက်ကြယ်မှာ အလွန်မုန်းစရာကောင်းသူဖြစ်သည်။

မိန်းမတွေ တွေးသည့်အတွေး၊ မိန်းမတွေပြောသည့်စကားကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်သိသော ယောက်ျားလောက် ကြောက်စရာကောင်းသောယောက်ျား မရှိချေ။

မြပချုပ်သည် သူ့စိတ်ကို စောနက်ကြယ်သိနေသဖြင့် ဒေါသထွက်နေသည်။ ယောက်ျားတို့အလယ်တွင် သူမသည် လျှို့ဝှက်နက်နဲသူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် စောနက်ကြယ်အတွက်မူ မြပချုပ်၏စိတ်ကို ထွင်းဖောက်သိမြင်ပြီးသည့်နယ် သူမစိတ်ကို မသိချင်မှအဆုံး ဖြစ်နေ၏။

တစ်ခုတော့ ရယ်စရာကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ မြပချုပ်မှာ စောနက်ကြယ်ကို ဤမျှ သူမစိတ်ကို သိရပါမည်လားဟု စိတ်ဆိုးဒေါသဖြင့် မုန်းတီးနေသော်လည်း စောနက်ကြယ်ပြောလိုက်သည့် စကားလုံးတိုင်းမှာ မြပချုပ် စိတ်ထဲရှိသမျှနှင့် တစ်ကပ်တည်းကျလျက်ရှိရာ မြပချုပ်မှာ စောနက်ကြယ်ကို မုန်းတီးသည့် ကြားမှပင် ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။

ဒီလူလောက် မြပချုပ်စိတ်ကို သိနိုင်သော ယောက်ျား ဤကမ္ဘာတွင် မရှိတော့ဟုထင်သည်။ မည်သူမျှ မြပချုပ်၏စိတ်ကို နားမလည်နိုင်။ မြပချုပ်၏ ဒက်ဒီလည်းမသိ။ သူမ အင်မတန်ချစ်သော နေချိုသည်လည်း သူမစိတ်ကို နားမလည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဤမျှဆိုးရွားသော အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နေချိုကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းချင်သည့်တိုင် မမုန်းနိုင်သဖြင့် သူမ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ နေချိုကို အဖွဲ့

တိုက်ပြီး တဒင်္ဂနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်း မြပချုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နေချို အဘယ်မျှ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်ကိုက သူမကိုယ်တိုင် ခံစားမြင်တွေ့ပြီးဖြစ်သည်။

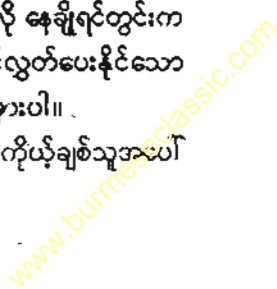
သူမကြောင့် နေချို စိတ်ဆင်းရဲလျှင် မြပချုပ် ကျေကျေ နပ်နပ်ကြီး ပျော်ရွှင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့နှင့် စိတ်ကူးမှာ တခြားစီဖြစ်သည်။ နေချို၏ ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် သူမ၏ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြစ်ပြီး နေချို၏ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းမှာလည်း မြပချုပ်၏ နာကျင်ခြင်းဖြစ်နေတာကို သိပြီးနောက် မြပချုပ်သည် နောက်ထပ် နေချို စိတ်မချမ်းမြေ့အောင် ဘယ်တော့မှမလုပ်တော့ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

အပြန်အလှန် ကလဲ့စားချေခြင်းကို ဤနေ့ဤနေရာမှာပင် ရပ်တန့်အဆုံးသတ်ပြီဟု တွေးရင်း မနက်လင်းသည်နှင့် ပက်ထရစ်ဇာတို့နှစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ခိုင်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တစ်ယောက်နှလုံးသားကို တစ်ယောက်မြင်တွေ့ပြီးနောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာကျင်ပင်ပန်းစေမည့် အလုပ်မျိုးလည်း မလုပ်လိုတော့ချေ။

ဤသည်မှာ နေချိုကို ချစ်ခြင်းဖြစ်သလို နေချိုရင်တွင်းက ခံစားချက်ကို ငဲ့ညှာစာနာသနားမိခြင်းမှ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်သော အတ္တဘာရာ၏ နက်ရှိုင်းမှုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

တကယ်ချစ်လျှင် ထိုချစ်မိသူကသာ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်

မှာ အနစ်နာခံပေးဆပ်ခြင်းသည်သာလျှင် စစ်မှန်သောမေတ္တာဟု
ခံစားရှားလည်ခြင်းဖြင့် ရင်တွင်းသောကအပူများကို အေးငြိမ်းစေ
မည်ဟု စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်၏။

အခန်း (၁၃)

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်နေပချုပ်၊ ကိစ္စရှိရင် ချက်ချင်း
ဖုန်းဆက်ဖို့လည်း မမေ့နဲ့”

“စိတ်ချပါ”

“ပချုပ် ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန် ပက်ထရစ်ရှာ မလာနိုင်တောင်
မှ ချို့ကို ချက်ချင်း ပချုပ်ဆီလွှတ်လိုက်မှာပါ၊ တစ်ယောက်တည်း
ဆိုပြီး ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ပက်ထရစ်ရှာ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့သွားတော့မယ်”

“သွားပြီနော် ပချုပ်”

“အင်း”

နေချိန်နှင့် ပက်ထရစ်ရှာတို့ စီးနင်းလိုက်ပါသွားသည့်ကား
လေးကို မြပချုပ် မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်ပြီးမှ အိမ်ထဲကို
ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဒက်ဒီက မြပုလဲကို သူတို့စိုးမောင်နှံနှင့်အတူ လာနေဖို့ ခေါ်ဝေမယ့် မြပုလဲက လက်မခံ။ ယောက္ခမတွေက ခေါ်တာကို လည်း ငြင်းဆန်လိုက်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သူမဘဝကို သူမဘာသာ လွတ်လပ်စွာ ထူထောင်ရန် ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

အချစ်တစ်ခုထဲဖြင့် မြပုလဲ၏ စိတ်ကူးတည့်ရာ ဇွတ်နှစ် မိုက်ခဲမှုကို ဤနေရာမှာပင် ပြည်ပိုးကားချ၍ နိဂုံးချုပ် အဆုံးသတ် ရန်မှတစ်ပါး တခြားမရှိချေ။

သူမချစ်သော ယောက်ျားကို အကြောင်းပြု၍ သူမမုန်း သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရွဲတိုက် လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသည့် ရလဒ်အကျိုးဆက်က ဘာတစ်ခုမှ မကောင်း။ အပျိုစင်ဘဝတစ်ခု ဆုံးရှုံးရုံနှင့်မပြီး နုနယ်လှပငယ်ရွယ် သူလေးဘဝမှာပင် မုဆိုးမဆိုသည့် အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးသည့် နာမည်ဆိုးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသူဖြစ်ခဲ့သည်။

လောကတွင် ကိုယ်ကချစ်တိုင်း မညားနိုင်သောအဖြစ်ကို မြပုလဲ အခုတော့ နားလည်ခဲ့ရပါပြီ။ ထို့အတူပင် အချစ်ဆိုသည့် အရာ မြူတစ်မှုန်စာမျှပင် မပါဝင်ဘဲနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက် ဝေဒနာအတိမ်အနက်ကိုလည်း ချိန်စက်၍သိနိုင်သူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်ဝရန်တာ လက်ရန်းတံတိုင်းကို မှီနွဲ့လျက် ကျယ်လွင့်သော မိုးကောင်းကင်ကြီးရှိရာသို့ ကြည့်လင်ပိုင်းစက်လှပ သော မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် မော့ကြည့်မိသည်။

ညှို့မှိုင်းနေသော အပြောကျယ်လှသော မိုးကောင်းကင်ကြီး က အေးငြိမ်းမှုတွေနှင့် တည်ငြိမ်ချမ်းမြေ့မှုကို သူမ ပိုင်ဆိုင်ရယူချင် သည်။ အချစ်ဆိုသည့်အရာကြောင့် ပူလောင်ခါးသီးမှုတွေကို ပြန်မ တွေးချင်။

သူလည်း သူ့ဘဝနှင့်သူ။
ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ်။

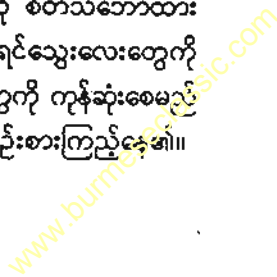
ပြီးဆုံးခဲ့သော အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်လှည့်မကြည့် ဘဲ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို သာယာလှပအောင် ဖန်တီးခွင့်ရှိလျှင် မြပုလဲ ဘဝမှာ အဘယ်မျှ ပျော်စရာကောင်းမည်နည်း။

ငြိတွယ်မိသော သံယောဇဉ်ကြီးကို ရက်စက်စွာ ဖြတ် ဘောက်လိုပါလျက်နှင့် ဖြတ်ရခဲကံခြင်းကိုက မတတ်နိုင်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငရဲကျအောင်မမိုက်။

ဆန္ဒကို သတိနှင့်သာ ထိန်းချုပ်ရန်သာရှိကြောင်း တွေး လျက် ရှေ့က မိုက်မိမိခဲ့သမျှအပေါ်မှာ နောင်တတရားလေးတွေ တဝေဝေနှင့် သက်ပြင်းကျိတ်ချနေမိသည်။

ဒီတစ်သက်တော့ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင် မပြုတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နေချီနှင့် ပက်ထရစ်ရှာအပေါ် မှာ တကယ့်အစ်ကိုနှင့်အစ်မ တစ်ယောက်လို စိတ်သဘောထား ချစ်။ နောင်မှာ ရရှိဖြစ်တည်လာမည့် သူတို့ရင်သွေးလေးတွေကို ထိန်းသိမ်းမစောင့်ရှောက်ရင်း မြပုလဲ အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးစေမည့် ဆူ စိတ်ကူးရှိသမျှ အမျှင်မပြတ် လျှောက်စဉ်းစားကြည့်နေ၏။

“တူ...တူ...တူ”

တိတ်ဆိတ်သောဝန်းကျင်မှာ အော်မြည်လာသော ဖုန်းသံက မြပချုပ် အတွေးစိတ်ကူးများက ဖြတ်တောက် ဖြိုခွဲလိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ပချုပ် ကိုယ်ပါ”

ဖုန်းက နေချိုဖုန်း။

“ပြောပါ နေချို”

ချစ်မိသူတစ်ယောက်အပေါ် အလွယ်နှင့် သံယောဇဉ် ဖြတ်တောက်ရန် မလွယ်မှန်း ချစ်သူချင်းမှသာ စာနာနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ မိုးတွေတစ်အားရွာနေတယ်၊ တံခါးတွေ လုံလုံခြုံခြုံပိတ်ပြီး ပချုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း နွေးနွေးထွေးထွေးနေပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

“ပချုပ်တို့ဘက်မှာရော မိုးတွေရွာနေလား”

“ဟင့်အင်း...အခုတော့ မရွာသေးပါဘူး”

“ဪ”

နှစ်ယောက်စလုံး စကားပြောစရာမရှိသလို ငြိမ်သွားကြသည်။ ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီသံယောဇဉ်တွေနှင့် ဆိုသည့်အတွေးက ဘာကြောင့်များ မြပချုပ် နှလုံးသားကို နာကျင်ပင်ပန်းစေတာပါလိမ့် နေချိုရယ်။

ဘာဖြစ်လို့ ပချုပ်တို့နှစ်ယောက် အခုလို လွဲမှားခဲ့ကြရ

တာလဲ။

အခုလို အခြေအနေရောက်မှ...။ မိုးက တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ရွာလာ၏။

“ပချုပ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော် နေချို”

“ကောင်းပါပြီ ပချုပ်ရယ်”

မိုးကဖွဲ့ရာမှ သည်းလာသည်။

မြပချုပ် ငေးကြည့်နေဆဲမှာပင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးရေတို့ဖြင့် ရွဲရွဲစိုသွား၏။ ဘေးမြဲသော မိုးရေစက်တွေက မြပချုပ်၏ လှပသော မျက်နှာလေးနှင့် ရီဝေရွေးမြေသောအကြည့်များကို ကြည့်ငေးသွားကြသည်။

မြပချုပ်ကို မုဆိုးမပူပူနွေးနွေးလေးအဖြစ် အားလုံးက ဝိုင်းပြီး သနားနေကြသည်။ ဂရုစိုက်နေကြသည်။ သူမတစ်ယောက် တည်း အားလုံး၏ အသနားခံဘဝနှင့် အချိန်မည်မျှကြာအောင် နေရဦးမည်မသိ။

တဒဂံကို ဖျတ်ခနဲ မျက်ဝန်းမှာ မြင်ယောင်လာ၏။ ထူးသားတစ်ယောက်အနေနှင့် သနားစရာကောင်းသော်လည်း ဘာမှ စတတ်နိုင်။ ယောက္ခမတွေက မြပချုပ်နှင့် သူတို့သားလေး ထံအကြောင်းမလှုပ်ကို လာသည့်လူတိုင်းကို ပြော၍ငို၍မဆုံး။ သူတို့ ဆိုယ်စား ပက်ထရစ်ရှာတို့ လင်မယားကို အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက်ပေး ခါရန် အကူအညီတောင်းထားကြသည်။

မြပချုပ်မှာ သုံးလဆိုသည့်အချိန်ကို မနည်းအေးသို့အီး

သည်ခံ၍ ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် စိတ်တည်ငြိမ်အောင် အလုပ်တစ်ခုခုမှာ အာရုံစိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိအောင် ပထမဆုံး ကြေညာလိုက်၏။ ဘယ်သူကမှ မြပုလဲအလုပ်လုပ်မည်ဆိုသည့်စကားကို ထောက်ခံခြင်းမပြု။

ငယ်ရွယ်လှပသော မုဆိုးမလှလှလေးအဖြစ် သူမကို အေးအေးငြိမ်ငြိမ် နေစေလိုဟန်ဖြင့် ယောက္ခမများက စတင်ကန့်ကွက်မှု ပြုကြသည်။

“အလုပ်ဆိုတာ တစ်သက်လုံး လုပ်လည်းရပါတယ်ကွယ်၊ အခုချိန်မှာ သားစိတ်နဲ့ သမီးလည်း ခံစားနာကျင်နေရဦးမှာဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ။ ခရီးလေးဘာလေးထွက်ပေါ့၊ ဘန်ကောက်တို့၊ စင်ကာပူတို့ တစ်နေရာရာကို Shopping(ရှေ့ပင်း) လေးဘာလေးထွက်ပေါ့၊ သမီးအတွက် လိုသလောက်ငွေကို မာမိတို့ ထုတ်ပေးမယ်”

“ပုလဲဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ပါဘူးမာမိ”

ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို မြပုလဲဘက်က တစ်ခါတည်း အပြတ်ငြင်းပယ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုခရီးများကို သူမ မကြာခဏသွားနေကျ ဖြစ်ပေမယ့် ယောက္ခမထုတ်ပေးသည့်ငွေနှင့် သွားရန်အကြောင်းမရှိ။

တဒင်္ဂမရှိသည့်နောက်မှာ သူနှင့်ပတ်သက်သည့် မိသားစုနှင့်လည်း ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှ မရှိဘဲ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေချင်သည်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မလိုလားအပ်ဘဲ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာမှာ

မျိုး အခုထဲက လက်မခံနိုင်။

မြပုလဲ၏ ဒက်ဒီကတော့ မြပုလဲ ဘာလုပ်လုပ် အမြဲထောက်ခံအားပေးလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အခုကိစ္စမှာလည်း ဘာတစ်ခုမှ မြပုလဲ၏ သဘောဆန္ဒကို တားဆီးကန့်ကွက်ခြင်းမပြု။

“အိမ်ထဲမှာချည်း ဘယ်အမြဲနေချင်ပါ့မလဲကွယ်၊ သမီးစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်လုပ်ပါ၊ ဒက်ဒီဘက်ကတော့ သမီးလုပ်သမျှအားလုံး လက်ခံသဘောတူပြီးသားပဲ”

“ဒီတော့က ဒက်ဒီသမီးလည်း အပြောင်းအလဲလေး ဖြစ်သွားအောင် ဒက်ဒီတို့ အခုအသစ်ဖွင့်မယ့် ရှော့ပင်းစင်တာကို ဦးစီးပြီး သမီးဖြစ်ချင်တာလေးတွေ၊ သမီးရဲ့စိတ်ကူးလေးတွေကို အကောင်အထည်ဖော် လက်တွေ့အသုံးပြုကြည့်ပါလား”

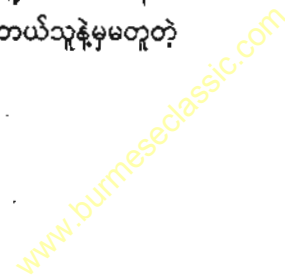
“ကောင်းသားပဲဒက်ဒီ”

“လိုအပ်ရင် သမီးကြိုက်တဲ့နေရာကို ရှယ်ယာမန်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ခရီးထွက်ကြပေါ့”

“နတ်ပန်းချီရှော့ပင်းစင်တာက ဒက်ဒီတစ်ဦးတည်းပိုင် ဓမ္မာတ်ဘူးလား”

“အခုအစပ်လေးတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ စုပေါင်းတိုင်ပင်ပြီး လုပ်လို့ရတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ မောင်စောနက်ကြယ်က နိုင်ငံတကာ အတွေ့အကြုံပိုင်းမှာ ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ အမြင်ရှိတဲ့လူပဲ”

“ရှင်”

“ဘယ်သူ...ဒက်ဒီ”

“မောင်စောနက်ကြယ်လေသမီး ဟိုတစ်ခါတုန်းက သမီး နဲ့ တစ်ခါ မိတ်ဆက်ပေးဘူးတဲ့ သူငယ်ပေါ့၊ ကြည့်ရတာ သူ့ကို သမီး မမှတ်မိဘူးထင်တယ်၊ လိုအပ်ရင် သမီးနဲ့ နောက်ထပ် မိတ်ဆက်ပေးရတာပေါ့ကွယ်”

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် အမည်ကြောင့် မြပုချုပ် ဘာပြော ရမှန်းမသိဘဲ နှုတ်ဆွဲအစွာပင် ဒက်ဒီမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိ သည်။ ထိုအမည်ကို တစ်ခါတစ်ရံ သတိရတတ်သော်လည်း မေ့နေသည့်အချိန်တွေက များပါသည်။

သူနှင့်တွေ့တိုင်း သူမကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ သော အပြုအမူတွေကြောင့် စောနက်ကြယ်ဆိုသူနှင့် မဆုံမတွေ့ လိုပါမှ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အတူလုပ်ဖို့ ဖြစ်လာရသည်ဆိုတော့ စိတ်ညစ်မိသည်။

“သမီး ဘယ်နေ့ နတ်ပန်းချီကို သွားချင်လဲ၊ ဒက်ဒီ မောင်စောနက်ကြယ်ကို ဖုန်းဆက်ထားလိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သမီး ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်စောနက်ကြယ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်လည်းဖြစ် တယ်”

“ပုချုပ်ပဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ် ဒက်ဒီ”

“အိုကေ...အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အချိန်ကုန်နေမှာ ထက်စာရင် အခုလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အလုပ်လုပ်နေရတာ သမီး စိတ်ကိုလည်း အလုပ်ပေးပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့”

နတ်ပန်းချီ ရှော့ပင်းစင်တာကို အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာအဖြစ် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူနှင့်အတူ အုပ်ချုပ်ရန် ဒက်ဒီထံမှာ သဘော တူမှုရယူပြီးနောက် စောနက်ကြယ်ထံ ဖုန်းဆက်ရန် တာဝန်မှာ သူမတာဝန်ဖြစ်လာသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူထံ မြပုချုပ်ကစ ပြီး ဖုန်းမဆက်ချင်။ သူပြောလာမည့် မထိတရိစကားများနှင့် မြပုချုပ် ကို ရယ်မောလှောင်ပြောင်နေသော စောနက်ကြယ်၏ မျက်လုံးနက် နက်များနှင့် နှုတ်ခမ်းအစုံကို မုန်းမိသည်။

သို့ပါသော်လည်း အခြေအနေအရ မြပုချုပ် သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ရမည်။ တဒက်၏ နားရေးတွင် တစ်ခါဆိုပြီးနောက် စောနက် ကြယ်ဆိုသည့်လူ မြပုချုပ်ရှေ့က ပျောက်သွားသည်။ အခုချိန်ထိ နောက်ထပ်မဆုံဖြစ်သေး။ ဘယ်နေရာသွားပြီး ဘာတွေလုပ်နေသည် မသိ။ သိလည်းမသိချင်ပါ။ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရမတွေ့ရလေ မြပုချုပ်အတွက် ပို၍အသက်ရှည်နုဖို့လေဟု ဆိုရမည်။

“တူ...တူ...တူ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကားမောင်းနေတုန်း မြပုချုပ် ဖုန်း ဆေး အသံမြည်လာသည်။ ဖုန်းနားကြပ်ကိုခွဲပြီး နားထောင်လိုက် ခဲ့။

“ဟဲလို”

“မင်္ဂလာပါ မြပုချုပ်”

“ဦးစောနက်ကြယ်”

“အသံကိုကြားလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်မှန်း ချက်ချင်းသိနေတယ် ဆိုတော့ မြပုလဲအတွက် ကျုပ်အသံက တစ်ခါကြားလိုက်ရုံနဲ့ တစ်သက်မမှနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိ ပုံပဲ။ ဘယ်နှယ်လည်း မြပုလဲ ကျုပ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်နော်”

“တော်ရဲ့လည်း ဘဝင်မြင့်ပါရှင်၊ ကျွန်မက ခွေးသံ၊ ကြောင်သံ၊ ဝံပုလွေသံ ဘာသံပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခါကြားရုံနဲ့ မှတ်မိတဲ့ လူမျိုးရှင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မြပုလဲစကားအဆုံးမှာ စောနက်ကြယ်ထံမှ နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် ခပ်မြူးမြူးရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ နှလုံးသား ကင်းမဲ့ လှသော စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူအတွက်တော့ အချစ်ဆိုသည့် စကားအဓိပ္ပါယ်ကိုပင် နားလည်ကောင်းမှန်း မသိသူပီပီ အရာရာ တိုင်းတွင် ခံစားချက်မဲ့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလွန်းလှသည်။

“မင်းက ကျုပ်ကို ဝံပုလွေလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့လေ”

“ဒါကတော့ ယူသော်ရ၏ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မက ဘယ်သူ ကိုရယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီးပြောတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာကို ရှင်သိအောင်ပြောတာပါ”

“ထားပါလေ...ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဝံပုလွေ တစ်ကောင်လို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် ကေသရာဇာမြေသီ မင်းပဲဖြစ်မယ်”

“အဟွန်း”

စောနက်ကြယ်၏ စကားအဆုံးမှာ မြပုလဲတစ်ယောက် မရယ်ချင်ရယ်ချင်နှင့် တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ တော် တော်လည်း အထင်ကြီးတဲ့လူပါလား။

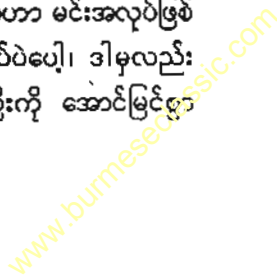
“ဒါနဲ့ မင်းက ကျုပ်နဲ့အတူ လက်တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ချင် တယ်လို့ မင်းဒက်ဒီကိုပြောဘယ်ဆို”

စီးညွန့်လှသော စကားပြောပုံကို မှန်းမှန်းနှင့် နှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်မိ၏။ ဒီလူနှင့် ရေရှည်ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ လွယ်မှလွယ်ပါမလား မသိ။ သူ့စကားလုံး အပြုအမူတွေက မြပုလဲကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ် အောင် တမင်နှိုးဆွနေလေတော့ မြပုလဲဘက်က ဘယ်လိုပဲ စိတ်မဆိုးအောင် နေချင်ပေမယ့်မရ။

ဖြစ်ချင်တော့ မြပုလဲနှင့်အတူ လက်တွဲလုပ်ရမည့်လူက တခြားသူမဟုတ်ဘဲ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ ဖြစ်နေတော့ သူမမှာ တခြားရွေးစရာလမ်းမရှိ။

“ကျွန်မ ဒက်ဒီကို ပြောတဲ့အထဲမှာ ရှင်နဲ့အတူ လက်တွဲ ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်လို့ တစ်ခွန်းမှမပါဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်မယ်ဆိုတာပဲပါတယ်”

“ကိုယ့်အလုပ် သူ့အလုပ်လို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကြား မှာ ခွဲခြားလို့မရဘူးလေ မြပုလဲ၊ ကျုပ်အလုပ်ဟာ မင်းအလုပ်ဖြစ် သလို မင်းရဲ့အလုပ်ဟာလည်း ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ပဲပေါ့၊ ဒါမှလည်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို အောင်မြင်စွာ စာညှိထောင်နိုင်မယ်မဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါ သူပြောသည့်စကားတွေက မှန်နေတာကို မြပုလဲ
ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဒီတော့ ကျုပ်နဲ့မင်း တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်က မင်းဆီကို
လာရမလား၊ မင်းကပဲ ကျုပ်ဆီလာမလား၊ ကြိုက်တာပြောပါ”

“အခုလောလောဆယ် ရှင်ဆီကိုလည်း ကျွန်မ မလာနိုင်
ဘူး၊ ကျွန်မဆီကို ရှင်မလာပါနဲ့”

“ဘာပြုလို့တုန်း”

“မလာနဲ့ဆို မလာနဲ့ပေါ့ရှင်”

“ဒီမယ် မြပုလဲ မင်းဥစ္စာက လုပ်ငန်းပိုင်းကို တကယ်
သိချင်တတ်ချင်တာလား၊ အပျော်သဘောနဲ့ ကျုပ်တို့ချင်း တွေ့ကြုံရ
သက်သက်လား”

“ဘာရှင်၊ ရှင်ကိုတွေ့ချင်တယ်လို့ ဘယ်သူကများ ပြော
နေလို့လဲ”

“ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ လူတွေရဲ့စိတ်ထဲကို
ဝင်ကြည့်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ တချို့မိန်းမတွေဆို ကျုပ်မျက်နှာကို
မြင်ချင်တွေ့ချင်လွန်းလို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ကျုပ်ဆီ
ရောက်လာကြသေးတာပဲ”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ရှင်၊ ရှင်ရုပ်က ပင်လယ်ဓားပြရုပ်
ဆိုတော့ မမြင်ဘူးလို့ တမင်တကာ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ
လာကြည့်ကြတာနေမှာပေါ့”

“အဟက်...ဟား...ဟား”

မြပုလဲက သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးဘဝင်မြင့်လှသော
စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို သာသာနှင့်နာနာ နှက်လိုက်ရာ
တစ်ပက်မှ အလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ခြင်းဖြင့်
သူမစကားကို လွန်စွာသဘောကျသွားမှန်း သိလိုက်သည်။

“မြပုလဲ...မြပုလဲ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ကျုပ်
သဘောကျမိတာထင်တယ်”

“ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို နည်းနည်းမှ သဘောမကျဘူး
ရှင်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က
ထည်း မိန်းမတိုင်းကို သဘောကျတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်ပဲကိုး၊
မင်းဟာ ကျုပ်နဲ့တော်တော်တူတာပဲ”

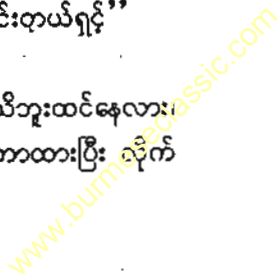
တယ်လာတဲ့လူပါလား။

မြပုလဲကတောင် သူလိုလူနဲ့ တူလိုက်သေးသည်တဲ့။
သူ့အကြောင်းကို မြပုလဲ မသိဘူးအထင်နှင့် ပြောနေသည်။ မြပုလဲ
မှာဖြင့် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူအကြောင်း မကောင်းသတင်းမှန်
သမျှ မသိချင်မှအဆုံးဖြစ်သည်။

“ကျွန်မအတွက်တော့ ရှင်နဲ့တူတဲ့ မိန်းမလို့ အပြောခံရ
တာ အဆင်မပြေတာထက်တောင် ပိုနာစရာကောင်းတယ်ရှင်”

“အလို...ဘာကြောင့်များပါလိမ့်”

“ကျွန်မကိုများ ရှင်အကြောင်း မသိဘူးထင်နေလား၊
မိန်းကလေးတွေကို ကစားစရာအရုပ်လို သဘောထားပြီး လိုက်

ပျက်ဆီးနေတဲ့လူ၊ ရှင်ကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေ လက်ချိုးရေတွက်လို့မှ ရနိုင်ပါဦးမလားပဲ”

“မင်းသိတဲ့ ကျုပ်အကြောင်းက ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်...ဟုတ်တယ်၊ အခုမှမဟုတ်ဘူး မသိပါဘူးဆိုပြီး လာမုန်လာဥ လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်အကြောင်း ရသမျှသတင်းက ဘာတစ်ခုမှ ကောင်းတာမရှိဘူး”

“အဲဒါခက်တာပေါ့၊ မြပုလဲရဲ့”

မြပုလဲ စကားများက သူ့ကို ဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက မြပုလဲ ပြောသမျှစကားတွေကို ကြားရဖန်များလို့ ရိုးအိနေဟန်ဖြင့် ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်အေးအေး တုံ့ပြန်လာလျှင် ထိုလူ၏သွေးအေးမှုကို ပို၍မခံနိုင်ဖြစ်မိသူမှာ မြပုလဲကိုယ်တိုင် ဖြစ်လေသည်။

“မင်းတို့လို မိန်းမတွေဟာ ဘယ်အကြောင်းအရာပဲဖြစ်ဖြစ် တဆိတ်ကို တစ်ဆိတ်လုပ်ပြီး ပုံကြီးချဲ့ အတင်းအဖျင်းပြောချင်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်လို့ကြော် ပုပ်လို့ပေါ်ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတာပဲရှင်၊ မိုးကြိုးပစ်မှ ထန်းလျက်နဲ့ကာလို့ လုံမယ်မထင်လိုက်ပါနဲ့”

“ဘယ်ထန်းလျက်နဲ့မှလည်း မကာပါဘူး ကလေးမရယ် မင်းကို အခုလို ကျုပ်အကြောင်းမကောင်းပြောကြတဲ့ မိန်းမတွေ အကုန်လုံး ကျုပ်ဆီက သူတို့လိုချင်တာ မရကြလို့ပါဗျာ”

“ဪ...ရှင်အချစ်ကိုမှမရရင် သေကြရမယ့်မိန်းမတွေ

ပေါ့”

“မင်းရဲ့ခန့်မှန်းချက်တွေ သိပ်တော်ပါလား မြပုလဲ၊ အခုမင်းပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲတဲ့ဗျာ”

မြပုလဲက သူ့စကားကို တမင်ငေါ့ပြောမှန်းသိလျက်နှင့် တစ်ဖက်က အတည်ပေါက်နှင့် တကယ်ကြီးလုပ်ချလိုက်တော့ မြပုလဲမှာ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို စကားအနိုင်ပြောဖို့ ခက်သွား၏။

“တော်တော်ဘဝင်မြင့်တဲ့လူ”

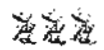
“ထင်လို့ပါဗျာ”

“ဒီမယ်...ကျွန်မ ဖုန်းမဆက်ဘဲနဲ့ ရှင်ကစပြီး အဆက်အသွယ်မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါပါပဲ”

ဖုန်းနားကြပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ကားဒက်ဘုတ်ပေါ် ဝစ်တင်ထားလိုက်သည်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူနှင့်တော့ မလွယ်။

ဒီလိုလူမျိုးနှင့်အတူ ရေရှည်လက်တွဲ အလုပ်လုပ်လို့ အခက်မပြေနိုင်ပါမည်လားဟု တွေးရင်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။

အခန်း (၁၄)

စောနက်ကြယ်သည် စိမ်းခြုန်းစိုနေသည့် မြစိမ်းရောင်
ဂါဝန်လေးကို ဝတ်၍ လေဒီရှားနက်နက်ချွန်ချွန်လေးကို စီးထားပြီး
စိန်နားဆွဲလေး တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းနီနီစုစုလေးကို အဖွင့်အပိတ်
မနားတမ်း ပြောဆိုစီစဉ် ညွှန်ကြားလျက်ရှိသော မြပချုပ်ကို အရောင်
ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မျက်လုံးတောက်တောက်များဖြင့် တစ်စိစိမို့
အရသာခံကြည့်လျက်ရှိသည်။

ပခုံးကျော်သည် ဆိုရုံလေးမျှသာရှိသော ရွှေညှိဖျော့ဖျော့
ဆံပင်များကို မြစိမ်းရောင်နှင့် ရွှေရောင် ရောယှက်ထားသည့် လိပ်ပြာ
ပုံ ဖန်ကလစ်လှလှဖြင့် ကပိုကရို ခေါက်သိမ်းထုံးဖွဲ့ထားခြင်းဖြင့်
ဖြူနုဝင်းဝါနေသော လည်တိုင်မွှေးမွှေးနုနုပေါ် ဆံယဉ်နုနုလေးများ
ဟိုတစ်စဒီတစ်စ ဝှေ့ဝဲကျနေပုံက အသည်းယားစရာ။

လှပသော မျက်နှာလှလှလေးမှာ အရောင်ဖျော့ဖျော့
နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနှင့် မိတ်ကပ်ခပ်ပါးပါးလူးထားရုံမျှသာ ရှိသော်

လည်း မုဆိုးမ ပူပူနွေးနွေးဖြစ်သော မြပချုပ်ဆိုသည့် မိန်းမချော
လေး၏အလှကို တော်ရုံအပျိုစင် မိန်းကလေးပင် လိုက်မပိုနိုင်အောင်
သူမ၏အလှက ထင်းထင်းရှင်းရှင်း ဝင်းဝင်းပပနှင့် မြင်သူတိုင်း
အတွက် နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ်ဖြစ်သည်။

မြပချုပ်က သူမပုံစံလေးအတိုင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စား။ သူမတာဝန်နှင့် အလုပ်ပေါ်မှာသာ
အာရုံစူးနစ်လျှက် စိတ်လိုက်မာန်ပါလေး ကြိုးစားနေပုံက ချစ်စရာ။

ဤကလေးမနှင့် စောနက်ကြယ်တို့ တွေ့ဆုံပုံကလည်း
ခပ်ဆန်းဆန်း။ လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော သူမလို မိန်းမလှလေး
အပါးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ယောက်ျားများကို ဘယ်သူမှ
စိတ်မဝင်စား။ အပျင်းပြေ သူမတွေကစားစရာအဖြစ် သဘောထား
သူအဖြစ် နာမည်ကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း နေချိုဆိုသည့်
ယောက်ျားတစ်ယောက် အပေါ်မှာတော့ မြပချုပ်ဆိုသည့် ကလေးမ
တွင် ရှိရှိသမျှသော အလှမာန်၊ မာနမာန်တွေအားလုံး ဝပ်ဆင်းမြေခ
ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ထိုမြင်ကွင်းကို စောနက်ကြယ်က အစအဆုံး
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ တခြားသူတွေရှေ့မှာ ဟန်လုပ် မာန်ထုတ်
နေနိုင်ပေမယ့် စောနက်ကြယ်ရှေ့မှာ သူမအရှက်အိုးလေး ချအခွဲခံ
ထိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို လူအမိခံရပြီးထဲက သူမ၏အမုန်းက
သူ့အပေါ်မှာ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်ခဲ့သည်။

ရင်ကွဲပက်လက် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး မွေ

ကြေလုမတတ် ခံစားနေရသော မြပချုပ်ကို စောနက်ကြယ်၏ မင်္ဂ
တရီစကား၊ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသည့် အမူအရာ၊ စိတ်ဝင်စား
သည့် အကြည့်စူးစူးတွေနှင့် အနှောင့်အယှက်ပေးလိုက်တော့
မြပချုပ်မှာ နေချို့ကို တာသသလွမ်းနေချိန်၊ တမ်းတနေချိန်ပင်မရ။

စောနက်ကြယ်ကို ဒေါသဖြစ်ရ စိတ်ဆိုးရနှင့် နေချို့နှင့်
ခံစားပတ်သက်ရသော ဝေဒနာဆိုးတွေကို မေ့သွားသည့်အထိ သူ
အပေါ်မှာသာ အာရုံတွေ စူးနစ်ခဲ့သည်။ စောနက်ကြယ်က တစ်ချိန်
လုံး သူမကို မထိတရီပြောလေ သူမက သူ့ကို အနိုင်အပိုင်
ပြောဆိုလက်တို့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားလေ။ ပိုပြီးစိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်လေနှင့်
နေချို့ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ခံစားချက်တို့ ပြင်းထန်ခဲ့ရ
သမျှ လျော့ပါးသက်သာလေဟု ဆိုရမည့်အဖြစ်ပါ။

စောနက်ကြယ် ဘဝမှာ မိန်းမချော မိန်းမလှပေါင်း မြောက်
မြားစွာ တွေ့ကြုံဆက်ဆံဖူးပါသည်။ ဘယ်သူမှ မြပချုပ်ဆိုသည့်
မိန်းမလှလေးလောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းခဲ့။

မြပချုပ်နှင့် ဆုံတွေ့ပြီးနောက် ဂျပန်ကို အလုပ်ကိစ္စနှင့်
ရောက်သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် အနောက်ဥရောပခရီးစဉ်တွေအထိ
စောနက်ကြယ် ခရီးဆန်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာ အချောအလှတွေနှင့်
ဆုံသည်။ ဖြူဖြူနက်နက် ညိုညိုအားလုံး ဘယ်သူမှ စောနက်ကြယ်
ကို တစ်နေရာထဲမှာ မြနေအောင် မဆွဲဆောင်နိုင်။ ခဏတွေ့ ခဏ
မေ့တွေ့ချည်း။

ပြန်လည်တမ်းတ အောက်မေ့ချင်စရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိ။

ထူးထူးခြားခြားဟု ဆိုရမည်က စောနက်ကြယ် ဘယ်နေရာရောက်
ရောက် တစ်ယောက်သောသူ့ကိုသာ မကြာခဏ သတိရနေမိသူရှိ
သည်။ ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။

မြပချုပ်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုအချိန်
မှာပဲဖြစ်ဖြစ် လှပသည့် သူမက စောနက်ကြယ် အတွေးအာရုံထဲကို
လှစ်ခနဲ မြန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ဝင်ရောက်လာတတ်တော့ ခက်သည်။

ဒီတော့ မကြာသဖူး ထူးကဲသည့် သူ့အဖြစ်ကို ပထမတော့
အံ့သြသည်။ နောက်တော့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ အဆုံးမှာ
တော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျစွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီး
ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

သူ့အဖြစ်လောက် ရယ်စရာကောင်းသော အဖြစ်မျိုး မရှိဟု
ထင်သည်။

စောနက်ကြယ်လို လူတစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တဲ့
မြပချုပ်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ မာယာစက်ကွင်း
အတွင်းမှာ ညွတ်နင်းသက်ဆင်းလို့ နေခဲ့ရပါပြီတော့ဟုလည်း
တစ်ဆက်တည်း တွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက်မိပါသေးသည်။

မြပချုပ်က ချောမောလှပသော မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်း
လည်နေပေမယ့် ဘယ်နေရာမှ သူ့ကြာရှည်မနေနိုင်။ အားလုံးကို
လည်း ညည်းငွေ့စိတ်ပျက်နေမိ၏။ မြပချုပ်ကိုသာ မြင်လိုတွေ့လို
နေသည့် သူ့စိတ်ကိုလည်း နားမလည်။

သူ မြပချုပ်ရှိရာကို ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ မြပချုပ်ဆိုသည့်

မိန်းမလှလေးမှာ လက်ထပ်ပြီးသား အိမ်ထောင်နှင့်ဖြစ်နေ၏။ ပထမတော့ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ အပြောင်းအလဲမြန်တတ်သော မိန်းမတွေ သဘောအတိုင်း သူမကို စိတ်မတည်ငြိမ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဟု ထင်ခဲ့မိသေးသည်။

နောက်မှ မြပုလဲ လက်ထပ်လိုက်သူက နေချို့မိန်းမပက်ထရစ်ရှာ၏မောင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရမှ သူမ ဘာအတွက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းကို သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

မြပုလဲ နေချို့ကို လက်တို့ကလဲ့စားချေပုံလေးက လှသည်။ ဒါပေမယ့် ပေးဆပ်လိုက်ရသော အရင်းအနှီးတွေက သိပ်ကိုများသည်။ အချစ်ဆုံးယောက်ျားအတွက် အနန်းဆုံးယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခြင်းဖြင့် သူမအသည်းနှလုံးကိုရော သူမဘဝကို ထပ်ဆင့်နာကျင်ပျက်စီးစေသည်။ ဒါက စောနက်ကြယ်၏အတွေးဖြစ်၍...

မြပုလဲဆိုသည့် မိန်းကလေးကတော့ ဤမျှလောက်ပင် တွေးကြည့်ခဲ့ပုံမရပါ။ သူမချစ်သူကို အနိုင်ယူချင်စေ တစ်ခုတည်းနှင့် သူမဘဝလှလှလေးကို သူမ မချစ်သောသူ လက်ထဲမှာ ရက်ရက်စက်စက် ထိုးအပ်ပစ်လိုက်သည်။

တစ္ဆေတိုင်းစိတ်...

ထိုစိတ်ကြောင့်ပဲ သူမမှာ အမှားတွေ ဆက်တိုက်ကျူးလွန်သူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အခုတော့ ခင်ပွန်းသည် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ပြီး မုဆိုးမလက်သစ် ပူပူနွေးနွေးလေး ဖြစ်နေပြီ။

အခုချိန်ထိ သူမ မာန်ကိုမလျှော့။

ပို၍ပင် မာန်ကြီးလာသည်။

စောနက်ကြယ်အပေါ် ပို၍စွာလာသည်။ နှုတ်လှန်ထိုး၍ တိုက်ခိုက်ရာမှာ ပိုပြီးချစ်စရာကောင်းလာသည်။ ပြီးတော့ ပိုလှလာသည်။

သူမအလှက စောနက်ကြယ်၏စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေကြောင်းကိုက အခုချိန်ထိ သူမ ရိပ်မိပုံမရ။ ရိပ်မိသည့်တိုင်လည်း အရေးစိုက်မည့်သူမျိုးမဟုတ်။

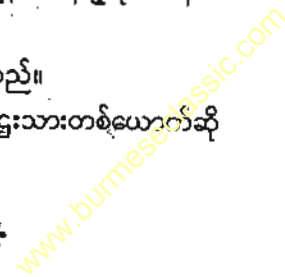
စောနက်ကြယ်ဝန်းကျင်က မိန်းမတိုင်းက စောနက်ကြယ်ကို စိတ်ဝင်စား အရေးပေးကြသလောက် မြပုလဲဆိုသည့် သူမက စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်သူကို ဖုတ်လေသည့်ငမိ ရှိသည်လို့တောင် ထင်သည်မဟုတ်။

မြပုလဲ မျက်လုံးထဲမှာ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် သူ့ရုပ်သွင်က ကန်လန်ကြီးခံနေသည်။ သူပြောမည့်စကားတွေကလည်း သူမအတွက် သံရည်ပူလောင်းသည့်နယ်ရှိသည်။

လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မြပုလဲအတွက် ယောက်ျားက နေချို့တစ်ယောက်တည်းရှိသည်ဟု ထင်နေပုံရသည်။ ဒါကိုပဲ စောနက်ကြယ်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်။ နေချို့ကို စောနက်ကြယ်သိသည်။

မြပုလဲ၊ တွေ့ဖူး၊ စကားပြောဖူးသည်။

ပညာတတ်၊ မျိုးရိုးကောင်း၊ သူငွေသားတစ်ယောက်ဆို

သည့် အချိန်အဝါ အစဉ်အလာတွေကြားမှာ ပိတ်မိနေသူ လူပျော့ လူညံ့တစ်ယောက်ထက်မပို။

နောက်ဆုံး ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ချစ်မြတ်နိုးသည့် မြပချုပ်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုထားကာ အစဉ်အလာအတိုင်း မိဘ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းအလိုကျ သူတို့ကြိုးဆွဲရာ ကနိုင်မည့် ပက်ထရစ်ရှာလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့သူ။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ အထင်ကြီးစရာမရှိ။ စောနက်ကြယ်သာ မြပချုပ်နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်မီသည် ဆိုလျှင် ပင် နေချီတစ်ယောက် သူလက်သီးအစွမ်းဖြင့် ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ရနေလောက်သည်။

အခုတော့ မြပချုပ်နှင့် စောနက်ကြယ်ဆိုတာ ဘာမှမတော်။ သွေးသားမစပ်။ မြပချုပ်ကို ချစ်မိသူတစ်ယောက် အနေနှင့်တော့ ကိုယ့်ချစ်သူမိန်းကလေး၏ နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာနက်နက်ရစေသူ အဖြစ် သူကိုယ်တိုင် နေချီကို လက်တုံ့ပြန်ပညာပေးလိုက်ချင်သည်။

နေချီဆိုသည့် အသုံးမကျသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကြောင့် မြပချုပ်၏ လှပသောဘဝလေး ဤမျှ အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးသွားရခြင်း ဆိုလည်းမမှား။

နေချီနေရာမှာ သူဆိုလျှင်တော့ မြပချုပ်ကို သူရင်ခွင်ထဲမှာ အပိုင်သိမ်းပွေထားမှာ သေချာသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူ ဒုက္ခရောက်မည့် ကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မည်မဟုတ်။

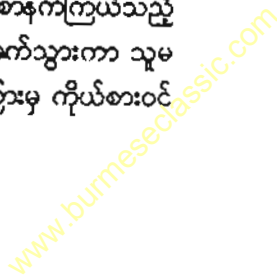
သူကြည့်နေဆဲမှာပင် မြပချုပ်က စူပါမားကက်ထဲကို

ဝင်လိုက်တာနှင့် သူမတို့ နတ်ပန်းချီစင်တာက တင်ရောင်းမည့် အသားပေးထားသည့် ပစ္စည်းများကို ဝယ်သူ၏မျက်လုံးနှင့် တိုက်ရိုက်မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်တွေ့အောင် လုပ်ထားသည့် ဘရောင်းစင်းအပတ် (Browsing effect) ခြယ်ထားသည့်အရောင် တွေကို သူမမိတ်ကြိုက် ညွှန်ကြားနေ၏။

စူပါမားကက်ထဲမှာပင် အစားအသောက်အစုံအလင်ရ ဆည့် (food court)နှင့် ကော်ဖီဆိုင်တွေကိုပါ လှပဆန်းသစ် ပြင်ဆင်တွေ့ ထူးခြားပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ပြင်ဆင်ထားပုံက မိတ်မိလှပသည်။

- “ဒုန်း”
- “ဟာ”
- “ဝုန်း”
- “အမလေး”
- “မြပချုပ်”

အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လှသည်။ ဘယ်လိုကနေ သိလိုဖြစ်သည်မသိ။ သူကြည့်နေဆဲမှာပင် ဆေးသုတ်သမား လေးသည် ငြမ်းစင် ပြုတ်ကျလာရာ အနားရှိလူများထံမှ ထိတ် တွက်ကြားအော်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် စောနက်ကြယ်သည် ကိုယ်ကြီးနှင့် မြပချုပ်ရှိရာကို အပြေးဝင်ရောက်သွားကာ သူမ ပြုတ်ကျလာမည့် သစ်သားတန်းကြီးကို ကြားမှ ကိုယ်စားဝင် လိုက်ပါသည်။

“ပျောင်း”

“ဝန်း”

“အား”

“ဦးစောနက်ကြယ်”

ညာဘက်လက်မောင်းမှာ ပူခနဲ ခံစားနားကျင်သွားတာကို သိလိုက်ပေမယ့် သူတန်းလိုက်၍ မြပုလဲတစ်ယောက် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရမည့် အသဏ်အန္တရာယ်ဘေးက ကင်းလွတ်သွားတာကို ကျေနပ်သွားသည်။

နားကျင်သည့် ဝေဒနာနှင့် ဟန်ချက်ပျက်သွားအောင် မြပုလဲကို တွန်းထုတ်လိုက်ရသည့် အရှိန်နှင့် ပေါင်းကာ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုင်ရင်း စောနက်ကြယ်တစ်ယောက် ဒူးညှုတ်ခွေးကျသွားသည်။

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး၊ ဦးစောနက်ကြယ် ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး”

မြပုလဲအသံက တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်။

လူကိုယ်တိုင်ကလည်း စောနက်ကြယ်နားကို အပြေးရောက်လာပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာမှာ နီးကပ်စွာ အတူထိုင်ချပြီး ဒဏ်ရာကြောင့် နားကျင်နေသော စောနက်ကြယ်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် မျက်နှာပျက်လွှာစိရှိ၏။

“ဦးစောနက်ကြယ် သိပ်နားနေလားဟင်၊ ထနိုင်ရဲ့လား”

ဟင်၊ ပချုပ်လက်ကိုတွဲပါ၊ ပချုပ် တွဲထူပါရစေနော်”

စိုးရိမ်ပူပင်ခြင်းတွေနှင့် ပျာယာခတ်နေသည့် မြပုလဲတစ်ယောက် စောနက်ကြယ်၏ ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ကြီးကို နန္ဒလှသော အင်အားလေးဖြင့် ဆွဲယူတွဲထူဖို့ ကြိုးစားနေမိသည့် အဖြစ်က သေချာတွေးကြည့်ရင် ရယ်စရာဖြစ်နေမည်ထင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှမရယ်ကြ။

သူမကြောင့် စောနက်ကြယ် ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရသွားတာကို သူမမျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ခဲ့သည့်အဖြစ်က ရင်တုန်စရာ။ စောနက်ကြယ်သာ သူမနေရာမှ ဝင်မခံခဲ့ရင် အခုချိန်ထိ မြပုလဲ ဘာဖြစ်နေမည်ကို သူမကိုယ်တိုင်လည်း မတွေးရဲသည့် အဖြစ်ပါ။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“အို”

မထိတရီ အမြဲလိုပြီးရယ်နေသည့် စောနက်ကြယ်မျက်နှာမှ တစ်ခနဲ ပျက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး မြပုလဲရင်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒီလောက်ဆို စောနက်ကြယ်၏ အခြေအနေကို မလည်လိုက်ပြီဟု ဆိုရမည်။

“ဒုက္ခပါပဲရှင်...ဆေးရုံဖို့မှဖြစ်မယ်၊ ဒီမှာ ဦးစောနက်ကြယ် ကျွန်မကို တွဲပါနော်”

ဇွတ်အတင်း စောနက်ကြယ်ကိုယ်ကြီးကို တွဲယူထူမိဖို့ အသေအချာသော မြပုလဲကိုကြည့်ပြီး နားကျင်သည့်ကြားက လောနက်

ကြယ် တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲအမိ ကျုပ် ဒဏ်ရာရနေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျုပ်လက်ကို တမင်အသားယူပြီး ကိုင်ချင်တိုင်း ကိုင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟင်”

အခုမှ စောနက်ကြယ် လက်ဖဝါးမွှေးမွှေးပြည့်ပြည့် ညိုညိုကြီးကို ဖယောင်းသွယ်လို ဖြူနင်းဝါသော လက်ကလေးများဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားမိသည့် သူမအဖြစ်ကို သတိထားမိသွားကာ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို ရန်တွေ့စကားဆိုရန် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ခိုက်မှာ...

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကပင် သူ့အနားမှာ ဖုံးရိမ်တကြီး မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် အတူရှိနေသော မြဲမှလဲ၏ ကိုယ်လေးကို ပေါ့ပါးသက်သာစွာ အလွယ်တကူ ထူမခြင်းခံလိုက်ရ၏။

“ကိုင်း...ကျုပ်တို့ အခုပဲ ဆေးရုံကိုသွားကြရလိမ့်မယ်၊ ရော့...ဟောဒီမှာ ကားသော့ ကျုပ်ကားကို မင်းပဲမောင်းပြီး ကျုပ် ပြောတဲ့ဆေးရုံကို မောင်းပို့ပေတော့”

“အင်”

စောနက်ကြယ်၏ လင့်ခရုဆာကားဖြူကြီး၏ ကားသော့က မြဲမှလဲလက်ထဲကို ရောက်လာ၏။ ရိုးရိုးရောက်လာရခြင်းထဲ မဟုတ်။

စောနက်ကြယ်က မြဲမှလဲ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ထို့

သူ့လက်ကြီးများဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆွဲယူပြီး သူ့ကားသော့ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက နှိုက်ယူကာ မြဲမှလဲ လက်အတွင်းသို့ ထည့်ပေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

မြဲမှလဲမှာ စောနက်ကြယ်၏ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အမူအရာကို စိတ်မှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားရသော်လည်း သူမကို ကာကွယ်ပေးရာမှ ရလာခဲ့သည့် ဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်လာရသော ကိစ္စတွင် တာဝန်အရှိဆုံးလူမှာ မြဲမှလဲဆိုသည့် သူမကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍ ဒဏ်ရာရထားသည့်သူအဖြစ် စောနက်ကြယ်၏ အပြုအမူကို မကြိုက်လှသော်လည်း အသာမြဲနေလိုက်သည်။

“ဒီမှာအမိ...မင်းလက် ကျုပ်ကို ခဏပေးစမ်း”

အတူယှဉ်လျှောက်နေရာမှ စောနက်ကြယ်က မြဲမှလဲဘက်ကို ရုတ်တရက်လှည့်ပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်ကို သူမရှိရာသို့ ဆန့်တန်းရင်း ပြောလိုက်ဖြစ်ရာ မြဲမှလဲမှာ အံ့သြလျက်နှင့်ပင် ယောင်နှုတ်ဖြစ်ကာ သူမလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို စောနက်ကြယ်၏ ကမ်းပေးထားသော လက်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ထည့်ပေးလိုက်မိသည်နှင့်...

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ မြဲမှလဲလက်ကလေး ပိုင်နိုင်စွာ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် သူမရေမှ ဦးဆောင်လျှောက်သွားရာ မြဲမှလဲမှာ သူ့ဆွဲခေါ်ရာသို့ အတူပါလာရ၏။

ခန့်ညား၍ ကျက်သရေရှိလှသော လူညိုထွားကြီးနှင့်

ဖြူဖြူနုနုနှင့် လှပ၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသော မိန်းမလှလေးတို့၏ လနှင့်နေလို လိုက်ဖက်ညီလှသော စုံတွဲကို မြင်ရသူအပေါင်းစု စိတ်ဝင်တစား တအံ့တဩ ကြည့်သွားကြသည်။

မြပုချုပ်မှာ ရုတ်တရက်မို့ သူမကို စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူက တစ်ပတ်ရိုက်၍ လူလည်ကျနေသည့် အဖြစ်ကို ရုတ်တရက် မခိုင်မိသေး။

နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းချင်း သဘောပေါက်လာရကာ သူမလက်ကလေးကို စောနက်ကြယ်လက်ထဲက ရုန်းဖယ်လိုက် သည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲရှင့်၊ ခဏဆိုပြီး ကိုင်ထားလိုက်တာ ကျွန်မလက်ကို လွတ်ပါ”

“ကျုပ်လက်ကဒဏ်ရာ ဘယ်လောက်နာနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

“ရှင့်ဒဏ်ရာက နာတာနဲ့ ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ထား တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲရှင့်”

“ဘယ်နှယ့်မေးလိုက်တာလဲ ကလေးမရယ်၊ အခု ကျုပ်ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာဟာ မင်းကြောင့်ရတာပဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ဒဏ်ရာ သိပ်နာနေချိန်မှာ အနည်းဆုံး မင်းလက်တစ်ဖက်လောက်ကို ကျုပ် ကိုင်ထားသင့်ပါတယ်”

“ရှင်...ရှင်”

မြပုချုပ်သည် စောနက်ကြယ်ကို ဘယ်လိုရန်တွေ့စကား

ဆိုရမန်းမသိတော့ဘဲ တရှင်ရှင်နှင့် စကားရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ ချိန်မှာ စောနက်ကြယ်က မြပုချုပ်၏လက်ကို ပိုင်ပိုင်ဆွဲကိုင်လျက် လူအများကြားမှာ ခပ်တည်တည် မျက်နှာနှင့်ပင် သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်သွားရာ မြပုချုပ်မှာ သူမတို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသည့် လူအများ ရှေ့မှာ ဣန္ဒြေမပျက်လိုစွာ အသာတကြည်လိုက်ပါခဲ့ရပါတော့ သတည်း။

အခန်း (၁၅)

မြပချုပ်သည် စောနက်ကြယ်၏ ညွှန်ကြားအမိန့်ပေးသည့် အတိုင်း စောနက်ကြယ်၏ ကားကြီးကို ဒရိုင်ဘာအဖြစ် အပြင်း မောင်းနေလျက်က သူမဘေးခံတွင် အခန့်သားအမူအရာနှင့် လိုက်ပါ လာသော စောနက်ကြယ်၏ ပုံစံကိုကြည့်ကာ သူမစိတ်မှာ အတော့ ကို မအိမသာနှင့် အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်နေပါသည်။

သူမအပေါ် ကျရောက်လာမည့် အသက်အန္တရာယ်ထို ဝင်ရောက်ကာကွယ်ပေး၍ ရရှိလာခဲ့သော ဒဏ်ရာနှင့် လူနာသာ ဖြစ်မနေခဲ့လျှင် ဤမျှလောက် စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်မည်မဟုတ်ခြင်း ကိုက မေးနေစရာပင် မလိုပါချေ။

တခြားတစ်နေရာမှာသာ အခုလိုပုံစံမျိုးနှင့် အခုလိုအချိုး မျိုးသာ ချိုးလို့ကတော့ စောနက်ကြယ်တွင် ဒဏ်ရာရှိမရှိရှိ မြပချုပ် ဘက်က ဂရုစိုက်ထည့်တွက်နေမည်မဟုတ်။

သူမအပေါ် လူလည်ကျသမျှ ထိုလူကို တစ်ခုခုတော့

လက်တုံ့ပြန်မိမည်က အသေအချာဖြစ်၏။ အခုတော့ မြပချုပ်မှာ စောနက်ကြယ် လူလည်ကျသမျှ ဒေါသလေးတရွရွနှင့် အခံရခက် နေ၏။

“ကျွန်မကြောင့် ဒဏ်ရာရလာတယ်ဆိုပြီး ရှင့်ကို ဒီလောက်သည်းခံခွင့်လွှတ်နေတာကို ရှင့်ကိုယ်ရှင် သိပ်ဟုတ်နေပြီ လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ နောက်ကို ကျွန်မ မကြိုက်တဲ့ အပြုအမူမျိုး ထပ်မလုပ်မိဖို့ အခုထဲက ဆင်ခြင်ပါ”

“ကျုပ်ကိုပြောတာလား”

“ရှင့်ကိုမပြောလို့ ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုပြောရမှာလဲ”

ကားထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ကပ်ထိုင်နေပါလျက် သူ့ကို ပြောတာလားဟု မေးလာသော စောနက်ကြယ်ကို မြပချုပ် စိတ်ဆိုး ဆိုးနှင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ရွယ်လိုက်မိသည်။

“စကားပြောရင် နာမည်လေးဘာလေး ထည့်ပြောမှပေါ့ အမိရဲ့”

“ရှင့်နာမည်ကို မခေါ်ချင်လို့”

“ကျုပ်နာမည်ကို မခေါ်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း တခြားနာမည် စားတစ်ခုခု ပြောင်းခေါ်ပေါ့၊ ဦးတို့ ကိုကြီးတို့ ခေါ်တာမျိုးတော့ ကျွန်မကြိုက်ဘူး၊ မင်းခေါ်ချင်သလိုဆိုရင်တော့ ကိုကိုလို့ ခေါ်ချင် ခေါ်၊ အဲဒါလိုမှ မခေါ်ချင်ဘူး မော့စိတ်ကို ကိုတို့ခေါ်ချင်ပါတယ်ဆို တာမျိုးတော့ ခွင့်မပြုဘူး၊ နားရှုက်တယ်”

“အဲမယ်...စကားပြောပုံက စီးမီးကြော့ကဲ့သို့ ရှင်လိုလူ

ကို ဘယ်သူကများ မောင်တို့ ကိုတို့ ခေါ်မှာလဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ မင်းခေါ်ချင်လှပါချည်ရဲ့လို့ ပူဆာ နေရင်တောင် ကျုပ်က ခွင့်မပြုပါဘူးဆို”

“စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ”

မြပုလဲမှာ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူအပေါ် ဒေါသဖြစ် ရလွန်းလို့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ မခံချိမခံသာ ညည်းညူ လိုက်မိသည်။

“ရှေ့မှာ ရောက်ပြီအစ်၊ ညာဘက်ကို ကားချိုးကျေပြီး ဝင်လိုက်”

“ကျီး”

“အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ ဟောဟိုရှေ့နားမှာ ကားကိုရပ်ပါ”

သိပါတယ်၊ အဲဒီလောက်အထိ ကျွန်မကို ဆရာမလုပ်ပါ နဲ့ဟု ပြောချင်ပေမယ့် ထိုစကားလုံးကို မြပုလဲရင်ထဲမှာပဲ အသာ မျှိုသိပ်ထားလိုက်ပါသည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း သူညွှန်ပြသည့် ဆရာဝန်များသာဟု ညွှန်ကြားထားသည့် နေရာမှာ သူမမောင်းလာ သည့် စောနက်ကြယ်ကားကြီးကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ကားပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ဆင်းပြီး ဆေးရုံ ထဲ လှမ်းအဝင် စောနက်ကြယ်က ရုတ်တရက် သူမလက်ဖြူဖြူ လေးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်ကြီးဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူဖမ်းဆုပ်လိုက်ရာ မြပုလဲ၏ ဖြူသောမျက်နှာလေးမှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲရှင်”

“ဖယ်ပါ”

မြပုလဲမှာ သူမလက်ကလေးကို စောနက်ကြယ်လက်ထဲ က ကျိတ်ရုန်းပေမယ့် သူကမလွှတ်။ ပို၍တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် ထားရင်း...

“ကျုပ်အင်္ဂါရာ သိပ်နာနေပြီကွ၊ ဒီလောက်တော့ မင်းဘက် ထ သည်းခံနိုင်ရမှာပေါ့”

“ဟင်”

“ရုန်းလားကန်လား သိပ်လုပ်မနေနဲ့၊ ဟိုမှာ မင်းနဲ့ကျုပ်ကို နှိပ်ကြည့်နေတဲ့လူတွေ မြင်လား တော်ကြာ လင်မယားနှစ်ယောက် ဒီတံဆိုးပြီး ရန်ဖြစ်တယ်ထင်နေမယ်”

“မင်းအတွက်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျုပ်ဇနီးလို့ ထင်ခံရမှာ အကြောက်ဆုံးပဲ”

“အို”

မြပုလဲမှာ လူတွေကြားဖြစ်နေ၍သာပါ။ ထိုသို့သာ ဆုတ်လိုပါက စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူ၏မျက်နှာကို တစ်သက် မမေ့နိုင်အောင် ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ရိုက်နှက်ဆုံးမပစ်လိုက်မိမှာ ဆရာပါသည်။

သူလိုလူကများ မြပုလဲလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲသွားမိလို့ သူမကို သူဇနီးလို့ ထင်သွားမှာကို အကြောက် ဖြစ်ပုံ။

“ရှင်...ကျွန်မလက်ကို အခုလွှတ်လိုက်စမ်း စောနက်ကြယ်”

ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသော လေသံနှင့် မြပုလဲက သူ့နားကိုတပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်ပြောလိုက်သလို သူမလက်ကိုလည်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေး ရုန်းဖယ်လိုက်၏။ သို့သော် မြပုလဲမှာ စောနက်ကြယ် လက်က လွှတ်မသွား။ အသက်ငါးဆယ်ကျော် လူတစ်ယောက် သူမတို့နားရောက်လာပြီး စောနက်ကြယ်ကို လာနှုတ်ဆက်သဖြင့် မြပုလဲမှာ ဘာမှဆက်ပြောခွင့်မသာဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

“ရောက်လာပြီလား မောင်စောနက်ကြယ်၊ လာ...လာ အန်ကယ်နောက် တစ်ခါထဲလိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

စောနက်ကြယ်က မြပုလဲ၏ လက်ကိုမလွှတ်ဘဲ အရိုးအကြောအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဦးမြဖူးဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ပြာလေး ချိတ်ဆွဲထားသော အခန်းထဲဝင်သွားသော လူကြီးနောက် တောက်လျှောက်ဝင်လိုက်သွားရာ ထိုအခါမှ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူကို ကိုယ်တိုင်လာကြိုဆိုသူမှာ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပေသည်။

“ကဲ...မင်းအင်္ကျီတွေ ချွတ်ပါဦးကွာ၊ ဒဏ်ရာအခြေအနေ ကြည့်ရအောင်”

“ကျုပ်...အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးပါဦး မြပုလဲ”

မြပုလဲမှာ စောနက်ကြယ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောလို လှပါသော်လည်း လူနာလည်းဖြစ်နေ၊ အနားမှာလည်း အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးကလည်း ရှိနေတာမို့ ရေငုံနှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ကာ စောနက်ကြယ်၏ ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြူနုသော ဖယောင်း သွယ်လက်ကလေးများဖြင့် အသာအယာ ဖြုတ်ပေးနေလိုက်ရပါ သည်။

“မင်းဇနီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“လက်ထပ်မယ့်သူပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာပွဲ ကြရင် အန်ကယ်ဖူးကိုယ်တိုင် မင်္ဂလာလက်စွပ် ချီးမြှင့်ပေးပါ”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့...မင်္ဂလာရက် ကိုသာပြောပါ

အန်ကယ်ဖူးက မင်းကို မင်္ဂလာလက်စွဲ အကောင်းကောင်းချီးမြှင့်မယ်”

“သင့်ခံယူ...အန်ကယ်”

“သိပ်မကြာပါဘူးအန်ကယ်၊ မင်္ဂလာဖိတ်စာလာပို့ တော့မှာပါ”

“အိုကေ...အိုကေ လက်ကဒဏ်ရာကို အရင်စစ်ကြရအောင်”

“ကောင်းပါပြီ အန်ကယ်”

နှစ်ယောက်တည်း ရေပက်မဝင်နိုင်အောင် ပြောသွားသည့် စကားတွေထဲ မြပုလဲ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပါနိုင်ဘဲ ဒဏ်ရာကို ဦးတည်စစ်ဆေးနေတာမို့ ဘေးကနေ အသာရုပ်ကြည့်နေရပါသည်။

ဒီလူနှင့်တော့မလွယ်။

သူ့စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြော လျှောက်လုပ်နှင့် စိတ်မှ မှန်ရဲ့လားမသိ။ အပေါ်ပိုင်းအင်္ကျီမပါ ဗလာကျင်းထားသဖြင့် ကျယ်ပြန့်မြင့်မောက်သော ရင်အုပ်အပေါ်ပိုင်းရှိ မာကျောကျစ်လစ်သော ရင်ပြင်တစ်လျှောက် စိမ်းမြဲသော မွှေးညှင်းများရှိရာသို့ မကြည့်မိအောင် အကြည့်ကို လွှဲထားလိုက်မိသည်။

လွတ်လပ်ကျယ်ပြန့်သော ရင်ခွင်ထဲကို မိန်းမတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်များ ထွေးသိပ်အိပ်စက်စေခဲ့ပြီးပြီလည်းဆိုသည့် အတွေးက မြပုချုပ် ဦးခေါင်းထဲ ဘယ်နေရာက ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်မသိပါ။

“မင်းတော်တော်ကံကောင်းသွားတယ်၊ အရိုးကိုထိသွားတယ်ဆိုပေမယ့် သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးပတ်တီးစီးပြီး တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက် ဘာတစ်ခုမှ မလှုပ်ရှားဘဲ လက်ကို ငြိမ်နိုင်သမျှငြိမ်နေပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ကဲ...ဆရာမရေ လူနာအတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ လုပ်ရအောင် ဆရာကိုကူပါဦးဗျာ”

အပြာဝတ်ဆရာမရောက်လာပြီး ဆရာကို ဝင်ကူပေးပါသည်။

“အကြာကြီးပါလား အန်ကယ်၊ အဲဒီလောက် အချိန်အထိ အိမ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်နေနိုင်မယ်ထင်ဘူးဗျာ”

“မင်းစန်းလောင်းကို ခေါ်ထားပြီး ပြုစုခိုင်းပေါ့ကွ၊ အခုည

ဆုံးတော့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ဘယ်ကိုဟန်နီးမွန်းထွက်ရင် အဆင်ပြေမလဲဆိုတာမျိုးတော့ တိုင်ပင်ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ကလေးမရယ်”

“သူနာမည်က မြပုချုပ် အန်ကယ်”

“မင်းလိုကောင်မျိုးကို ပချုပ်ထဲ ထည့်ထားသင့်တာ ကြာပြီပဲကွ၊ ဒီကောင်ကို ယောင်လိုတောင် နည်းနည်းမှအလိုမလိုက်နဲ့ နော် မြပုချုပ်၊ စောနက်ကြယ်ဆိုတဲ့လူဟာ မြွေသတ္တဝါတစ်ကောင်နဲ့ ဘာမှမထူးဘူး”

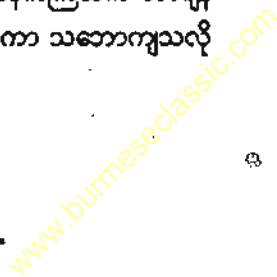
“ကျွန်မ ပြောပါရစေဦးရှင်”

“ကျွန်တော့်ကို အရုပ်အဆိုးဆုံးသတ္တဝါနဲ့တော့ မနှိုင်းပါနဲ့ဗျာ၊ မြွေသတ္တဝါဆိုတာ မိန်းမတွေရဲ့ အခိုင်းအနှိုင်းခံ သတ္တဝါတစ်မျိုးပါ၊ ဥပမာ လျှာနှစ်ခွဲမိန်းမ ဘာညာပေါ့ဗျာ”

“မိန်းမချည်းမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ယောက်ျားတွေမှာလည်း လျှာနှစ်ခွဲတင် ဘယ်ကပါမလဲ လျှာ-သုံးလေးခွဲတောင် ရှိကြသေးတယ်”

မြပုချုပ်မှာ ဆရာဝန်နှင့်လူနာ ဆေးပတ်တီးစည်းရင်းရောက်တတ်ရာရာ ပေါက်ကရပြောသမျှ စကားများကို သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးမှာ သူမပါဝင်ပြောလိုက်တာ စောနက်ကြယ်က တစ်ချိန်လုံး စုပုပ်နေသော မြပုချုပ်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ သဘောကျသလို ရယ်မောလိုက်သည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“မြပချုပ်ကိုကြည့်ရတာ အဲဒီယောက်ျားမျိုးကို မင်းကိုယ် တိုင် တွေ့ဘူးပုံပဲ”

အနာက လုံးဝပတ်တီးစီးပြီးသွားပြီမို့ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာမတို့ လက်ဆေးနေချိန်မှာ နှစ်ယောက်တည်းအတူရှိနေတုန်း ကျိတ်စကားဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သိပ်မြင်ဘူးတာပေါ့ရှင်...တခြားဝေးဝေးမှာတောင် မဟုတ်ဘူး အခု ကျွန်မ မျက်စိရှေ့ရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့လူပဲ”

“သေချာမှပြောနေော် မြပချုပ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ကျုပ် မြပချုပ်ကို စိတ်ဆိုးမိမယ်”

“ဘာတွေသေချာနေတာလဲ မောင်စောနက်ကြယ်၊ မင်း အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်လိုက်ဦး၊ ဆေးခန်းကိုတော့ နောက်တစ်ပတ် မှာလာခဲ့၊ အခုဆေးထိုးမယ်၊ သောက်ဆေးလည်း ပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်ဖူး”

“ကိုင်း...မြပချုပ် ကျုပ်အင်္ကျီဝတ်ဖို့ တဆိတ်ကူစမ်းပါ ဦးဗျာ”

မြပချုပ်မှာ အနားမှာ ဆရာဝန်ကြီးရှိနေသဖြင့် ဆုံအောင် အောင်နှင့်ပင် စောနက်ကြယ်အဝတ်များကို ကူဝတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးရှေ့မှာ အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြချိန်မရ။ သူမပြောမည့် စကားကို ကြိုသိနေသော စောနက်ကြယ်ကလည်း မြပချုပ်ကို သူတို့နှစ်ဦးကြား ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ပြောရန် အခွင့်မပေး။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ နောက်မှပြန်ဆိုကြတာပေါ့ တုတ်လား”

“ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ကောင်းပြီ”

မြပချုပ်လည်း ဆရာဝန်ကြီးကို သူနည်းတူ လိုက်နှုတ် ဆက်ပြီး စောနက်ကြယ်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါ တော့ မြပချုပ်ကိုယ်တိုင် ပါးသွားပြီဖြစ်သည်။ စောနက်ကြယ်နား နှာ အတူကပ်ပြီး မလျှောက်ဘဲ တမင်ခပ်ခွာခွာကလျှောက်တော့ စောနက်ကြယ်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက်ကို နှိုက်ထား ရင်း သူမဘက်ကို လှည့်ကြည့်၏။

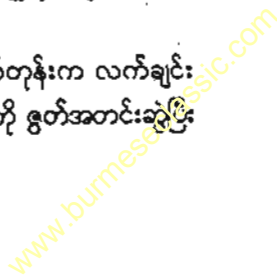
“လာလေ...မြပချုပ် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်နဲ့အတူလိုက်မလာ ထဲ၊ နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့တာလဲ”

“ရှင်နဲ့အတူ မသွားချင်လို့ပေါ့ရှင်”

“ဆေးရုံကိုတောင် အတူလက်ချင်းချိတ်တွဲပြီး ရောက်လာ ခဲ့ပြီးမှ ဘယ်နှယ် အခုမှ အတူမသွားချင်ဘူးဖြစ်တာလဲဗျာ”

သူက မြပချုပ်ကို ရပ်စောင့်ပြီး ခေါ်နေတာမို့ မြပချုပ်မှာ သူနှင့်အတူ ဖြစ်သွားရခိုက် စောနက်ကြယ်က သူမမျက်နှာလှလှ ဇေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မြပချုပ်မှာ လှမ်းလက်စ ခြေအစုံကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက လက်ချင်း တွဲပြီး အတူလာခဲ့လို့လဲ၊ ရှင်သာ ကျွန်မလက်ကို ဇွတ်အတင်းဆွဲပြီး

ခေါ်လာတာမဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့်”

“အို...တော်ပြီ...တော်ပြီ ရှင်နဲ့လည်း အတူဆက်မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ ရှင်ကားကိုလည်း ကျွန်မ မောင်းမပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင်ဘာသာ ကြိုက်သလိုဖြစ်တော့ ဒါပဲ”

“ဟိတ်...ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးလေ”

“ဘာလို့မရရမှာလဲ၊ ရှင် ကားမောင်းနိုင်ရင် ကား ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

“မြပုချုပ်”

“အိုး...ရှင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

“လာပါ...ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ကျုပ်ကားကို မင်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမောင်းတာကိုမှ မကြိုက်ဘူး၊ မင်းပဲ ကျုပ်ကို ဒီအထိ ခေါ်လာတာ၊ အခုလည်း မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ကျုပ်ကားကို မောင်းပြီး ကျုပ်အိမ်ကိုလိုက်ပို့”

“ရှင်နော်...ဖယ်ဆို”

“အို”

မြပုချုပ်မှာ သူမလက်တစ်ဖက်ကို ပိုင်ပိုင်ဆွဲကိုင်ပြီး သူ့အား ကြီးနှင့် အနိုင်ကျင့်ခေါ်ရာသို့ မလှုပ်သာမလူးသာ အတူပါလာမှာ မှ စောနက်ကြယ်လုပ်ပုံတွေကို ခေါ်သအလိပ်လိုက် ထွက်နေပါသည်။

လူတွေကြားထဲမှာ အားလုံး၏အကြည့်တွေအောက်မှာ

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူနှင့် မြပုချုပ်ဘက်က အပြိုင်မမိုက်ရဲပါ။

ကိုယ်က မိန်းမသားမို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဖက်ပြိုင်နေဖို့လည်း သတ္တိမရှိ။ ဒီတော့ စိတ်ကို အဘတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ချပြီး သူ့ဆွဲခေါ်ရာသို့ အတူပါအလာ...

“သမီးနဲ့ မောင်စောနက်ကြယ်ပါလား”

“ဒက်ဒီ”

“အန်ကယ်တစ်ယောက်တည်းလား ခင်ဗျာ”

မြပုချုပ်မှာ ဒက်ဒီကို ဗြန်းစားကြီး တွေ့လိုက်ရ၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားရသလောက် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကတော့ မြပုချုပ် လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဒက်ဒီရှေ့မှာ ဝင် ဆုပ်ကိုင်မပျက်။ ပြုံးရွှင်ရယ်မောလျက် ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် နှုတ်ဆက်ရယ်မောနိုင်ပေသေးသည်။

“ဟိုမှာလေ မင်းအန်တီလည်းပါတယ်၊ သမီးနဲ့ မောင်စော

နက်ကြယ်ကိုလည်း မင်းတို့အန်တီကပဲ တွေ့တာလေ”

“နေကောင်းတယ်နော် အန်တီ”

“ကောင်းကောင်းမမာဘူးကွဲ့ မောင်စောနက်ကြယ်ရဲ့ အကြောင့် ဆေးရုံကို ရောက်လာရတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ မောင်စောနက်ကြယ်လက်က ဘာဖြစ်တာလဲ၊

သမီးနဲ့ရော ဘယ်လိုလုပ်တွေ့ကြတာလဲ”

ပထမဆုံး ဒက်ဒီထံမှ စူးစမ်းမေးမြန်းသော စကားများဖြင့် မှူးရှုထက်မြက်သော ဒက်ဒီမျက်ဝန်းအစုံကလည်း စောနက်ကြယ်

နှင့် မြပချုပ်တို့နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှသော ဆက်ဆံရေး အပေါ်မှာ အဖြေရှာပြီးဖြစ်ကြောင်း စောနက်ကြယ် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သော မြပချုပ်၏ လက်ကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် အမိပွယ်များစွာ သက်ရောက်စေပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဒေါ်ခင်စစ်ရင်၏ မျက်လုံးအကြည့်တွေက စောနက်ကြယ်နှင့်အတူ လက်ချင်းတွဲဆုပ်ထားသော မြပချုပ် ဝတ်ကိုယ်လုံးမှာ စူးစူးရှရှကြီး ကျရောက်နေခြင်းက မြပချုပ်ရင်ကို ပို၍ အခံရခက်စေပါသည်။

အထင်မြင်သေးသည့်အကြည့်။

မုန်းတီးရွံရှာ စက်စုပ်သောအကြည့်။

မုဆိုးမပူပူနွေးနွေးတစ်ယောက်က လင်ယောက်ျားသေပြီး လပိုင်းအတွင်းမှာပဲ တခြားဘက်ကတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်တစ်ဖယ်လက်တွဲပြီး လူအများကြားမှာ ဗြောင်ကျကျ ခပ်တည့် တည့်သွားလာနေပုံကို မနှစ်မြို့ဟန်က အထင်အရှား။

“ဒီကိစ္စကို ရှင်းပြဖို့ တော်တော်ရှည်မယ်ထင်တယ် အန်ကယ်၊ အဖြစ်က ဒီလိုခင်ဗျာ”

စောနက်ကြယ်က မြပချုပ်ပေါ် ကျရောက်မည့် အသက် အန္တရာယ်ကို လူခံထိုးဝင်ရောက် ကယ်တင်ဖယ်ရှားပေးပုံနှင့် သူ့ကား ကို မြပချုပ်ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ဆေးရုံကိုလိုက်ပို့ပြီး အပြန်မှာ စကားပြောအခန်းမသင့်ဖြစ်ရာမှ မြပချုပ်က သူ့ကားကို မောင်းမဖေး တော့ဘဲ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့မည်အလုပ်မှာ သူက သူ့

လက်လေးတစ်ဖက်ကို ထွက်ပြေးမသွားနိုင်စေရန် အခုလို ဖမ်းဆွဲ ထားရပုံများကို ရယ်ရယ်မောမော လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ပြောဆိုနေ ပါသည်။

သူ့စကားအဆုံးမှာ မြပချုပ်က သူမလက်ကလေးကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြင့် တအားဆောင့်ရုန်းလိုက်ရာ သူက ရယ်မော ရင်း...

“တွေ့လားအန်ကယ်၊ အန်ကယ်သမီးကတော့ နည်းနည်း မှ မလွယ်ဘူးခင်ဗျာ၊ သူ့အသက်ကို ကယ်ပေးမိလို့ ဒဏ်ရာရပွားတဲ့ လူကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း သိတာမဟုတ်ဘူး”

“သူ့လက်ကို လူတွေကြားမှာ ဆွဲထားမိတာလေးနဲ့တင် တျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်ချင်နေလောက်ပြီ”

လူကြီးတွေရှေ့မှာ တိုင်တည်သလိုပြောကာ သူ့လက်ထဲက ခွတ်ရုန်းနေသော မြပချုပ်လက်ကလေးကို အသာအယာဖြေလွှတ် ပေးလိုက်ပါသည်။

“ပချုပ် ပြန်တော့မယ် ဒက်ဒီ”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ မောင်စောနက်ကြယ်မှာလည်း သမီးကို ဝင်ကယ်လိုက်လို့ လက်မှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့မဟုတ် လားကွဲ့၊ စိတ်ဆိုးတာတွေ၊ ဒေါသဖြစ်တာတွေ လျှော့လိုက်တော့၊ ကိုယ့်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကို အိမ်အထိ သမီးကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ပေးလိုက်”

“ဒက်ဒီ”

“သွား...သွား ဒက်ဒီပြောတာပဲ နားထောင်၊ မောင်စော နက်ကြယ်ကိုလည်း အန်ကယ် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ အခု မင်းအန်တီကို ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ပြဖို့ ချိန်းထားလို့ နောက်မှ မင်းနဲ့ ထပ်ဆုံကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကဲ...သမီးလည်း သွားတော့၊ နေရာတကာ စိတ်လိုက် မာန်ပါ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ သမီးက လိမ္မာပါတယ်”

“ကဲ...ကဲ သွားကြ...သွားကြ”

“ခွင့်ပြုကြပါဦးခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

မြပုလဲက ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် အတင်းအကြပ် တိုက်တွန်း မှုဖြင့် အားလုံးရှေ့က ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း တစ်ချိန်လုံး ဘာ စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ စောနက်ကြယ်နှင့် သူမတို့ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်တစ်ချက်မခတ် ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာပေးနှင့် ခပ်လှောင် လှောင် ခပ်ရိုရို ကြည့်နေသော မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ကိုသာ ပို၍မှန်းနေမိသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဒီနေ့ကြမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြပုလဲနှင့် ဒီမိန်းမ လာဆုံနေရသည်။ ပြီးတော့ သူမနားမှာ စောနက်ကြယ်ဆို သည့်လူကလည်း ရှိနေလိုက်သေးသည်။ ရှိတာတောင်မှ ရိုးရိုးရှိနေ တာမဟုတ်။ မြပုလဲလက်တစ်ဖက်ကို စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက ပိုင်ပိုင်ကြီး ကိုင်ဆွဲထားပြီး မြပုလဲတို့နှစ်ယောက် အနေအထားက လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နီးနီးစပ်စပ် ပူးပူးကပ်ကပ်။

ဒီမိန်းမအတွေးထဲမှာ မြပုလဲကို ဘယ်လိုတွေးနေမလဲ ဆိုတာ သူမ သိပ်သိတာပေါ့။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်လည်း ဒက်ဒီကို သူမအကြောင်း ဘာတွေမကောင်းပြောဦးမည် မသိ။

ဒါတွေအားလုံးရဲ့ အဓိကတရားခံက တခြားသူမဟုတ်။ ဆိုလူ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ အနေအတိုင်မတတ်လို့။ မြပုလဲ ထို ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ဘက်က ပြောစရာဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဟု တွေးမိတော့ မြပုလဲတစ်ကိုယ်လုံး ခါးသီးပူလောင်သွားသည်။

သူမ ကားပေါ်ကို စောနက်ကြယ်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ လီဗာ ထို တစ်အားဖိနင်းပြီး နေရာက ဆောင့်ထွက်ပြစ်လိုက်တော့ စောနက် ကြယ်၏ ကားဖြူကြီးက နေရာမှ ဝေါခနဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းထွက်သွား ခဲ့တ: နတ်မြင်းပျံကြီးလို မြူးမြူးကြွကြွ။

ဖြစ်ချင်တော့ ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးက မြပုလဲကားရှေ့ကို ခွတ်တိုးဝင်လာတော့ ဘရိတ်ကို တအားဖိနင်းလိုက်ရ၏။

“ကျွီး”

ကားလမ်းနှင့် ဘရိတ်ဖိနင်းသည့် အရှိန်တို့ ပေါင်းစပ်ကာ ထွယ်လောင်သော အော်မြည်သံတစ်ခု ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖုံးလွှမ်း သွားသည်။

“ဖြည်းဖြည်းသက်သာလုပ်ပါ အမိရယ်၊ မင်းသေချင်ပေ စေ့ ကျပ်က မသေချင်သေးဘူး၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဟောဒီ အန္တာလောကကြီးထဲမှာ နောက်ထပ် အနှစ်ခြောက်ဆယ်လောက် ဆော်ပျော်ကြီးနေသွားစမ်းပါရစေဦး”

www.burmeseclassic.com

“ဝေါ”

“ဝရော”

မြပချုပ်က သူနှင့်စကား အနိုင်ကျပြီး ပြောမနေတော့။ သူမတာဝန်ပြီးလျှင် နားအေးရောဆိုသည့် ပုံစံနှင့် ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းနေလိုက်သည်။

ဒီလိုလူမျိုးနှင့် ကြာကြာနေလျှင် မြပချုပ်ပဲ မြန်မြန်အသက် တိုမှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် သူဘာပြောပြော ကားလီဇာကို ဖိနင်းလိုက်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရှုမျှော်ခင်းအားလုံး ကားနောက်မှာ တစ်ရပ်ရပ်ဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်၏။

အခန်း (၁၆)

“ခဏလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အိမ်ထဲကိုဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီ လေးတစ်ခွက်လောက် သောက်သွားပါဦးလား မြပချုပ်ရယ်”

“မဝင်တော့ဘူးရှင့်၊ နောက်ပိုင်းမှာလည်း အလုပ်တွေ ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့ရတာ အိမ်အထိတောင် လိုက်ပို့ပေးပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်မတာဝန်ကုန်ပြီ”

“ဟောဒီမှာ...သော့၊ ကျုပ်အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ဖို့ မင်းပဲ ကျုပ်ကို ကူညီလက်စနဲ့ ကူပါဦးဗျာ”

ဇောနက်ကြယ် လက်ထဲက သော့တွဲကိုကြည့်ပြီး မြပချုပ် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဒီလူနဲ့ မြပချုပ် ပတ်သက်မှုက ပြီးပဲမပြီးနိုင် ပါလား။ အိမ်ကြီးက အကြီးကြီး။ သစ်ပင်ဥယျာဉ်တွေကလည်း လှလှပပ။ ဒီလိုအိမ်ကြီးထဲမှာ ဇောနက်ကြယ်နှင့် အတူနေမည့် မိသားစု မရှိသည့်တိုင် အလုပ်သမားလောက်တော့ ရှိသင့်သည်။

အခုတော့ တံခါးပိတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည့် အိမ်ကြီးက

ခြောက်သွေ့ခြင်းတွေနှင့် အထီးကျန်ဆန်ဆန် မြပုချုပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေသလိုထင်ရသည်။

“သော့ကိုယူဦးလေ မြပုချုပ်”

“ရှင့်အိမ်က အလုပ်သမားတွေရော”

“ဘာအလုပ်သမားမှ မထားဘူး၊ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်းနေတာ၊ ရော့ သော့”

သူကမ်းပေးလာသည့် သော့ကို မြပုချုပ် မယူချင်ဘဲ လှမ်းယူလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ တံခါးမကြီးသော့ကို ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ အတွင်းတံခါးသော့၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်အပြီးမှာ မြပုချုပ်လည်း သူ့အလိုလို စောနက်ကြယ် အိမ်ကြီးထဲကို ရောက်မှန်းမသိရောက်သွား၏။

“ဒီလောက်ဆို ရပြီမဟုတ်လား၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

“နေပါဦး မြပုချုပ်ရယ်၊ ရောက်လက်စနဲ့ မထူးတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သောက်သွားပါဦးဗျာ”

“မသောက်တော့ဘူးရှင့်”

“ဒီတစ်ခါတော့ မြပုချုပ်ကို ကော်ဖီအဖျော်မခိုင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖျော်မှာပါ”

“ဘယ်သူဖျော်ဖျော်ပါ အဲဒါကို ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကျုပ်ကတော့ ရဲစဲတဲ့အခွင့်အရေးတစ်ခုအနေနဲ့ မြပုချုပ်နဲ့အတူ ကော်ဖီသောက်ရမှာကို အထူးစိတ်ဝင်စားမိပါတယ်ဗျာ”

“ထိုင်စမ်းပါဦး ကလေးမရဲ့၊ အိမ်ရှင်က ဒီလောက်

တောင်းပန်နေမှပဲ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်တာလောက်တော့ ခွင့်ပြုနိုင်ရမှာပေါ့”

“ဒီမှာခဏထိုင် ဟုတ်လား၊ ကျုပ် အခုပဲ ကော်ဖီနှစ်လိုက်မယ်”

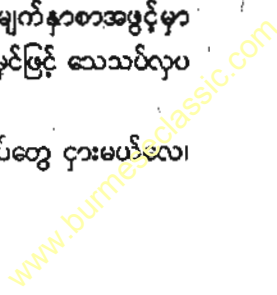
မြပုချုပ်မှာ သူနှင့်ပြိုင်ပြီး ငြင်းစရာစကား မရှိတော့သည့်အဆုံး နီးရာခုံတစ်လုံးမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

စောနက်ကြယ်က နောက်ဘက်မီးဖိုချောင်သို့ လျှောက်သွားရာ မြပုချုပ်လည်း ဘာရယ်မဟုတ် စောနက်ကြယ် အိမ်ကြီးအနံ့ မျက်လုံးလေးဝင့်ကာ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်နေမိ၏။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း နေသည့်အိမ် ဆိုပေမယ့် တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်ကာ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေအားလုံးက သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သလို ထားသလို ခုံကြပြန်တော့လည်း လှလှပပ။

ဘယ်နေရာကိုပဲကြည့်ကြည့် အားလုံး အဖိုးတန် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေချည်းဖြစ်ကာ မြပုချုပ် စိတ်အဝင်စားဆုံး ငြိမ်းမားကျယ်ဝန်းသော စာအုပ်စီရိုကြီးဖြစ်သည်။ စာအုပ်တွေအများကြီး၊ အားလုံး ကဒ်ထုဖုံးတွေနှင့်ဖြစ်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထောက်ယူလှန်လှောကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့မျက်နှာစာအဖွင့်မှာ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်အမည်ကို အနက်ရောင်မှင်ဖြင့် သေသပ်လှပစွာ ရေးထိုးထားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“စာဖတ်ဝါသနာပါရင် ကျုပ်စာအုပ်တွေ ငှားမယ်လေ၊

ဒါပေမယ့် စာအုပ်ပျောက်တာကို အဝေးစုတ်တာကို အကိုင်အကွယ် ကြမ်းတမ်းတော့ ခွင့်မပြုဘူး”

“ဘယ်သူမှလည်း ရှင့်စာအုပ်ကို ငှားမယ်လို့ မပြောပါဘူး”

“ဪ...ငှားခဲ့သည်ရှိသော်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း မင်းမို့လို့ငှားမှာပါ။ တခြားဘယ်သူကိုမှ ကျုပ်စာအုပ်တွေကို ထိတာ ကိုင်တာတောင် မကြိုက်ဘူး။ မြပုလဲတစ်ယောက်ပဲ ကျုပ်အပါအဝင် ဟောဒီအိမ်ကြီးကိုရော၊ ပစ္စည်းတွေရော ကြိုက်သလို စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်တယ်”

“ဘာရှင့်”

“ရှင့်စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ကျွန်မကို မုဆိုးမဆိုပြီး အထင်သေးအမြင်သေး ဖော်ကားချင်တိုင်း ဖော်ကားနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“တန်ဖိုးထားနေတာ”

“ဘာ”

“မင်းကို ကျုပ် လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဟင်”

“မုဆိုးမ ပူပူနွေးနွေးမို့ ဖော်ကားချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားလူလက်မဦးခင် ကျုပ်က မင်းကို အပိုင်သိမ်းထားမလို့ ကျုပ်ကိုလက်ထပ်ပါ မြပုချုပ်”

“မင်းကို ကျုပ်ချစ်တယ်”

မြပုချုပ်သည် စောနက်ကြယ်၏ တည်ကြည်လေးနက် လှသော အသွင်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသဖြင့် ခပ်ကြောင်ကြောင် လေး ပြန်ကြည့်နေ၏။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက မြပုချုပ်ကို လက်ထပ်လိုပါသည်။ ချစ်ပါသည်တဲ့။ ပြောသမျှစကားတွေက မယုံနိုင်စရာ။ သူလိုလူနားမှာ မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကို မြပုချုပ် မသိဘူးလို့ထင်နေသည်လား မပြောတတ်ပါ။

“မြပုချုပ်”

“ကျွန်မပြန်တော့မယ်”

“မင်း ကျုပ်ကိုစိတ်ဆိုးသွားလား”

မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှ တည့်မတ်စွာ ရပ်လာသည့် စောနက်ကြယ်မျက်နှာကို မြပုချုပ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“စိတ်မဆိုးလို့ ကျွန်မက ဝမ်းသာပြနေရဦးမှာလား”

“မြပုချုပ်”

“ကျွန်မကို နောက်ထပ် စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့ တော့ ဦးစောနက်ကြယ်”

“မင်းကို ကျုပ်ချစ်တယ် မြပုချုပ်”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ နည်းနည်းမှမချစ်ဘူး ဦးစောနက်ကြယ်၊ အခုရော နောင်ရော ဘယ်တော့မှ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ချစ်လိမ့်လယ်မထင်နဲ့”

“အဲဒါ မင်းအဖြေပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်ကိုမချစ်လို့ လက်မထပ်နိုင်ဘူး အဲဒီလိုလား”

“ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မြပုလဲစကားအဆုံးမှာ သူက နှစ်မြိုက်စွာရယ်သည်။

“ကျုပ်ကိုမချစ်လို့ဖြင့် လက်မထပ်ဘဲ မနေလိုက်ပါနဲ့ မြပုလဲရယ်၊ တဒဂံလို ယောက်ျားမျိုးကိုတောင် မင်းမချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ သဘောထားလိုက်ရင်ဖြစ်ပါတယ်”

“ရှင်...ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ တဒဂံကို...”

“မင်း သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သူမသိ ပေမယ့် ကျုပ်သိတယ် မြပုလဲ၊ မင်း ကျုပ်ကိုလက်ထပ်ပါ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းရဲ့မေတ္တာကို တောင်းခံဖို့ ကျုပ်ဘက်က ဘာမဆိုလုပ်ရတော့မှာပဲ”

စောနက်ကြယ်၏မျက်နှာကို မြပုလဲ အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီလူ မြပုလဲကို လူတွေရဲ့အမြင်မှာ အထင် လွဲအောင် ဘာတွေများ လျှောက်လုပ်ဦးမှာလဲဟု တွေးကာ ထိတ်လန့်နေတုန်း စောနက်ကြယ်၏ ဖုန်းက အသံမြည်လာ၏။

“ဟဲလို”

“ဪ...အန်ကယ် ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပါ၊ ဒဏ်ရာအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ခင်ဗျာ မြပုလဲက တာဝန်ယူမယ်လို့

ပြောပါတယ်၊ သူ့ကြောင့် ဖြစ်တာဆိုတော့ မြပုလဲ ကိုယ်တိုင် လည်း သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ...ခဏလေးကိုင်ထားပါ အန်ကယ်”

“ရှော...မြပုလဲ၊ မင်းဒက်ဒီက မင်းနဲ့ဖုန်းပြောမယ်တဲ့”

မြပုလဲလက်ထဲကို စောနက်ကြယ် ဖုန်းမည်းမည်းလေး ရောက်လာသည်။ ဒက်ဒီကို မဟုတ်တရုပ်တွေ လျှောက်ပြောနေ တာကို ကြားနေပါရက်နှင့် သူမ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောနိုင်ခဲ့။ အခု ဖုန်းက သူမလက်ထဲ ရောက်လာသည်။

“ဟဲလို”

“သမီးဒက်ဒီပါ...အပြန်ကြရင် ဒက်ဒီဆီကို ခဏဝင်ခဲ့ ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး...မောင်စောနက်ကြယ်ရဲ့ ဒဏ်ရာကို သမီးကိုယ် တိုင် တာဝန်ယူတယ်ဆိုလို့ စိတ်အေး...ဘွားပြီ၊ သူသာ ဝင်မကယ် ရင် အခုသူရထားတဲ့ ဒဏ်ရာဟာ သမီးရမယ့်ဒဏ်ရာပဲ၊ သူ့ကို ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်လိုက်ပါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အေး...အေး...ဒါပဲ”

“ရှော...ရှင်ဖုန်း”

“အန်ကယ်က ဘာတဲ့လဲ”

“အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ပါတဲ့...သူ့သမီးကို ရှင်လိုလူနာမှာ

နည်းနည်းမှ ရှိစေချင်ပုံမရဘူး”

မြပုချုပ် ဖုန်းပြောနေတာကို တစ်ချိန်လုံး စိုက်ကြည့်နေသော စောနက်ကြယ်ကို မုန်းမုန်းနှင့် တမင်ရွံ့ပြောလိုက်တော့ သူက ပြုံးနေသည်။ ပြီးမှ...

“မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ဒီလိုဖြစ်သင့်တာ အမှန်ပဲ၊ ကျုပ်ဆိုရင် ကျုပ်သမီးကို မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရအောင် သွန်သင်ဆုံးမရလိမ့်မယ်၊ မင်းသာ သဘောတူခဲ့မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

“ကျွန်မက ဘာသဘောမတူစရာရှိလဲ၊ ရှင်သမီးရှင် ဆုံးမတာပဲ၊ ကြိုက်သလိုဆုံးမပေါ့”

“သေချာတယ်နော်၊ ပြီးမှ ကျွန်မက အမေပါဆိုပြီး ကျုပ်သမီးကို လာမထိနဲ့”

“ဆို”

မြပုချုပ် ပါးလေးနွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည့်အထိ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူက အကြည့်ရဲ အပြောရဲလှသူဖြစ်သည်။ ဆန်းကြယ်သော သူ့စိတ်ကူး သူ့အတွေးများထဲတွင် မြပုချုပ်မှာ သူနှင့်သမီးတစ်ယောက်ပင် ရထားပြီးခဲ့လေပြီ။

“သိပ်ချစ်တာပဲ မြပုချုပ်ရယ်၊ မင်းဟာ ကျုပ်လို လူတစ်ယောက်ကို နေရာမှာ အလဲထိုးနိုင်လောက်အောင် ဘယ်လိုစွမ်းရည်မျိုး ရှိနေခဲ့လို့လဲ”

“ကျုပ်ဘဝထဲမှာ မင်းရှိမှဖြစ်မယ်”

“လျှာရိုးမရှိတိုင်း အပိုစကားတွေကို လျှောက်ပြောမနေ

စမ်းနဲ့ရှင်၊ ကြားရတာ နားခါးတယ်၊ ရှင်နားမှာ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ မိန်းမတွေအကြောင်း ကျွန်မ မသိဘူးထင်နေလား”

“အဲဒီအတွက် မင်းစိတ်ကို ထိခိုက်စေမှန်း ကျုပ်မသိခဲ့ဘူး၊ နောက်ကို့ မင်းမကြိုက်ရင် ဆင်ခြင်ရုံပေါ့”

လွယ်ကူပေါ့ပါးစွာ သက်သောင့်သက်သာ ပြောလိုက်တန်ကို မြပုချုပ်စိတ်ထဲမှာ အထူးပင်မနှစ်မြို့ပါ။ စောနက်ကြယ်အတွက် ထိုကိစ္စလောက်ကို ထမင်းစားရေသောက်မျှသာ သဘောထားသည်ကို မြပုချုပ်သာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေနိုင်အောင်လည်း စောနက်ကြယ်မှာ မိန်းမသားအများစု စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသောအချက်အလက်များနှင့် ဩဇာ သူဖြစ်သည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံချမ်းသာလွန်းခြင်း၊ ဥပဓိရုပ်ရည်တည်ကြည်ခန့်ညားချောမောရုံမက စကားပြောသည့် လေယူလေဆီမ်းကအစ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကြီးမားသလောက် လှုပ်ရှားမှု နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း အကြားအမြင်ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ခြင်း စသည့် အချက်အလက်များက စောနက်ကြယ်ဟုဆိုလျှင် မိန်းမတိုင်း ပစ်ကျလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

မိန်းမကျမ်းကြေ၍ အပေးအကမ်းရက်ရော၍ သဘောထားသော စောနက်ကြယ်ကို ဘယ်မိန်းမမဆို အလိုရှိကြံသူတွေ ချည်းဖြစ်သည်။

ထိုအထဲမှာ မပါသူဆို၍ မြပုချုပ်တစ်ယောက်သာ ရှိမည်

ထင်သည်။ မြပချုပ်တစ်ယောက်သာ စောနက်ကြယ်ကို ကြည့်၍ မရ။ မုန်းတီးအထင်သေးသူ။ ဘာတစ်ခုမှ အထင်ကြီးစရာမရှိဟု မြင်သူ။ သူဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် မြပချုပ်အတွက် ချစ်စရာ တစ်ခုမှ မြစ်မလာ။

အားလုံးမုန်းစရာ စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်စရာတွေနှင့်ချည်း အဆုံးသတ်လျက်ရှိရာ အခုလည်း မြပချုပ်မှာ စောနက်ကြယ်၏ အထင်ကြီး ဘဝင်မြင့်လွန်းသော အပြုအမူစကားလုံးများအား မနည်းချုပ်တီးသည်။ ခံနားထောင်နေရပေသည်။

မြပချုပ် စိတ်အရှိအတိုင်းသာ လွှတ်ပေးလိုက်ရမည်ဆိုပါက အခုချိန်ဆို စောနက်ကြယ်၏ ပါးနှစ်ဖက်မှာ သူမလက်ချက်နှင့် သွက်သွက်ခါ နားကျင့်နေရပေလိမ့်မည်။

အခုတော့ မြပချုပ်မှာ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ၍ မဖြစ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်နေပါစေ လောလောဆယ် သူ့မှာက ဒဏ်ရာနှင့်။ ထိုဒဏ်ရာကလည်း သူမကြောင့် ရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာ။

မြပချုပ်နှင့်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်စူးစိုက်ကြည့်နေတုန်း စောနက်ကြယ်၏ ကားဖြူကြီးနားကို အနီရောင်ကားလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လာကာ ကားပေါ်မှ အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့် စောနက်ကြယ်၏ အသက်နှင့် မတိမ်းမယိမ်း မိန်းမတစ်ယောက် ဆင်းလာတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟေး...စော...အို လက်မှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ပါလား”

ကွယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဂျူလိုင်ကို ပြောပါဦးစောရယ်”

“ဂျူလိုင်”

စောနက်ကြယ်အနားမှာ အတူရှိနေသည့် မြပချုပ်ကို စိတ်ဝင်စားဟန် တစ်ချက်မပြုသလို အရေးစိုက်ပြီးတော့တောင်မကြည့်။ အကြည့်အပြော အပြုအမူအားလုံးကို စောနက်ကြယ်ထံမှာ တမင်နုနစ်ထားပြီး ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးပေါ်မှာ ဂျူလိုင်ဆိုသည့် မိန်းမက သူမနှင့် စောနက်ကြယ် နှစ်ယောက်တည်းရှိလေဟန်ဖြင့် စောနက်ကြယ်လက်က ဒဏ်ရာကိုသာ အရေးတကြီး ဖျာဖျာသလဲ ကြည့်ရှုနေခြင်းနေပုံက မုန်းစရာ။

မြပချုပ်ကို ရှေ့ထားပြီး သူ့ကိုယ်သူ အလှူရှင်မှန်းသိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြနေပုံက တဆိတ်လွန်လွန်းလှသည်ရဲ့လို့ အောက်မေ့နေခိုက်မှာ စောနက်ကြယ်၏ မျက်လုံးလက်လက်တွေက မြပချုပ်ထံ ပျတ်ခနဲ ရောက်လာတာ မြင်လိုက်ရ၏။

မြပချုပ်က စောနက်ကြယ်၏ အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ဘဲ ရောင်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒဏ်ရာက မနည်းပါလား စောရယ်”

“လုပ်ငန်းခွင်မှာရတဲ့ ဒဏ်ရာပါ ဂျူလိုင်”

စောနက်ကြယ်ကို မြပချုပ် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ”

“မြပချုပ်”

မြပချုပ်က လှည့်မကြည့်တော့။

စောနက်ကြယ်က ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် သူမနောက်ကို လှိုက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဂျူလိုင်ဆိုသည့် မိန်းမက စောနက်ကြယ်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ဆွဲကိုင်ဖမ်းဆုပ်ထားရာ မြပုချုပ်၏စိတ်ကို သိထားသော စောနက်ကြယ်လည်း စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ကာ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးညင်သာစွာ တစ်ချက်မျှ ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၇)

မြပုချုပ်သည် အိပ်ရာထက်မှာ ဘယ်ညာလူးလိုမို့နေသော်လည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်၍မပျော်နိုင်သည့်အဆုံး ပြုန်းခနဲ အိပ်ရာထက်မှထ၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

နေချီ အသည်းကင်ဆာနှင့် ဆေးရုံမှာဆိုသည့် သတင်းက ထားက မြပုချုပ်ကို ဆောက်တည်ရာမဲ့စေခြင်း၏ တရားခံဖြစ်သည်။ ရောဂါကို သိလိုက်ရချိန်မှာ နောင်းခဲ့ပြီမို့ လူလောကကြီးမှာ ဆက်လက်နေထိုင်ရှင်သန်ခွင့် သုံးလတာဟု ဆရာဝန်ကြီး ချုတ်စကားက မြပုချုပ်ကို သွေးပျက်စေ၏။

နေချီရယ်...။

မြပုချုပ်သည် နေချီရှိနေသည့် ဆေးရုံကို တိတ်တဆိတ် သွားကြည့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပါးလှပ်သော နေချီအသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် နေချီကို ပြာယာခတ်နေအောင် ပြုစုယုယနေသည့် ပက်ထရစ်ဇာတို့ မြင်ကွင်းကို အဝေးကကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရသူ၏ ရင်မှာ

ကြော့ဝမ်းနည်းခြင်းတွေနှင့် ထိထိရုရှ။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် မြပချုပ်ရင်ထဲမှာ ထုံပေနေမိသည်မှာ အိမ်ကိုပင် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ပြန်ရောက်လာမှန်း မသိရလေသည်အဖြစ်ပါ။ အိပ်ရာထက်မှာ အင်အားမဲ့စွာ လဲလျောင်းငြိမ်သက်ရင်း ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို မတားမြစ်မိ။

သူမရင်ထဲတောင် ဒီလောက် ခံစားကြော့နေရရင် ပက်ထရစ်ရှာဆိုသည့် နေချို့ ဇနီးမယားဆိုလျှင် ဆိုဖွယ်ရာပင် ရှိအံ့မထင်။ ချစ်သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်တွေကို ပက်ထရစ်ရှာနေရာမှာ မြပချုပ်ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြီး ယုယပြုစုချင်လိုစိတ်တွေကလည်း ဟိုနေရာ ဒီနေရာက တစ်ဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍နေပါသည်။

ပျော်စရာကောင်းတဲ့ လူ့လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားဖို့ဆိုတာ နေချို့အတွက် သိပ်ကို ဓောလွန်းလှပါတယ်ကွယ်။

နေချို့ကို ပချုပ် သိပ်သနားတယ်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ပချုပ်ကိုထားပြီး ထွက်ခွာသွားပါနဲ့လား နေချို့ရယ်။

မြပချုပ်သည် နေချို့အပေါ်ထားရှိသော မကုန်ခမ်းနိုင်သည့် သံယောဇဉ်များဖြင့် စကားတွေ တတွတ်တွတ် ဆိုနေပေမယ့် နေချို့က မကြား။ ကြားသည့်တိုင်အောင်လည်း ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်။ သူကရုစိုက်သည့်သူက ပက်ထရစ်ရှာက နေချို့ဇနီးမယား။ ပက်ထရစ်ရှာသည်သာလျှင် နေချို့၏ သက်ဆိုင်သူ။

အိမ်သူသက်ထား။

မြပချုပ်ဆိုသည့် မိန်းမက နေချို့အတွက် ဘာမှမဟုတ်သည့် ဘေးလူ။ သူ့စိမ်းသက်သက်။ အတွေးနှင့် မြပချုပ်ရင်နာတာ မျက်ရည်တို့ လျှံထွက်လာရပြန်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“မမ...အောက်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငင်နေသော မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးကို ရပ်တန့်ဖယ်ရှားရင်း ဧည့်သည်ဆိုသူကို မြပချုပ် မေးလိုက်သည်။

“ဦးစောနက်ကြယ်လို့ ပြောပါတယ် မမ”

“အိပ်နေပြီလို့ ပြောလိုက်”

“အိပ်နေရင် သူကိုယ်တိုင်တက်လာမိမယ်တဲ့ မမ”

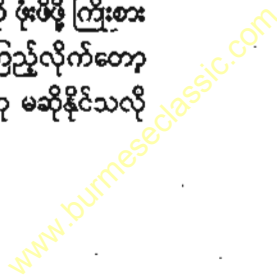
“ဟင်”

မျက်ရည်သုတ်နေသော မြပချုပ်၏ လက်ဖြူဖြူလေး ခုပ်တန့်သွားပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာပင် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဒီလူနှင့်တော့ မလွယ်။

“အေး...အခုပဲဆင်းလာမယ်လို့ ပြောလိုက် အစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာရပ်ပြီး သူမ၏အင်္ကျီကိုဖျတ်ဖျတ်ဖြုတ်ဖြုတ် ကြိုးစားဖြည့်ပေမယ့် မရ။ စားပွဲပေါ်က နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နာရီက ညရစ်နာရီခွဲချော်ပြီ။ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်သည်ဟု မဆိုနိုင်သလို အလွန်းသေးသည်ဟူ၍လည်း ပြော၍မရပါ။

ညကြီးဒီအချိန်ကြမှ ဒီလူ သူမအိမ်ကို ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်။ လက်ကို ပတ်တီးဖြည့်သည့်နေ့က မသွားမဖြစ် သွားလိုက်သည်မှလွဲ၍ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လို၍ တောင်ကြီးဘက်ကို ခဏသွားဦးမည်ဟုဆိုကာ တမင်အကြောင်းဖြင့် ပြီး ရှောင်နေခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ပြေးလွတ်တော့မည်မဟုတ်။

သူ့ကို ဆင်းတွေ့ရုံကလွဲလို့ တခြားနည်းလမ်းမရှိ။ အခုအရို အနက်ရောင်ဂါဝန်ရှည်တစ်ထည်ကို ဆွဲဝတ်လဲလှယ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီဖြင့် ငိုထားသမျှ ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို မြပချုပ် လိမ်ညာ၍မရဘဲ သူက မြပချုပ်ရင်ထဲရှိတာကို အရှိအရှိအတိုင်း အမှန်တရားဖြင့် တတ်သူအဖြစ် သူ့နှင့်ရင်ဆိုင်ရမှာကိုပင် သူမစိတ်မှာ စိုးထိနေမိသည်။ မြပချုပ်ငိုတာ နေချိုကြောင့်ဆိုတာ သူ့သိရင် သူမဘယ်လိုများ လှောင်ပြောင်ဦးမှာပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း လှေကားထဲများကို တစ်ထစ်ချင်းနင်း၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

လှေကားထောင့်ချိုးနေရာ ခပ်မှောင်မှောင်ကနေ စဉ်းစိတ်၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်မြင်တွေ့နေရာ စောနက်ကြယ်ကို သားနားခန့်ညား သပ်ရပ်သော အဖြူရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ကြည့်ရှု၍ လှလှပပတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ငေးခနဲ ကြည့်လိုက်မိ၏။

စောနက်ကြယ်ကို ဖြစ်သလိုဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုး မသပ်မရပ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတာကို မြပချုပ် စိတ်မှ ပထမ

သတိထားမိလာသည်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တိုင်း အမြဲလို တက်ကြွလန်းဆန်းကာ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် တွေအားလုံး သစ်လွင်သားနားသပ်ရပ်မှု အပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

“ဟော”

လှေကားထောင့်ချိုးကွေ့တွင် အားအင်မဲ့သလို ဖြူဖျော့ဖျော့ အမှုအရာဖြင့် သူရှိရာကို ငေးကြည့်နေသည့် မြပချုပ်ကို တွေ့မြင်သွားသည်နှင့် စောနက်ကြယ်က သူ့လက်ထဲရှိ သောက်လက်စမ်းကရက်ကို ပြာခွက်အတွင်းသို့ ထိုးချေပစ်လိုက်ကာ မြပချုပ်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် လွှားခနဲ နီးနီးကပ်ကပ်ရောက်လာပုံက ကြီးမားသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် မလိုက်အောင်ပင် သွက်လှပပေါ့ပါးလှသည်။

“နေမကောင်းဘူး မြပချုပ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မျက်နှာလေးလည်း ဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ပါလား၊ ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့ အန်ကယ် နေမကောင်းလို့လား”

“ကျုပ်ကိုပြောစမ်း...မင်းကိုကြည့်ရတာ ကျုပ် အားမရလိုက်တာ၊ ကျုပ်ကို အသိမပေးဘဲ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲဟင်”

“ဟင်အင်း”

“ရှင်ပြန်ပါ”

တုန်ရီတိုးဖျော့သော လေသံကြားက သူမကိုယ်သူမ

ဝမ်းနည်းစရာကောင်း ငိုမချလိုက်မိအောင် မနည်းကြိုးစားနေသည့်ကြားထဲ မြပုလဲကြည်လင်သော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေထဲမှာ ပြည့်အိုင်ထားသည့် မျက်ရည်တွေကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ စောနက်ကြယ်ဘာကိုမှ ထိန်းချုပ်မနေနိုင်တော့။

မြန်းခနဲ မြပုလဲကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းအကြပ် အလုံခြုံဆုံးဖြစ်အောင် ဖိကပ်ဆွဲယူပိုက်ထွေးထားလိုက်မိသည်။

“ရှင်...လွတ်”

မြပုလဲအသံက တိုးတိုးလေး။

ရွဲရွဲနစ်နေသည့် ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေက အတားအဆီးမရှိ လိမ့်ကျစီးဆင်းလာခြင်းကို မတားမြစ်နိုင်တော့။

“မြပုလဲ...ကလေးရယ်”

“မင်းကို ကျုပ် သိပ်သနားတယ်ကွယ်”

“ဟင့်အင်း”

“အို”

မြပုလဲသည် သူမမျက်နှာပေါ် အပ်ကျလာသည့် သူ့မျက်နှာကို ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရတော့။ ပုခွေးလှိုက်လှဲသော အနမ်းတွေက မြပုလဲ တစ်ကိုယ်လုံးကို မွန်းကြပ်တုန်လှုပ်သွားစေရာ မြပုလဲမှာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရရှာပါသည်။

ရှောင်ဖယ်ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ မြပုလဲအဖြစ်က ချောင်ပိတ်မိနေသော ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်

နှယ် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် ကြောင်ကြီး၏ စိတ်ရှိသလောက် ရမ်းရမ်းမွေ့မွေ့ ဆော့ကစားချင်ဖွယ် ချစ်စနိုးဖြစ်နေရောလင်။

ထူးခြားသော ကိုယ်သင်းရနံ့နှင့် စွဲမက်ဖွယ်ရာ အာရုံများကြားမှာ ယောင်မှားလွင့်မျောရာမှ သတ်ဝင်လာသည်နှင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဇွတ်တွန်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

“တော်ပါတော့...အိမ်မှာခိုင်းတဲ့ ကောင်မလေး ရှိသေးတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်မလေးကို မောင်းထုတ်လိုက်ရုံပေါ့ ကလေးမရဲ့”

“အိုး...ဘယ်လိုလဲရှင်၊ သူများအိမ်ကိုလာပြီး အိမ်ရှင်ကို စော်ကားနေတာ ဧည့်သည်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်လား”

မြပုလဲမှာ စိတ်ဆိုးဆိုး တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ရုန်းဖယ် တွေ့သော်လည်းမရ။

“ကျုပ်ကို ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်လို့ မင်းပဲ ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်မှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဧည့်သည်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူမျိုးရှိနေနိုင်မှာလဲ၊ ရှိခြင်းရှိရင် ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူပဲ နှိုက်ရာပေါ့၊ ဒီတော့...”

“ရှင်ဟာ ပြောလေဆိုးလေပါလား ဦးစောနက်ကြယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ကျုပ်ကို မင်းကလုပ်ခဲ့တာပဲလေ၊ ကျုပ် သိပ်ချစ်နေမှန်းသိလို့ မင်း တမင်ရှောင်ပြေးတာကို ကျုပ်မသိဘူး”

ထင်နေလား”

“ကိုင်း...ကျုပ်ကို မင်းလက်ထပ်ယူမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တျှပ်ကဲမဲ မင်းကို ဓားပြတိုက်ယူရမလားဆိုတာ ကြိုက်တာရွေးပေ တော့ အမိ”

“ရှင်လိုချင်တာ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ဆိုရင်တော့ ဓားပြတိုက် ယူပေါ့ရှင်”

“မင်းသိပ်ဆိုးပါလား မြပုချုပ်”

“ရှင်ဆိုးတာကို မမှီသေးဘူးရှင်”

သူ့ထံမှ တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက်ထားသော လက်အစုံ ပြေလျော့သွားချိန်မှာ မြပုချုပ်က သူမကိုယ်ပေါ်ရှိ အဝတ်များကို လျှင်မြန်စွာ ပြင်လိုက်၏။ မြပုချုပ်သည် သူမနားက မခွာသေးဘဲ ငုံ့ကြည့်နေဆဲဖြစ်သော စောနက်ကြယ်၏ မျက်နှာကို မော့မကြည့်ရဲ တော့ချေ။

“ဟောဟိုမှာ ဣန္ဒြေရရ သွားထိုင်စမ်းပါရှင်၊ ကျွန်မတော့ ရှင်ကိုတွေ့ရမှာ တစ်နေ့တခြား ပိုပိုကြောက်လာပြီ”

“မင်းကြောက်နေတာကို ကျုပ်က သဘောအကျဆုံးပဲ ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

“ဘာဆိုလဲရှင်”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့...မင်းက ယောက်ျားတွေကို ကြောက် စရာသတ္တဝါတွေလို့ တစ်ခါမှ တွေးမိပုံမရဘူး၊ အဲဒါကိုပဲ ကျုပ်က မင်းအပေါ်မှာ သဘောမကျတာ”

မြပုချုပ်နှင့် စောနက်ကြယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဧည့်ခန်း ထဲ အတူရောက်လာမှ အိမ်ဖော်အစမ်းကို လှစ်ခနဲ ခန်းဆီးလိုက်ကာ အကွယ်မှ ထွက်လာတာကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဒီလောက်ဆို စောနက် ကြယ်နှင့် မြပုချုပ်တို့ အချစ်ခန်းကို အစမ်းတစ်ယောက် မြင်တွေ့ ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်မေးစရာမလိုဘဲ သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ရမ်းကားလှသော စောနက်ကြယ်ကို သူမအိမ်ထဲက အမြန် ဆုံးထွက်သွားအောင် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ချင်၏။

“ရှင်ကို ဘယ်သူကများ သဘောကျခိုင်းနေလို့လဲရှင်၊ အကောင်းဆုံးက ရှင်လမ်းရှင်လျှောက်ပါ၊ ကျွန်မဘဝထဲကို ဝင်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ နှစ်ယောက်အတူ ဝင်ထိုင်မိချိန်မှာ မြပုချုပ်က စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် လှပသော မျက်နှာလေးကမူ စကားလုံးများနှင့် ခန့်ကျင်ဘက်ဖြစ် အောင်ပင် ချစ်စရာကောင်းလှပေသည်။

စောနက်ကြယ်သည် မြပုချုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသလို စူးစူးရဲရဲ သိမ်းကျုံးကြည့်ပစ်လိုက်၏။ သူ့ထံမှ အကြည့်ရိုင်းများကြောင့် လှပသော မြပုချုပ်မျက်နှာလေး ရဲရဲနီစွေး သွားကာ သူ့အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်လိုဟန် အကြည့်လွှဲ မျက်လွှာချ သွားပုံက စောနက်ကြယ်အသည်းမှာ စွဲသွား၏။

ဤမိန်းကလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ စွဲလမ်းတမ်းတနေရခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းကိုက မိန်းမကျုံးကြေ

လှသူအဖြစ် နာမည်ကြီးသော စောနက်ကြယ်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိ
ချေ။

မြပုချုပ်ဆိုသည့် မိန်းကလေး သူ့ဘဝအတွင်း ဝင်ရောက်
လာပြီးမှ စောနက်ကြယ်၏ ဘဝတွင် ဘယ်နေရာကိုမှ ဖြောင့်ဖြောင့်
မသွားနိုင်ဘဲရှိ၏။ တစ်ထောင့်တစ်နေရာတွင် သူ့အား နောက်ဆံငင်
စေသော ကြီးတစ်ချောင်းက ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်အောင် ဆွဲထားသလို
မှတ်ထင်ရ၏။

ထိုကြီးက တခြားမဟုတ်။ မြပုချုပ်ဆိုသည့် မိန်းမလှလေး
သာဖြစ်၏။ သူသည် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မြပုချုပ်ကဲ့သို့ တမ်းတမ်း
တတ မစွဲလမ်းဘူးချေ။ မြပုချုပ်သည် သူ့ဘဝထဲမှာ မရှိမဖြစ်
လိုအပ်သော ပစ္စည်းကဲ့သို့တည်း။

သို့သော်လည်း စောနက်ကြယ်ဘဝတွင် ဤမိန်းကလေး
လောက် အပိုးရခက်သော မိန်းမမျိုး မတွေ့ဘူးသေးချေ။ သူလို
လူတစ်ယောက်အတွက် မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေကြသူတွေ
များလွန်း၍ပဲလားမသိ။

သူလိုလူတစ်ယောက်ကို လုံးဝအရေးမစိုက် စိတ်ဝင်စား
ခြင်းလည်းမရှိ။ အမြဲလို အထင်အမြင်သေးဟန် ရွံရှာမုန်းတီးစွာ
မနစ်မြို့နိုင်အောင် ဖြစ်နေတတ်သော သူမကိုမှ စောနက်ကြယ်ဆို
သည့် သူကလည်း အသည်းအသန် လိုချင်နေသည့် အဖြစ်ကလည်း
ထူးဆန်းလှပေသည်။

စောနက်ကြယ်ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ အောက်ကျနေကံ

ကျခံပြီး မပိုးပန်းဘူးချေ။ ဤမှဆိုးမလှလှလေး သူ့အပေါ်ကျလာ
အောင် ဘယ်လိုစည်းရုံးရမည်ကိုက ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရ။

မကြာခင် စောနက်ကြယ်မှာ ခရီးဝေးသွားစရာ ရှိနေ
သည်။ မြပုချုပ်ကို ဤအတိုင်း မပိုင်မဆိုင်ဘဝနှင့် ထားသွားရမည့်
အရေးကို ဘယ်လိုမှ စိတ်ချမရ။ သူမစိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်
ထား၍မဖြစ်။

ပထမဆုံးအကြိမ် သူမတွေ့စက မြပုချုပ်မှာ အပျိုစင်မ
လေးဖြစ်ကာ သူ့အလုပ်ကိစ္စနှင့် ခရီးထွက်သွားပြီး နောက်တစ်ခေါက်
ပြန်ဆုံတွေ့ချိန်မှာ သူမက အိမ်ထောင်သည်မလေးအဖြစ် ပြောင်းလဲ
နေခဲ့သည်။

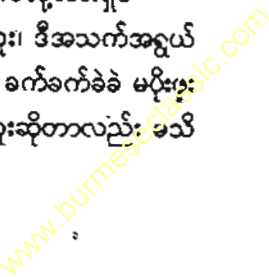
အခုတော့ မုဆိုးမလေးဘဝနှင့်...။

ဒီလိုအချိန်မှာမှ မြပုချုပ် အချစ်ကိုရလျှင် သူမကို ပိုင်ဆိုင်
ခွင့်ရာ ဒီဘဝမှာ လွယ်မည်မထင်။

“ကဲ...မင်းအချစ်ကိုရဖို့ ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲပြော၊ မင်း
ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားကောင်လေးတွေ
လုပ်သလို မင်းအိမ်ရှေ့ကို ဂစ်တာတစ်လက်နဲ့ ညတိုင်းလာပြီး
သီချင်းဆိုရမလား၊ ကြိုက်တာသာပြောတော့ မြပုချုပ်”

“ကျွန်မကို လူကဲ့ရဲ့အောင် လုပ်ဦးမလို့လားရှင်”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်းမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီအသက်အရွယ်
အထိ ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း မင်းကို ပိုးသလို ခက်ခက်ခဲခဲ မပိုးဖူး
တော့ မိန်းမတွေ ဘာကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူးဆိုတာလည်း မသိ

ဘူး”

“ဒီတော့ ကျုပ်ကို မင်းကြိုက်နှစ်သက်နိုင်မယ့် ပုံစံအနေ အထားကိုပဲ ပြောပါ။ ဒါမှ ကျုပ်လည်း နောက်ဆံမတင်းဘဲ ကျုပ် ဝိဘာတွေဆီ ပြောင့်ပြောင့်ပြန်နိုင်လိမ့်မယ်”

“ဒီတစ်ခါ ကျုပ်ပြန်လာလို့ မင်းက တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ထားဦးမယ်ဆိုရင် အဲဒီကောင်ကိုရော၊ မင်းကိုပါ သတ်ပစ်မယ် နားလည်လား”

မြပုလဲသည် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို ကြည့်ကာ အစတော့ စိတ်ဆိုးရ ဒေါသဖြစ်ရနှင့် လူသတ်ချင်သည့်အထိ ဖြစ်ခဲ့ သော်လည်း အခုတော့ သူမမျက်စိရှေ့က စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူကိုကြည့်ကာ ရုတ်တရက် ရယ်ချင်လာသည်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက အတော့်ကို ရယ်စရာကောင်း သည့်လူဟု တွေးသည်။ ဒီလူနှင့် စကားပြောရတာလည်း ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ။ မြပုလဲက ပြောချင်ရာပြောသလို သူက လည်း သူပြောချင်တာပြောသူ။

စောစောက နေချိုအကြောင်းတွေးပြီး မြပုလဲရင်မှာ နေမထိထိုင်မသာ ပုလောင်ကျွမ်းမြိုက်ခဲ့ရသလောက် စောနက်ကြယ် ဆိုသည့်လူကြောင့် ထိုဝေဒနာတွေပင် သူမရင်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ် သွားသလိုလို ဘာလိုလို။

ပြီးတော့ နေချိုနှင့် မြပုလဲအကြောင်းကို စောနက်ကြယ် ထက် ဘယ်သူမှ ပိုမသိနိုင်သော အခြေအနေ အနည်းဆုံးတော့

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို ချစ်သူတစ်ယောက်၊ အိမ်ထောင်ဘက် တစ်ယောက်အဖြစ် မတွေးနိုင်သေးသည့်တိုင် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်ဆံမည်ဆိုလျှင် မဆိုးလှဟု တွေးနေမိ သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို တကယ်သတ်ရဲလို့လား”

“သိချင်ရင် စမ်းကြည့်လေ”

မြပုလဲ ပြုံးလိုက်သည်။

“စမ်းစရာမလိုပါဘူးရှင်...ရှင်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့တာ

က ကျွန်မချစ်တဲ့ ယောက်ျားဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်”

“ကျွန်မချစ်တာ နေချိုပါ ဦးစောနက်ကြယ်”

“ပက်ထရစ်ရှာ ယောက်ျားကို မင်းက ယူဦးမလို့လား”

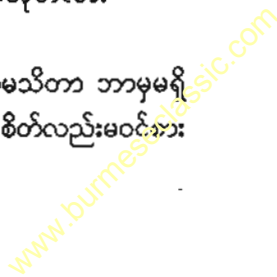
သူ့မျက်နှာမှာ ခပ်လှောင်လှောင် အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာပေ မယ့် မြပုလဲ ကရုမစိုက်ပါ။ အရင်လိုလည်း ရွေ့ရွေ့ခုန်အောင် ဒေါသထွက်ပြမနေတော့။

“လှယူစရာမလိုပါဘူးလေ၊ ကျွန်မရင်ထဲရှိနေတာကို ပြောတာပါ”

“အခု မင်းလူ ဆေးရုံရောက်နေပြီမဟုတ်လား”

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှ ကျုပ်မသိတာ ဘာမှမရှိ ဘူး မြပုလဲ၊ အဲဒီလူကို မင်းမေပစ်လိုက်တော့ စိတ်လည်းမဝင်ဘူး နဲ့တော့”

“မင်းစိတ်ဝင်စားရမှာက ကျုပ်ပဲ။ ကျုပ်ကိုသာ လက်ထပ် လိုက်ပါ။ မင်း နောင်တမရစေရဘူးလို့ ကျုပ် အာမခံတယ်”

“ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူးရှင်။ ခေါင်းအလေး ခံပြီးတော့လည်း ရှင်အကြောင်း စဉ်းစားမနေနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ။ ရှင်ကိုမချစ်လို့ဆိုတာမျိုး ထပ်မကြားချင်ဘူး။ ကျုပ်ကို မင်းချစ်လာဖို့က ကျုပ်တာဝန်ယူ တယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်...ကျွန်မ ဒီတစ်သက် နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့ပါ”

“အိမ်ပွယ်မရှိလိုက်တာ မြပုလဲရယ် မင်းလို အရွယ် ငယ်ငယ်လှလှပပ မိန်းသလှလေးတစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ထပ် မပြုပေးဘူးလို့ ပြောနေတာကို သူများတွေကြားရင် ယုံနိုင်ပါ့မလား ဗျာ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူးရှင်။ ကျွန်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ပြောလဲမှမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ လည်းမမေးနဲ့။ ကျွန်မအကြောင်း ကျွန်မပဲသိတယ်”

မြပုလဲအသံက အဆုံးသတ်မှာ အဖျားခပ်တုန်ရီသွားရုံ မက မျက်နှာလေးပါ ဖြူပျောသွားရာ စောနက်ကြွယ်မှာ မြပုလဲ မျက်လုံးအနံ့ကို ထွင်းဖောက်စူးစိုက်လျက် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ရှုလိုက် ၏။

ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသလို ခပ်တိုးတိုးရယ်လေ လိုက်၏။

“မင်းတို့မိန်းမတွေဟာ တော်တော်လည်း အရူးထကြပါ ပေရဲ့ မြပုလဲရယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ထဲက အချစ်တစ်ခုအတွက် မင်းဘဝကိုရော၊ မင်းနှလုံးသားကိုပါ ဒုက္ခထပ်ပေးဦးမလို့လား”

“ဘာလဲ...ဟိုကောင်က မင်းကို အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ တောင်းဆိုထားလား”

“ရှင်...နေချိကို ဟိုကောင်လို့မပြောပါနဲ့”

“ဪ...ဒီကောင်လက်ချက်ဆိုတာ သေချာသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဆိုင်တာတွေမပြောနဲ့ရှင်”

စောနက်ကြွယ်နှုတ်ဖျားမှာ နေချိအမည် ကြားရခြင်းကို မြပုလဲရင်မှာ အခံရခက်လှပေသည်။ မြပုလဲ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း မပြုခြင်းမှာ အမှန်တကယ်စင်စစ် နေချိနှင့် ဘာမှမဆိုင်ချေ။

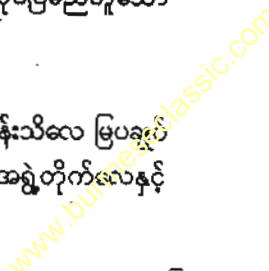
အချစ်မပါဘဲ တဒင်္ဂလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နူးသွပ်ခိုက်ခဲစွာ လက်ထပ်ပြီးထဲက နောက်ထပ် ဘယ်ယောက်ျား ထိုမှ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်သဘောကျခြင်းမရှိဘဲ လက်မထပ် တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သူဖြစ်သည်။

တဒင်္ဂကို လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကပင် နေချိကို တမင်ခွဲခြမ်း ခြုံ သူတားမြစ်သည့်ကိစ္စမှန်သမျှ မရရအောင် လုပ်ပြမည်ဟူသော အထူးချက်ဖြင့် တဒင်္ဂကို လက်ထပ်ပစ်ခဲ့သည်။

ဒါကို နေချိလည်းသိသည်။

သိ၍ ပိုခံစားရသည်။ ထိုသို့ ပိုခံစားရမှန်းသိလေ မြပုလဲ

နေချိရှေ့မှာ တဒင်္ဂနှင့် အမျိုးမျိုးနေပြပြီး ပိုအရွံ့တိုက်လေနှင့်

တစ်ယောက်အသည်းကို တစ်ယောက်ခွဲနှက်ဖို့ ရက်စက်စွာ ကြိုးစား ခဲ့ကြသမျှ အခုတော့ မြပုချုပ်ရင်မှာ နောင်တလေးတွေ တဝေစေ နှင့်ဟု ဆိုရမည့်အခြေအနေဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ...မင်းဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပြောင်းလွဲသွား အောင် နေချိနဲ့ကျုပ် တစ်ပွဲတစ်လမ်း လက်သီးချင်း ယှဉ်ကြရသေး တာပေါ့”

“ရှင် လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ အခု နေချို့ ဘာဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ ရှင်သိလား”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူ...သူ အခုဆေးရုံမှာ”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့ ကိုယ့်ဘာသာနေပါ။ ရှင့်ကြောင့် နေချို့ တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်ရင် ရှင့်ကို ကျွန်မ လုံးဝခွင့်လွှတ်မယ်မထင်နဲ့”

စောနက်ကြယ်က မြပုချုပ်၏ လှပသော မျက်နှာလေးထံ နက်မှောင်သော မျက်လုံးတောက်တောက်များဖြင့် ခပ်ရဲရဲ စူးစိုက် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဤမျှ စွဲလမ်းမြတ်နိုးစွာ ချစ်တတ်သော ဤမိန်းကလေးကို ချီးကျူးရမည်လား၊ အပြစ်တင် ရမည်လားဆိုသည်ကိုက စောနက်ကြယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိတော့ ချေ။

သေချာသည်က မြပုချုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို ပိုင်နိုင် နေရာယူထားနိုင်သူအဖြစ် နေချို့ဆိုသည့်လူကို သတ်ပစ်ချင်လော့

အောင် မနာလိုဝန်တို့မိခြင်းဖြစ်သည်။

စောနက်ကြယ်ကို မြပုချုပ်မှ နေချို့ကို ချစ်သလို ချစ်မြတ် နိုးမည်။ စွဲလမ်းတမ်းတနေမည်ဆိုလျှင် အဘယ်မျှ ကျေနပ်ကြည်နူး ဇွယ်ရာ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ အစွဲအလမ်း ကြီးလှသော မြပုချုပ် ထံမှ အချစ်ကို စောနက်ကြယ် နှလုံးသားက လှိုက်လှဲစွာ ရယူပိုင် ဆိုင်ချင်မိသည့်အဖြစ်ကို မည်သူမျှ နားမလည်။

မြပုချုပ်ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကိုရော အဝတစ်ခုလုံးကိုပါ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက သိမ်းပိုက်ယူငင် အုပ်စိုးထားချင်သည်။ ဤသည်က စောနက်ကြယ်ဘဝတွင် အဖြစ် နှင် အတောင့်တဆုံးဆန္ဒဆိုလည်း မမှားချေ။

“ဒီတစ်ခါ ကျုပ်မရီးထွက်ရင် ဘယ်လောက်ကြာမယ် ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်အမေက ကျုပ်ကိုသိပ်ချစ်တာ ကျုပ် အချစ်ဆုံးကလည်း ကျုပ်အမေပဲ၊ အခု ကျုပ်အမေ နေမကောင်းဘူး ဆိုလို့ ကျုပ်အိမ်ကိုပြန်ရမယ်”

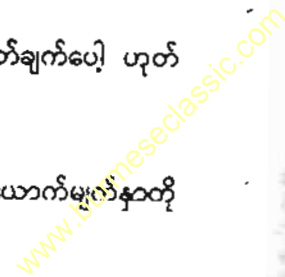
“ဒီတော့...ကျုပ်ကို မင်းလက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေး မြပုချုပ်”

“ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲရှင်၊ ကျွန်မ နောက်ထပ်အိမ်ထောင် မပြုတော့ဘူးဆိုတာ”

“ဒါ မင်းရဲ့ မပြောင်းလွဲတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့ ဟုတ် သား”

“ဟုတ်တယ်”

မြပုချုပ်နှင့် စောနက်ကြယ် တစ်ယောက်မှတစ်ယောက်

တစ်ယောက် ပေါက်ထွက်လုမတတ် အကြည့်များဖြင့် စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို အလျှော့မပေး ကြချေ။

“ကောင်းပြီလေ မင်းကတောင် မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်မှတော့ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လုပ်ရုံ ပေါ့”

“ဒီညကစပြီး မင်းအိမ်မှာ ကျုပ်နေရလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

ပြောပြောဆိုဆို စောနက်ကြယ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ထပ်ထပ်လာသည့် ကုတ်အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်ပြီး ခုံတစ်လုံးပေါ် လှမ်းပစ် တင်လိုက်ကာ သူမရှေ့က ထထွက်သွားသဖြင့် မြပုလဲ ရင်တုန် သွားသည်။

“ရှင် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

မြပုလဲ လှမ်းမေးပေမယ့် စောနက်ကြယ်က သူမပြော စကားကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေကားရှိရာ သို့ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးများဖြင့် ခပ်မှန်မှန်လျှောက်သွားရာ မြပုလဲမှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်လက်ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ဝန်းခဲ ထရပ် လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၁၈)

“ရှင်...ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲဟင်၊ ကျွန်မကို မုဆိုးမဆို ပြီး အထင်အမြင်သေးတာလား”

မြပုလဲမှာ စောနက်ကြယ်ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ကာဆီးလိုက်ကာ ဒေါသမွန်စွာ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း တုန်တုန်ရီရီလေး ဆိုလိုက်မိသည်။

“မင်းကို အထင်ကြီးလို့ တန်းဖိုးထားပြီး လူကြီးလူကောင်း လို လက်ထပ်ပါရစေ ခွင့်ပြုပါ ဘာညာနဲ့ အသနားခံနေလို့မှမရဘဲ”

“ကျုပ်ကလည်း ဘယ်မိန်းမကိုမှ မင်းလောက် စကား ဣညှည်ဝေးဝေး ပြောတူးတာမဟုတ်လေတော့ မဖြစ်ရင် ဖြစ်အောင် ထုပ်တတ်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဗီဇရပ်လည်း ပေါ်လာရတာပေါ့ အမိရယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ကျုပ် ဒီအိမ်မှာရှိနေတာကို အရှေ့ ခုနစ်အိမ်၊ အနောက်ခုနစ်အိမ်သိရင် မင်းနဲ့ကျုပ်ကို ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြမှာပဲ၊ အဲဒီအတွက်

www.burmeseclassic.com

မင်းဆရာကျုပ်ရော စိတ်အေးအေးနေလိုက်ကြရင် ပြီးပြီပေါ့”

စောနက်ကြယ်၏ပုံစံက မခိုးမခန့်။

သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရဖို့အတွက် မြပုချုပ်လို ကာယကံရှင်၏ ဒေါသနှင့် စိတ်ခံစားချက်ကိုပင် ထည့်တွက်ပုံမရ။ မဖြစ်နိုင်ပါဟု ပြောသည့်စကားကိုလည်း လက်မခံ။ မြပုချုပ်ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဤမျှလောက် လက်ပေါက်ကပ်သော လူမျိုးကို မမြင်ဘူးချေ။

“ရှင်...လူရမ်းကားအလုပ် မလုပ်နဲ့နော်၊ ပြောမရရင် လူတွေအားလုံးကြားအောင် အော်ပစ်လိုက်မယ်သိလား”

“ဘယ်လိုအော်မှာလဲ၊ လိုအပ်ရင် ကျုပ်ပါ၊ မင်းနဲ့အတူ လိုက်အော်ရအောင်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းမအော်ခင် ကျုပ်ကအရင်ဟောဒီအိမ်ထဲက မြပုချုပ်ဆိုတဲ့မိန်းမကို ချစ်မိလို့ ရူးရပါတော့မယ်ဗျို့လို့ လူတွေအားလုံးကြားအောင် ထွက်အော်ရမလား”

“ရှင်...ရှင်”

“ကဲဟယ်...ကဲ”

“ကဲ”

မြပုချုပ်မှာ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကို ချုပ်တည်းရန် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ စောနက်ကြယ်ရင်ဘတ်နှင့် လက်မောင်းများကို သူ့လက်သီးလေးများဖြင့် အဆက်မပြတ် ထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်ကိုမုန်းတယ် သိလား”

“မုန်းတယ်”

“ကျုပ် ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းမှ မသိဘဲ”

“ရှင်...ကျွန်မအိမ်ထဲက အခုထွက်သွား၊ ထွက်သွားလို့ ပြောနေတယ်”

“မြပုချုပ်”

“ကြည့်စမ်း...ရှင်”

“အင့်”

သန်မာတောင့်တင်းသော လက်များကြားမှာ မြပုချုပ်တစ်ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်သွားသည်။ စကားဆိုရန် အခွင့်မရှိ။ မြပုချုပ်လက်လှမ်းမှီသမျှ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။

စောနက်ကြယ် ရင်ခွင်ထဲမှာ မြပုချုပ်ကိုယ်လေးက အရှက်ကလေးတစ်ရပ်နယ်။ သူပြုသမျှ နုနေရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်နေ၏။ မြေတစ်ကောင်လို ညှိုငင်နိုင်စွမ်းသော ထိုယောက်ျားကို မြပုချုပ်မုန်းမုန်းနှင့် သူ့ပါးကို တစ်အားကုန် ယှဉ်ရိုက်ချလိုက်သံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းသွား၏။

အသားချင်းထိခတ်သံ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသလို တုန်ရီမောဟိုက်နေသည့် မြပုချုပ်မှာ လှေကားလက်ရန်းကိုကိုင်ကာ သူမနှင့်နီးကပ်စွာ ရှိနေဆဲဖြစ်သော စောနက်ကြယ်၏ စူးရဲတောက်ပသော အကြည့်ရိုင်းများအောက်မှာ ဖယ်ခွာရန် နေရာမှ ထွက်သွားမည်အပြု...

ဖြန်းခဲနဲ စောနက်ကြယ်က သူမကိုယ်လေးကို ကောက်ယူ
တွေ့ချိလိုက်ရာ မြပချုပ်မှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ကြောင်တွေသွားရ
ခိုက် သူက မြပချုပ်ကို ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

“ဦးစောနက်ကြယ်”

“ရှင်နော်...ရှင်”

“ကျွန်မ မလိုက်ဘူးလို့ပြောနေတယ်”

“မင်းအကြိုက်ကျအောင် ကျုပ်က လိုက်လုပ်နေတာမှ
မဟုတ်ဘဲ”

“ကျုပ်အကြိုက်ကို ကျုပ်ဘာသာ လုပ်ယူနေတာ”

“ဘာ”

“ရှင်...ရှင်”

“ကျုပ်ကိုမုန်းတယ်လို့ ပြောမလို့လား၊ မင်းရဲ့အမုန်းစကား
က ကျုပ်အတွက်တော့ ပန်းနဲ့ပေါက်သလောက်ပဲရှိမယ် မြပချုပ်”

“ဒီညတော့ မင်းနဲ့ကျုပ်...”

“ရှင်ကို ကျွန်မပြောစရာရှိတယ်၊ ကျွန်မကို အခုအောက်ချ
ပေးပါ”

“ကျုပ်ကိုလှည့်စားလို့မရဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်နော်
မြပချုပ်”

“သိတယ်...သိတယ် ရှင်ဟာ ဓာကယ့်ကို ပင်လယ်
ဓားပြတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ဒီလိုတော့လည်း မင်းက အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းမြင်နိုင်
သားပဲ”

စောနက်ကြယ်က သူ့ထံသို့ လှပစွာဝဲပုံရောက်ရှိလာသော
မြပချုပ်၏ မျက်စောင်းကို ကျေကျေနပ်နပ်ခံယူရင်း ခပ်တိုးတိုး
ကျိတ်ရယ်လိုက်ကာ မြပချုပ်၏ ကိုယ်လေးကို အသာအယာ
အောက်ချပေးလိုက်၏။

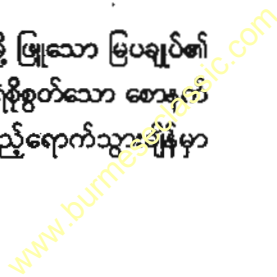
“ရှင်ဟာ ကျွန်မကို သိပ်ခုကွယေးတဲ့လူပဲ၊ မချစ်ပါဘူးဆို
လည်းမရ၊ မကြိုက်ပါဘူးဆိုလည်းမရနဲ့”

“ကျုပ်ကို မင်း ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဒါလား”

မြပချုပ်မှာ တွန့်ကျေနေသော သူမအဝတ်များကို ပြုပြင်
ရင်း လေသာဆောင်ရှိရာကို ဦးဆောင်လျှောက်ခဲ့သည်။ အပြင်မှ
လရောင်က ရွန်းရွန်းမြမြသာနေ၏။ လ၏အလင်းနှင့်
တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် သည်းကွစွာ မြင်တွေ့နေကြရ
သည်ဖြစ်ရာ မြပချုပ်မှာ စောနက်ကြယ် တစ်ကိုယ်လုံးကို ခုခေ
ကြည့်ရင်း သူမအပေါ်မှာ ဤမျှ အသည်းအမည်း ဖြစ်နေခြင်း
နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကျုပ်ရဲ့ ဥပစိရုပ်က ခန့်ညားရဲ့မဟုတ်
လား”

ပြောပြီး ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်တာမို့ ဖြူသော မြပချုပ်၏
မျက်နှာလေးမှ ဖြန်းခဲနဲ ပူနွေးသွားသည်။ နီရဲရှိစွတ်သော စောနက်
ကြယ်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖျတ်ခဲနဲ အကြည့်ရောက်သွားချိန်မှာ

မြပုလဲရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ချက်ချင်းလိုပင် ထိုအကြည့်ကို လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...စိတ်ပျက်စရာကောင်းအောင် ခန့်ညားလွန်းလို့ ထိုင်ငိုပစ်ချင်တဲ့အထိပဲ”

ဟု မြပုလဲက တမင်ရွံ့ပြောတော့ သူက မနာကျင်သလို မြပုလဲ မျက်နှာလေးကို ရှုန်းတောက်စွာ ငုံ့မိုးကြည့်သည်။

“ကျုပ်ထင်သားပဲ...ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ကျုပ်ကို အမြတ်တနိုးနဲ့ စွဲလမ်းတမ်းတလာစေလိမ့်မယ်လို့လေ”

“ရူးပါပေ့ရှင်”

မြပုလဲ၏ ကောင်းချီးဩဘာပေးစကားကို သူက ဂရုမစိုက်။ မြပုလဲခါးကို သန်မာနွေးထွေးသော သူ့လက်အစုံဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ကိုယ်ချင်းထိကပ်လိုက်ပြီး...

“ကိုင်း...ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ချင်း လက်ထပ်ကြစို့ရဲ့ ဟုတ်လား”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ပြောနေလို့လဲ ရှင်”

“မင်း ကျုပ်ကို စောစောက လှည့်စားတာပေါ့လေ”

“ဘယ်မှာလှည့်စားလို့လဲ...ရှင့်ကိုမချစ်ဘဲ တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဇွတ်လက်ထပ်ရင် ရှင်ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲမယ်ဆိုတာကိုရော စဉ်းစားမိရဲ့လား”

မြပုလဲ၏ စကားအဆုံးမှာ စောနက်ကြယ်က သူမကို အဓိပ္ပါယ်ခွဲခြားရခက်သော အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် သူမကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီအတွက်နဲ့တော့ ကျုပ်ကို စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ မင်းသာ ကိုယ်မချစ်တဲ့ ယောက်ျားကို လက်ထပ်မိလို့ တစ်သက်လုံး နောင်တရနေပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ချစ်တဲ့မိန်းမကို လက်ထပ်လိုက်ရလို့ ဒီတစ်သက်ဖြင့် နောင်တရစရာမရှိပါဘူး”

“ကျုပ်ပြောတာ မင်းနားလည်တယ်မဟုတ်လား မြပုလဲ”

“ကျွန်မက ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ”

“ဒါကိုပဲ နားလည်ရင်ပြီလေ”

“အိုး...အမေ”

ဆွေးနွေးပွဲလေးက ဤနေရာမှာပင် အဆုံးသတ်ပြီး ပြတ်သွား၏။ မြပုလဲတွင် နောက်ထပ်အကြောင်းပြစရာလည်း မရှိ။ စောနက်ကြယ်ကို လက်ထပ်ပါမည့်အကြောင်း ထိုညက ဝန်ခံလိုက်အပြီးမှာ သူမကိုယ်သူမလည်း အိပ်မက်မက်နေသလို ထင်နေမိသေးသည်။

အများအမြင်မှာ မြပုလဲကို မျက်နှာများသူ အပြောင်းအလဲ မြန်သူအဖြစ် ထင်မြင်ယူဆကြမည်ဟု ထင်ရသော်လည်း လောကရှိ လူသားတိုင်းမှာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်ဖြစ်ကာ မည်သူ့ကိုမှ ကိုယ်ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော အခက်အခဲကို ရင်ဖွင့်ပြောပြရန်မှာ

လည်း မပြစ်နိုင်ပေ။

ညဉ့်နက်မှ စောနက်ကြယ် ပြန်သွားသည့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာမိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ အိမ်ရှင်က လက်မခံဟုဆိုသော်လည်း ဧည့်သည်လုပ်သူက ဘယ်လိုမှ နှင်ထုတ်၍မရ။ မြပချုပ်ထံမှ သူလိုချင်သည့် အဖြေရပြီးနောက်မှာ စောနက်ကြယ်၏ မျက်လုံးနက်နက်များတွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းများကိုက ဖုံးကွယ်မရချေ။

“ကျုပ် အိမ်ထောင်ပြုယ့်အကြောင်း ကျုပ်အမေကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရင် မာခိုခရာ သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာပဲ”

“ဒါနဲ့များရှင် ရှင်မာမိ စောစောဝမ်းသာနိုင်အောင် အစောကြီးထဲက အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင်ပြီးနေတာပဲ”

“ကျုပ်အတွက် သတို့သမီး ရှာမတွေ့လို့ပေါ့ မြပချုပ်ရဲ့၊ မင်းသာ စောစောစီးစီး ကျုပ်ရှေ့ကို ရောက်လာရင် ကျုပ်သားသမီးတွေဟာလည်း အခုချိန်ဆို အတော်ကြီးလှရောမယ်”

“တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါရဲ့နော် မင်းကြောင့်တော့ သူတစ်ဖက်သား အိမ်ထောင်ရေးကို မပြိုကွဲပါစေနဲ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မကို ရှင်လိုများထင်နေလား”

“ထားပါ...ထားပါ အဲဒီအကြောင်း အခုချိန်မှာ မင်းနဲ့ မပြောချင်ပါဘူး၊ မင်းနဲ့ကျုပ် အတူတူနေရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲဆိုတာမျိုးပဲ ကျုပ်တွေးနေချင်တယ်”

စောနက်ကြယ်က မြပချုပ်ကို တစ်ချိန်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ

ကလေးတစ်ယောက်လို ထွေးပိုက်လျက် ယုယချင်တိုင်း ယုယကြင်နာလျက် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက် သူနှင့်အတူသွားရမည့် ဟန်းနီးမွန်းခရီးအကြောင်း သူမကို ဘယ်လိုစိတ်ချမ်းသာအောင် အလိုလိုက်မည့်အကြောင်း စုံစေ့အောင် ပြောသွားသည်မှာ မြပချုပ် နေရာမှာ တခြားသူတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် အရည်ပျော်ကျသွားလောက်ပေသည်။

ထိုတစ်ညလုံး မြပချုပ်တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာထဲမှာ လူးလွန်လှုပ်ရှားရင်း ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူမ၏ အတွေးအာရုံထဲကို ပုံရိပ်အမျိုးမျိုး ဝင်ရောက်လာသမျှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖယ်ရှားမပြစ်နိုင်ဘဲ အတွေးဝက်ဘာထဲမှာ တစ်ဝဲဝဲလည်လျက် ရှိ၏။

သူမသာ စောနက်ကြယ်ကို လက်ထပ်မည်ဟုဆိုလျှင် မိထွေးတော် ဒေါ်ခင်စစ်ရင်တစ်ယောက် မြပချုပ်ကို ဘယ်လို ရစရာမရှိအောင် ပြောမည်ကို သိချင့်နေသည်။

ပြီးတော့...နေချီ။

‘ပက်ထရစ်ရှာကတော့ မြပချုပ် ဘာလုပ်လုပ် ထောက်ခံအားပေးမည့်သူမျိုးထဲက ဖြစ်သည်။ ယောက္ခမဟောင်းတွေကိုလည်း ပက်ထရစ်ရှာပဲ မြပချုပ်ကိုယ်စား တာဝန်ယူဖြေရှင်းနှစ်သိမ့်ပေလိမ့်မည်။ ဒါကိုတော့ ပူပင်စရာမရှိ။’

နေချီကသာ မြပချုပ်ကို စောနက်ကြယ်လို လူမျိုးနှင့် လက်ထပ်ရပါမည်လားဟု ပြစ်တင်ဝေဖန်မည်ထင်သည်။ မြပချုပ်

သည် စောနက်ကြယ်လို့ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်မိပုံကို ပြန်တွေးမိတိုင်း စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်နေ၏။

သူဟာ တကယ်ပဲ မြပချုပ်ရဲ့ ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်ရတော့မှာ ပါလားဟု စဉ်းစားမိရုံနှင့် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာကာ သူမစိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲမရ မွန်းမွန်းကြပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်၍သွားတတ်ပြန်သည်။

မြပချုပ်သည် သူမ၏ အပြုအမူကို မှားသလား မှန်သလား မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေချိန်မှာ နေချို ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီဆိုသော သတင်းကို ကြားလိုက်ရ၏။

စောနက်ကြယ်က မြပချုပ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူမိဘများ ရှိရာ ဩစတေးလျနိုင်ငံသို့ ထွက်သွားပြီးနောက် သူနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းစကား ဘာမှမကြားရတော့ချေ။

မြပချုပ်သည် နေချိုကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး လူနာ သတင်းမေးရင်း နာလန်ထလူမမာစားရန် ဓာတ်စာများကိုပါ နေချို ကြိုက်တတ်သည်များကို ရွေးဝယ်သွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပက်ထရစ်ရှာက မြပချုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် ပျာပျာသလဲ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။

“ပချုပ်ကတော့ မမြင်ရတာ ကြာလို့လားမသိဘူး ပိုပြီး လှလာပါလားကွယ်၊ ချိုရေ ကြည့်ပါဦး ပချုပ်ကို မြင်တဲ့သူတိုင်းက မုဆိုးမလေးတစ်ယောက်လို့ ဘယ်သူထင်ကြမှာလဲနော်”

“အင်း”

နေချိုက သူမိန်းမစကားကို မကောင်းတတ်သဖြင့် ခေါင်း

ညိတ်ပြလိုက်ပေမယ့် မြပချုပ်ကို မကြည့်ဘဲ သူ့မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲ ထားပုံကဖြင့် တဆိတ် ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်၏။

ဘာကြောင့် မြပချုပ်ကို ရဲရဲရင်ဆိုင် မကြည့်ဝံ့သနည်း ဆိုခြင်းကိုကား သူမလည်းမသိချေ။ နေချိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး မြပချုပ် သေတာတွေကလည်း များလှပေသည်။

ထိုယောက်ျားသည် မြပချုပ်ကို ချစ်သည်မှန်သော်လည်း သူ့ချစ်သည်မိန်းမကို စွန့်ပယ်ပြီး သူမချစ်သည့် မိန်းမကို လက်ထပ် သူရဲသူအဖြစ် သူ့သဘောထားအစစ်အမှန်ကို မသိပေ။

“ခဏထိုင်ဦးနော် ပချုပ်၊ ချိုအတွက် ဆန်ပြုတ်အိုးလေး ထစ်ချက်ပြေးကြည့်လိုက်ချင်လို့ပါ။ ပချုပ်အတွက်ကရော အပူလေး အအေးလား”

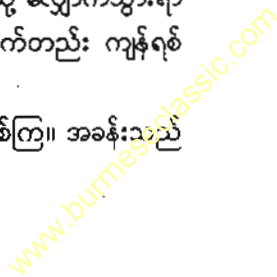
“ပချုပ်အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ ပက်ထရစ်ရှာရယ် နေချို ထိုသော ဂရုစိုက်ပါ”

“ချိုကိုလည်း ဂရုစိုက်တယ်၊ ပချုပ်ကိုလည်း ဂရုစိုက် ထပ်ဟုတ်လား၊ ချိုရေ ပချုပ်ကို ဧည့်ခံထားလိုက်ပါဦးကွယ်”

“ကောင်းပါပြီ ပက်ထရစ်ရှာ”

ပေါ့ပါးသွက်လက်သော အမူအရာဖြင့် ပက်ထရစ်ရှာက ချစ်ရယ်မောမောပင် ထမင်းစားခန်းရှိရာဘက်သို့ လျှောက်သွားရာ အခန်းထဲတွင် နေချိုနှင့် မြပချုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် သည်။

ရုတ်တရက် မည်သူမျှ စကားမဆိုဖြစ်ကြ။ အခန်းသည်

ပို၍တိတ်ဆိတ်သွားကာ တစ်ယောက်အသက်ရှူသံကိုပင် တစ်ယောက်ကြားနေရသည့်အထိ ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့ဘူးသူ နှစ်ယောက်ကို အတူတကွ စိတ်ချလက်ချ ထားသွားသော ပက်ထရစ်ရှာကို မြပုလဲပဲ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေ မိသည်။

မြပုလဲသာ သူမနေရာမှာဆို ဤသို့လုပ်နိုင်မည်မထင်။ ပက်ထရစ်ရှာဆိုသည့် မိန်းမကတော့ ဘာတစ်ခုမှ စိုးရိမ်ဟန်မရှိ။ သူမပုံစံကိုကြည့်ရုံပင် အဘယ်မျှ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်ကို သိနိုင် ပေသည်။

“ပက်ထရစ်ရှာလည်း တော်တော်ကိုယ်ရေစစ်သွားတယ် နော် နေချို့”

“လူနာတစ်ယောက်ကို ပြုစုရတဲ့အလုပ်က လွယ်မှမလွယ် ဘဲ မြပုလဲ၊ လုပ်ငန်းကိုလည်း တစ်ဖက်က ပြေးအုပ်ချုပ်ရ၊ စီမံ ခန့်ခွဲရနဲ့ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပါစေ တစ်ချက်မညည်းဘဲ ပြုံးနေ နိုင်တဲ့ မိန်းမဆိုလို့ ပက်ထရစ်ရှာပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဒါကတော့ ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေမှာ ရှောင်လွှဲလို့မရ နိုင်မှတော့ ဒီလိုပဲနေမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပက်ထရစ်ရှာမှ မဟုတ်ပါဘူး တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ဆိုလည်း သူလိုပဲ လုပ်ကိုင်ပြေးလွှားနိုင်ပါ တယ်”

မြပုလဲရှေ့မှာ ပက်ထရစ်ရှာကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေတာကို မှားမထောင်လိုသဖြင့် နေချို့ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်အောင် တစ်ခါ

တည်း ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ပုလဲလည်း ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုသိ ဂရုစိုက်ပါ”

“ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ဒုက္ခရောက်မယ့်အလုပ်မျိုး လုပ်ပါစေရင်၊ မတတ်သာလို့ ဖြစ်လာရင်လည်း ကံကိုပဲ အပြစ်ပုံချရုံပေါ့”

“တချို့ကံက လူကလုပ်တာပဲ”

“လူကလုပ်တိုင်း ကံဖြစ်နေရင် ကျွန်မကံတရားကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပဲ အကောင်းဆုံး အလှဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်ချင်ပါ ရဲ့၊ ဒါပေမယ့်လည်း ကံတရားက လူသတ္တဝါတွေကို သူတို့ဖြစ်ချင် တိုင်း ဖြစ်ခွင့်မပေးခဲ့ဘူးရှင်”

မြပုလဲစကားအဆုံးမှာ နေချို့မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား တာကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း သူမ နောင်တမရပါ။ နေချို့နှင့် မြပုလဲကြားမှာ ရှိနေသည့် အမှအထစ်အကျိတ်အခဲတွေက အခုရော နောင်ရော ဘယ်တော့မှ ပြေပျောက်စရာမရှိ။ ဒါကို မြပုလဲ သိသလို နေချို့လည်း သိမည်ပင်။

“ဟိုတစ်လောက် မြပုလဲကို ဆေးရုံတစ်ခုမှာ တွေ့လိုက် တယ်”

“ဟုတ်လား”

ဘယ်တုန်းကလဲဟု မြပုလဲ မမေးပါ။

မေးစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ နှင့် ဆေးရုံကိုသွားသည့် အချိန်မှတစ်ပါး သူမတစ်ယောက်တည်း နေသည့်ဆေးရုံကိုမှ သွားဖူးတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူးပါ။

“စောနက်ကြယ်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

နေချိုမျက်နှာကို မြပချုပ် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုစကားကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်နှင့် မေးတာလဲဆိုတာကို မြပချုပ် စိတ်ထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ သိချင်နေသည်။ ဘုဒ္ဓဂံတုန်းက မြပချုပ်ကို လက်မထပ်ဖို့ နေချိုကိုယ်တိုင် တားမြစ်ကန့်ကွက်ခဲ့ဘူးသည်ကို အခုချိန်ထိ မမေ့သေး။

ဘယ်တော့မှလည်း မေ့လို့ရမည်မဟုတ်။ နေချိုကို အရွဲ တိုက်လိုစိတ်တစ်ခုထဲနှင့် တဒဂံလိုလူတစ်ယောက်ကို မိုက်မဲစွာ မျက်စိမှိုတ်လက်ထပ်ပစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီတစ်ခါရော စောနက်ကြယ်ဆို သည့်လူကို သူ ဘာတွေများ ဝေဖန်ကန့်ကွက်ဦးမည်နည်း။

“အေးလေ...တစ်ပင်လဲမှတစ်ပင်ထူဆိုတာလည်း ရှိနေ သားပဲ။ ပချုပ်လို အရွယ်ငယ်ငယ်လှလှပပ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နားမှာ မားမားမတ်မတ်ရပ်နိုင်မယ့် ယောက်ျားမျိုးလည်း ရှိသင့်ပါ တယ်”

မြပချုပ်ထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာခင် နေချိုက သူ့အမေး စကားကို သူ့ဘာသာ ထင်မြင်ချက်ပေး၍ အဆုံးသတ်လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီလူအကြောင်း မြပချုပ် သေချာစုံစမ်း ကြည့်ပြီးပြီလား”

“နေချို သဘောမကျဘူးပေါ့”

နေချို မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး မေးပစ်

လိုက်သည်။ နေချိုက မြပချုပ်အကြည့်တွေကို ကြာရှည်ရှည်နှင့် ခြင်းမပြုဘဲ အကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက်တော့ မြပချုပ် မရယ်ချင်ရယ် ချင် တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ နေချိုက လှပစွာရယ်မောလိုက်သော မြပချုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“ပချုပ်အတွက် ကိုယ်က ရယ်စရာလူဖြစ်နေလား”

“အဲဒါတော့ ပချုပ်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် နေချိုသိလား လူတွေကိုလည်း ရယ်ချင်တယ်၊ ပချုပ်ကိုယ်ပချုပ်လည်း ရယ်ချင် တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဟင်း...ဟင်း လူတွေအားလုံး ဟန်ဆောင်နေကြရလို့ လေ၊ လူတွေဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိမ်ညာဟန်ဆောင် ဆက်ဆံပြီး နေကြတယ်မဟုတ်လား၊ တကယ့်စိတ်ရင်း အစစ်အမှန် အတိုင်းသာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်ဆံကြရင် ဘယ်လို တွေများ ဖြစ်ကုန်မှာပါလိမ့်လို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ပချုပ်ရေ...ဒီမှာ ပချုပ်အတွက် ကော်ဖီပူလေးရပြီ၊ ဒါက ချိုအတွက် ဆန်ဖြုတ်၊ ပက်ထရစ်ရှာကိုယ်တိုင် တိုက်မယ် နော် ချို”

အသံလွင်လွင်လေးနှင့် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ နေချိုနှင့် မြပချုပ်ရှိရာ ရောက်လာသည့် ပက်ထရစ်ရှာကို မြပချုပ် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပက်ထရစ်ရှာ မျက်နှာမှာ ဘာအရံ...အငွေ့မှမရှိ။ နေချိုနှင့်

မြပုချုပ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးပေါ်မှာလည်း ဘာမသင်္ကာဟန်မပြု။
ပကတိရိုးသားသောအသွင်။ နေချိုကို သူမကိုယ်တိုင် ဆန်ပြုတ်ပူပူ
လေး မှုတ်တိုက်နေဟန် တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုတွေအပြည့်။

ဒါဟာ ဟန်ဆောင်မှုသက်သက်မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ချီးကျူး
စရာဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်နေတာဆိုရင်လည်း ပီရိလှသော လိမ်လည်
မှုအဖြစ် ထပ်ဆင့်ချီးကျူးရမည်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၉)

“သမီးနဲ့ မောင်စောနက်ကြယ် အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ
ဆိုတာ ဒက်ဒီကိုပြောပါဦး”

“ပုချုပ်...သူ့ကိုလက်ထပ်မယ် ဒက်ဒီ”

“သမီးဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒက်ဒီထံမှ စကားသံတိတ်သွားသည်။

“ဒက်ဒီကို ဒီကိစ္စဘယ်သူပြောလဲ”

“မောင်စောနက်ကြယ်ပဲလေ၊ ဒက်ဒီဆီမှာ သမီးကို
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသွားတာ”

“ဪ”

“သမီးစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲလေ၊ ဒက်ဒီဘက်က
တော့ အထူးအထွေ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ မောင်စောနက်ကြယ်က
လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

သမီးဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် စောနက်ကြွယ်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောနေခြင်းလားဟု ဒက်ဒီမျက်နှာကို မြဲပချုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမ ထင်သလိုမဟုတ်။ ဒက်ဒီ မျက်နှာမှာ ဘာအရိပ်မှမရှိ။ တဒင်္ဂလို လူတစ်ယောက်ကိုတောင် သမီးကိုချစ်သည့် ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် သမက်အဖြစ် လက်ခံခဲ့သော ဒက်ဒီအတွက် စောနက်ကြွယ်ဆိုသည့်လူကို သမက်တော်ရမှာ ဘာအခက်အခဲမှ ရှိဟန်မတူ။

“သမီးတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်တော့လောက် မှန်းထားလဲ”

“အတိအကျကြီးတော့ ဘာတစ်ခုမှ သေချာမဆွေးနွေးရသေးပါဘူး ဒက်ဒီ၊ သူကတော့ သူပြန်ရောက်တာနဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စ ချက်ချင်းစီစဉ်ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“အဲဒါလည်းကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းလေးဖြစ်အောင် သားသမီးတွေ အများကြီးယူပေါ့၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အခုဒက်ဒီသမီးလို တစ်ယောက်တည်း အဖော်မရှိဘာမရှိနဲ့ အထီးကျန်နေရဦးမယ်၊ အနည်းဆုံး သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိသင့်တယ်”

“ကလေးမယူချင်ပါဘူး ဒက်ဒီရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးရဲ့၊ ဒက်ဒီလည်း အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ချစ်ရာ မြေးလေးတစ်ယောက်တော့ ချီချင်တာပေါ့”

“ပချုပ်လို ခပ်ဆိုးဆိုးသမီးလေး ရနေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်

မလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မြပချုပ်စကားအဆုံးမှာ ဒက်ဒီက အသံဝါကြီးနှင့် ကျယ်လောင်သဘောကျစွာ ရယ်သဖြင့် ပချုပ်လည်း ဒက်ဒီနှင့်အတူ ရောယောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒက်ဒီသမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဂျစ်တိုက်အရွဲတိုက်ပြီး စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ တစ္ဆတ်ထိုးလေး လုပ်တတ်လေးကလွဲရင် ဒက်ဒီသမီး ဒက်ဒီအပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မဆိုးခဲ့ပါဘူးဗျာ”

“ဒက်ဒီရယ်”

မိဘမေတ္တာဆိုတာ ဒါပဲဟုသိလိုက်သည်။

ကိုယ့်သားသမီး ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး ဆိုးသည်ဟုမမြင်၊ မေတ္တာဖြင့် အမြဲခွင့်လွှတ်ချစ်ခင်နေတတ်သူ။ မြပချုပ် တဒင်္ဂကို လက်ထပ်မည်ဟု ပြောခဲ့စဉ်က ဒက်ဒီက သူမနှင့် တဒင်္ဂကို လုံးဝ သဘောမတူခဲ့ပါ။

မြပချုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း တဒင်္ဂကို လုံးဝမချစ်ပေမယ့် နေချိုကို တမင်အရွဲတိုက်ချင်စိတ် တစ်ခုထဲနှင့် ဇွတ်ခေါင်းမာတင်းခံပြီး လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

အဲဒီတုန်းက မိတ္တူဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်က မြပချုပ်ကို ဖခင်ကြီးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်သူအဖြစ် ကဲ့ရဲ့မဆုံး။ ပြစ်တင်ဝေဖန်ရုံမျှမတော့ လုပ်ခဲ့ပေမယ့် သူမ ဂရုမစိုက်။

အခု စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို မြပုလဲ လက်ထပ်
တော့မည်ဆိုတာ ကြားလျှင် သူမကို ဘာပြောဦးမည်မသိပါ။
မြပုလဲလည်း မြပုလဲ ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်။ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ဆိုသည့်
မိန်းမက သူမအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ အကောင်းမြင်စိတ်ရှိသူ
မဟုတ်။

မြပုလဲ ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော ကဲ့ရဲ့ဖြစ်တင်ရုံ့ချ
သော အကြည့်အပြောတွေနှင့်သာ အဆုံးသတ်သည့် မိန်းမပေပဲ။
အတွေးမဆုံးခင် ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ကို မြစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဖြင့်
အပေါ်ထပ်လှေကားက ဆင်းလာတာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ကိုရေ”

“ခြာ...မြပုလဲလည်း ရောက်နေတာကိုး၊ မောင်စော
နက်ကြယ်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီလား”

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မုန်းစရာကောင်း
သည့် မိထွေးတော်က အပြုံးလှလှတစ်ခု ဖန်တီးကာ ပထမဆုံး
မြပုလဲကို ထိုးနှက်စကား စတင်လိုက်ပြီဟု သိလိုက်သည်။

ဒီမိန်းမမှာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကောင်းမရှိ။ ဒါကို မြပုလဲ
သိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လှပသောမျက်နှာလေးကို တမင်ဝင့်ချီ
ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ အန်တီရယ်၊ စောနက်ကြယ်ဆိုတဲ့
လူက ပုလဲကိုမှ မရရင် သေရပါတော့မယ်လို့ ဆိုပြီး ပုလဲတွေ
မှာ ဒူးထောက်လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတော့လည်း ပုလဲက ခွင့်ပြု

လိုက်ရတာပေါ့ရှင်”

“အဟွန်း”

“ကြီးကျယ်လှချည်လားကွယ်၊ စောနက်ကြယ်ဆိုတဲ့လူ
မြပုလဲအပေါ်မှာ အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ဖြစ်ရတယ်တဲ့လား”

“ဒါပေါ့ရှင်...အန်တီကိုကြည့်ရတာ ပုလဲရဲ့မင်္ဂလာ
သတင်းအတွက် သိပ်ဝမ်းသာလွန်းလို့ အံ့ဩမယ့်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပုံ
ပဲ ဒက်ဒီရဲ့”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဟုတ်လား ရင်၊ သိပ်လှတဲ့ ကိုယ်တို့သမီးလေးကို
လိုချင်သူ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ကြားက မောင်စောနက်ကြယ်ရသွား
တာ သူကကောင်းလို့ပဲလို့ ဆိုရမှာပဲကွ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား
သမီး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဒက်ဒီ”

သားအဖနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီစွာ အတူရုပ် ဆ
မိလျှင် မည်းတက်သွားသော ဒေါ်ခင်စစ်ရင်၏ မျက်နှာကို မြပုလဲ
မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသည်။

သို့ပါသော်လည်း ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ဆိုသည့် မိန်းမက သူရင်
ထဲက မနာလိုဝန်တို့မှုကို ချက်ချင်းလို အပြုံးတုဖြင့် ဟန်ဆောင်
ခုံးကွယ်လိုက်ကာ...

“အမလေး...သားအဖနှစ်ယောက်က သိပ်အတိုင်
အဖောက်ညီနေလိုက်ကြတာနော်၊ ရင်က ကိုယ့်သမီးကို လှူပေးနေ

လယ်ထဲ အလွယ်တကူ ထိုးမအပ်ရက်လို့ မေးနေရတာပါတဲ့ရှင်”

“သိတယ်မဟုတ်လား ဒက်ဒီကြီးရဲ့ ဒီလူက ခြေသလုံး အိတ်တိုင် ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေတဲ့လူမျိုးဆိုတော့ ပချုပ်နဲ့လက်ထပ် ပြီးမှ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ ကျွန်မသာ တရားဝင်မယားကြီးပါ ဘာညာ ဆိုတာမျိုး ပေါ်လာလို့ကတော့ ကျွန်မတို့မိသားစုပဲ အရှက်ကွဲ သိက္ခာကုန်ရမှာနော်၊ ဒါကြောင့် စောနက်ကြယ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ် တော့မယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီလားလို့ မေးနေရတာ”

ဒီတစ်ခါ မျက်နှာပျက်သွားကြရသူတွေက ပချုပ်တို့ သားအဖဖြစ်သွားပြီး အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် သူမတို့သားအဖကို မိန့်မိန့်ကြီး ကြည့်နေသူက ဒေါ်ခင်စစ်ရင် ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းကွာ...သမီးစိတ်ဆင်းရဲအောင် သမီးရှေ့မှာ ဘာ တွေ့လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဪ...ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောလေးတွေကို ပြောပြနေရ တာရှင်၊ သမီးကိုချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုထဲနဲ့ ရင့်ကိုချည်း ဒေါသတွေ ဖြစ်မနေနဲ့”

“အန်တီပြောတာလည်း မှန်သင့်သလောက်လည်း မှန်သားပဲ ဒက်ဒီ၊ အန်တီကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာရင်လည်း ပချုပ်ရဲ့ကုသိုလ်ကံလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ရမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် မိန့်မတော်တော်များများက ဦးစောနက်ကြယ်ဆိုရင် အသေရ အရှင်ရရ လိုချင်နေတဲ့သူတွေကလည်း အများသားပဲ၊ တချို့ဆို ဦးစောနက်ကြယ်ကို အပိုင်ကြံချင်လွန်းလို့ ကိုယ့်အရှက်ကိုယ်တော်

မင်းကွက်နိုင်ဘဲ လုပ်ကြံဇာတ်တွေခင်းပြီး အပိုင်ကြံကြံတဲ့သူတောင် ရှိကြသေးတာပဲ”

“သူတို့ထက်စာရင် ပချုပ်လို မုဆိုးမလေးကို ချစ်လှပါ ချည်ရဲ့လို့ ခူးထောက်တောင်းပန်ပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံခွင့်ရတာ ဟာ တစ်မျိုးတော့လည်း ကျေနပ်စရာ၊ ဘဝင်မြင့်ချင်စရာလို့ ဆိုရ မှာပေါ့ရှင်၊ ပချုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား အန်တီ”

“အင်း...အေးပေါ့၊ ကိုယ်ထင်ရင် ခုတင်ရွှေနှန်းပဲဥစ္စာ တိုယ်ကြိုက်သလို တွေးလို့ရသားပဲ”

မြပချုပ်က ဒေါ်ခင်စစ်ရင် အရွက်ကို အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်း လေး ရိုက်ချပစ်လိုက်ရာ အဘွားကြီးမှာ မလှုပ်နိုင်အောင်ဖြစ်သွား ပြီးမှ မနိုင်နိုင်ရာ လှမ်းပက်ထည့်လိုက်ပုံကို လှပစွာ လှောင်ပြောင် ရယ်မောပစ်လိုက်မိသည်။

“ဒါနဲ့ အန်တီညီမ ဒေါ်ဒေလီယာရော နေကောင်းပါရဲ့ လား”

“ကောင်းသားပဲ”
ဒေါ်ခင်စစ်ရင် အသံက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူနောက်ကို အသည်းအသန် ဆိုက်ကြ ကြိုက်ကြသူတွေထဲမှာ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ညီမ ဒေလီယာကိုယ် ဆိုင်လည်း အပါအဝင်တစ်ယောက်ဆိုတာ ပချုပ် မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ခွင့်ရလိုက်ခြင်းက သူမအတွက် ကံကောင်းသွားစေခြင်းဟု ဆိုရ သည်။

တစ်နေ့ နော်မာနဲ့အိုပြီး စကားပြောကြရာမှ စောနက်ကြယ် အကြောင်း ရောက်သွားကာ နော်မာက သူ့သိထားသမျှ စောနက် ကြယ်အကြောင်းတွေ ပြောပြရာမှ ရှင့်မိထွေးတော်ရဲ့ညီမအရင်း ဒေါလီယာတော့ စောနက်ကြယ်ဆိုတဲ့လူကို အမိဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတဲ့ထဲ မှာ ပါသေးသည်ဟုပြောပြီး ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကြံစည်တာတွေ အစပြောပြမှ ပချုပ်လည်း ထူထုံတပြည့် နားသောင်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ပါ။

အခုတော့ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ကို သူ့အတတ်နဲ့သူ ဆူးစေပြီဟု သဘောထားလိုက်ကာ ဒက်ဒိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ထူးထူးခြားခြားဟုပင် ဆိုရမည်ထင်သည်။ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူနှင့် တွေ့တိုင်း တစ်ချိန်လုံး စကားပြော အဆင်မပြေ ဘုဘောက် ကျနေခဲ့ရပြီး သူ့ကိုချည်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသမျှ အခုတော့ မြပချုပ်တစ်ယောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒေါသဖြစ်ခွင့်မရ၊ စိတ်ဆိုး စိတ်တိုချိန်မရ၊ ရန်မဖြစ်ရတာကို ဖျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေ သလို ထင်မိသည်။

သူသာ မြပချုပ်နားမှာ အတူရှိနေလျှင် တစ်ကြောင်း မဟုတ် တစ်ကြောင်းနှင့် အမြဲလို ဒေါသဖြစ် ရန်လိုစိတ်ဆိုးနေရမည် က အသေအချာဖြစ်သည်။

အခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

နတ်ပန်းချီ ရှော့ပင်းစင်တာကြီး၏ ဦးဆောင်ဒါရိုက်တာ သူဌေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူမအနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတွေက တလေးတစား ဆက်ဆံပြောဆိုနေရာပေး ကြရုံမှတစ်ပါး ဘယ်သူမှ

မြပချုပ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးမည်မရှိချေ။ အချိန်မှန် အလုပ်သွား၊ အလုပ်ပြန်ရပြီး အလုပ်ကိစ္စမှ တစ်ပါး တခြားအကြောင်းအရာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိသော မြပချုပ်၏ဘဝမှာ တစ်နေ့တခြား ပို၍အထီးကျန် ဆန်ဆန် ခြောက်သွေ့လာသလို ထင်မိသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ သူမအဖော်များမှာ စာအုပ်များ၊ စလောင်း ပရိုဂရမ်အစီအစဉ်များ၊ ကွန်ပျူတာဆော့ဝဲလ်များ ဖြစ်ရာ ကြာရှည် မှာ ဘာကိုမှ အာရုံမစူးစိုက်နိုင် စိတ်ပျက်ညည်းငွေ့လာချိန်မှာ မြပချုပ် စိတ်ထဲတွင် စောနက်ကြယ်ကို ကျိတ်ပြီး ဒေါသဖြစ် စိတ်ဆိုးလာ၏။

ဒီလူဟာ အပြောနဲ့အလုပ် တခြားစီလုပ်တဲ့သူအဖြစ် သူမ စိတ်မှာ ထင်လာသည်။ ပြောတော့ဖြင့် ပချုပ်အချစ်ကိုမရရင် သေရ ပါတော့မည်ဟု ဆိုခဲ့သူက ခရီးကွက်သွားချိန်ထဲက ဖုန်းလေး တစ်ချက်ပင် ဆက်ဖော်မရ။

မြပချုပ် နေကောင်းပါရဲ့လား၊ ကျန်းမာပါရဲ့လားဟု တစ်ခွန်းမမေး။ ဒီလိုလူမျိုးကိုများ လက်ထပ်မိလို့ကတော့ ခက်ပဲ ခက်ရချည်သေးရဲ့ဟု သူမစိတ်ထဲတွေးကာ စောနက်ကြယ်ကို တစ်မိမိ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။

ပြောတော့ဖြင့် လူကို ချစ်လှပါသည်။ မြတ်နိုးရပါသည် ဟုဆိုပြီး ဖုန်းလေးတစ်ချက်ပင် ဆက်ဖော်မရတာကတော့ တဆိတ် လွန်လွန်းသည်။

ဒီအချိန် မြပချုပ် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သူဘာမှသိမှာမဟုတ်။ ထို့အတူ စောနက်ကြယ် တစ်ခုခုဖြစ်လို့လည်း သူမ မသိနိုင်အောင် ပင်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဆက်အသွယ်မရှိ ပြတ်တောက် နေသည်မှာ နှစ်လပင်မကတော့ပါ။ ယောက်ျားတွေအားလုံး စိတ်ပျက်စရာ။ နေချိုဆိုသည့် ယောက်ျားရော စောနက်ကြယ်ဆို သည့် ယောက်ျားရော မိန်းမတွေရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဘာတစ်ခု မှမသိ။

နားလည်းမလည်။ နားမလည်သဖြင့်လည်း ကိုယ်ချင်း စာနာရကောင်းမှန်းမသိဟု ဆိုချင်သည်။ သူတို့ဖြစ်ချင်တာပဲ သိသည်။ သူတို့ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားသမျှ တစ်ဖက်သားရင်ထဲ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ဆိုတာ မစဉ်းစား။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို လက်ထပ်ပါမည်ဟု ကတိ ပေးလိုက်မိခြင်းအပေါ် ပထမဆုံး နောင်တတရားတွေ ရလာသည်။ မြပချုပ်တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာစောစီးစွာ ဝင်ခဲ့သော်လည်း အိပ် မပျော်သဖြင့် လေသာဆောင်မှာ ထွက်ရပ်နေမိသည်။

လရောင်က ရွန်းရွန်းမြမြသာနေ၏။

မည်းနက်သော မိုးကောင်းကင်နှင့် လင်းလက်သော ငွေကြယ်ပွင့်များကို ကြည့်ငေးနေခိုက်မှာ အဖြူရောင် လင့်ခရူဆာ ကားကြီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြပချုပ်ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွား သည်။

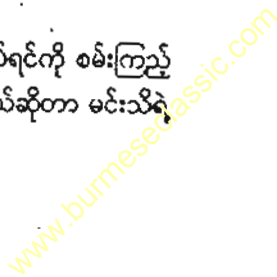
သူမ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ကားတံခါးပွင့်လာပြီး ဖြူစင် တောက်ပသော ဝတ်စုံဖြင့် မြင့်မားထွားကြွင်းသော သဏ္ဍာန်ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မြပချုပ် နှုတ်ခမ်းလေးအစုံမှာ အံ့သြစိတ်ဖြင့် ပွင့်ဟသွား၏။

“ဦးစောနက်ကြယ်”
“မြပချုပ်”
“အို”

မြပချုပ်သည် သူမရှိနေသည့် ဝရန်တာသို့ မော့ကြည့် လျက် သူမကို လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ တွေ့ပွားနှုတ်ဆက်နေသူ ရှိရာသို့ သူမကိုယ်သူမ သတိမထားမိနိုင်ဘဲ ပေါ့ပါးသွက်လက် သော ခြေလှမ်းအစုံဖြင့် လှေကားထစ်များကို ကျော်နင်းပြေးလွှား သွားနေ၏။

ခွေလိပ်သော မြပချုပ်၏ ရွှေညိုရောင်ဆံပင်လေးများနှင့် အတူ မြပချုပ်၏ အဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်လေးက လရောင်မှာ လွင့်မျောလျက် ခြံတံခါးကို ဆွဲအဖွင့်မှာ အသင့်ကမ်းလင့်ကြိုဆိုနေ သော ရင်ခွင်ကျယ်တစ်စုံက သူမကိုယ်လေးကို အားပါးတရ သိမ်းကျုံးပွေ့ယူချီမခြင်း အဖြစ်ကို ရင်ဖိုအသည်းနွေးစွာ ခံယူလိုက် ရလေသည်။

“လွမ်းလိုက်ရတာ မြပချုပ်ရယ်၊ ကျုပ်ရင်ကို စမ်းကြည့် စမ်း၊ အခု ကျုပ်ရင်တွေ ဘယ်လောက်ခနဲနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့ လားဟင်”

စောနက်ကြယ်၏အသံက တိုးဖုဖုပေမယ့် မချင်မရဲဟန်။ လရောင်အောက်မှ မြင်နေရသည့် မျက်လုံးအစုံ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေပုံက အဘယ်မျှ အသည်းနှွေးစရာ ကောင်းသည်ကိုက ပြောစရာမရှိ။

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေရဲ့ ဦးတည်ရာက ခြံထောင့်ရှိ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်က ခုံတန်းပြာလေးရှိရာသို့ ဖြစ်သည်။ မြပုလဲသည် နီရဲစိုစွတ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံကိုကြည့်ကာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းနာကျင်သွားသည်။

ပြောတော့ဖြင့် မြပုလဲကို လွမ်းသည်တဲ့။ တကယ်လက်တွေ့မှာ မြပုလဲကသာ သူ့ဆီက ဖုန်းဆက်လာနိုးနှင့် စောင့်မျှော်နေရသည့်အဖြစ်။

“ရှင်...ရှင် လူလိမ်လူညာ”

“ကျုပ်ကလား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် အခုမှ လူကိုလာပြီး လွမ်းတယ်လို့ပြောတိုင်း ကျွန်မက ယုံမယ်ထင်နေလား။ ဒီလောက်အကြာကြီးသွားတာတောင် ဖုန်းလေးတစ်ချက် ဆက်ဖော်မရတဲ့လူက ဟိုမှာလည်း တခြားမိန်းမတွေကို အခုလိုပဲပြောပြီး...”

“မြပုလဲ”

“ရှင်...ကျွန်မနာမည်ကို မခေါ်နဲ့၊ ဖယ်...ရှင်လို လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်ရဲ့ အသားနဲ့ အထိခံရတာလောက် ရွံစရာကောင်းတာမရှိဘူး”

“ရှင်ကိုမုန်းတယ်ရှင်...မုန်းတယ်၊ ရှင်နဲ့ လက်ထပ်တဲ့ မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုလည်း...”

“တော်လောက်ပါပြီကွယ်၊ ဒီလောက်ဆို မင်း ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်လွမ်းနေတယ်၊ သတိရနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါပြီ”

“ဘာသိတာလဲ...ဘာသိတာလဲ”

“ကဲ...ကဲ”

“မင်းဟာ တစ်နေ့တခြားကို ပိုပိုပြီး ချစ်စရာကောင်းနေတာပါပဲလား မြပုလဲရယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မှာ မာမိနားမှာတောင် ဖြောင့်ဖြောင့်မှုနေနိုင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရတာကိုပဲ ကြည့်ပါလား”

“ဘာမှမကြည့်ဘူးရှင်”

“ကောင်းပြီ...ဒါဖြင့် ကျုပ်ပဲ မြပုလဲကို ကြည့်မယ် ဟုတ်လား”

“ရှင်နော်”

“အိုး...အိုး”

သူက မြပုလဲ၏ ပါးပြင်ကိုငုံ၍ နမ်းလိုက်၏။ သင်းယုံသော မွှေးရနံ့တစ်မျိုးမှာ စောနက်ကြယ်ကိုယ်မှ ထွက်ပေါ်နေ၏။ မြပုလဲသည် သူမကိုယ်လေးကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ငရ။

စောနက်ကြယ်က ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ သူ့ရယ်သံက မြူးမြူးကြွကြွ။ လရောင်မှ ခွန်အားများက သူတို့နှစ်ဦးရှိရာသို့ တူးစက်ကြုံဖြန့်လိုက်သလို စောနက်ကြယ်ထံမှ ဆွဲငင်အားတစ်ခု

သည် မြပျုပ်ကိုယ်ထဲသို့ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိလာသလို ထင်လိုက်ရ၏။

မြပျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်ခနဲတုန်သွားကာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွား၏။ စောနက်ကြယ်၏ လက်များက ရွှေညိုရောင်ဆံပင်များကိုဖွဲ့၍ ဆော့ကစားနေ၏။ မြပျုပ်၏ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခနဲနေ၏။ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို တစ်ခုခုနာကျင်အောင် ပြောချင်နေသည့်တိုင် ရုတ်တရက် စကားလုံးရွေးမရ။

အနည်းဆုံးတော့ မြပျုပ်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ သူ့ဆော့ကစားစရာ အရပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာမျိုးလောက်တော့ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို သိစေချင်သည်။

“ရှင်...လွတ်”

“မကြောက်ပါနဲ့လေ...မင်းကို ကျုပ် ကိုက်မစားပါဘူး”

“ရှင်ကို ကျွန်မက ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကိုချစ်တယ်ပေါ့”

“မချစ်ဘူးရှင်...မချစ်ဘူး၊ ရှင့်လို လူလိမ်လူညာကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှမချစ်ဘူး”

သူက မြပျုပ်၏ တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသည့် ကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး လှပသော သူ့မမျက်နှာလေးကို အပေါ်မှ စီးမိုးကြည့်လျက် စူးစမ်းအဖြေရှာနေ၏။ ပြီးမှ...

“ကျုပ်ကိုမလိမ်နဲ့နော် ကလေးမ၊ လိမ်ညာတာသိရင်တော့ မင်းကို ကျုပ် ဒဏ်ခတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုဒဏ်ခတ်ခံရမယ်ဆိုတာရော မင်းမသိချင်ဘူး”

လား”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ လိမ်ညာတဲ့လူက ရှင်မဲ့ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်က မင်းကို ဘယ်လိုလိမ်ညာခဲ့လို့လဲ ကလေးမရယ်၊ ကျုပ်နားလည်အောင်လည်း ပြောစမ်းပါဦး”

ရုတ်တရက် မြပျုပ် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် နှုတ်ဆွဲအသွားကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေလိုက်မိသည်။ စောနက်ကြယ်က မြပျုပ်၏ လှပသော မျက်နှာလေးကို စိုက်လျက်ကြည့်နေ၏။

“ရှင်ဒီလောက် အကြာကြီးသွားတာ ကျွန်မဆီ ဇွန်းတစ်ချက်ဆက်ဖော်ရလို့လား”

“မြပျုပ်ဆီကို ကျုပ်ဖုန်းဆက်မယ်လို့ တစ်ခါမှ ပြောအသွားဘူးထင်တယ်၊ နေပါဦး အဲဒီအတွက် မြပျုပ်က ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးတယ် စိတ်ကောက်တယ်ပေါ့”

“ဘာမှ စိတ်ကောက်စရာမရှိဘူး၊ ရှင့်ရှေ့ကို ထွက်သွားပြီးရှင် နောက်ကြောင်း ပြန်သတိမရအောင် မေ့တတ်တဲ့လူမျိုးကို ကျွန်မ လက်မထပ်ချင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ အခုချိန်ထိ ကျုပ်က အယ်မိန်းမဆီကိုမှ လွမ်းဆွတ်ကြောင်း၊ သတိရကြောင်း ဘာဘာညာညာတွေ ဖုန်းနဲ့လည်းဆက်မပြောဖူးဘူး၊ စာလည်းမရေးဖူးဘူး ချစ်ချစ်”

www.burmeseclassic.com

မြပုချုပ် လုံးဝမျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသော စကားကို စောနက်ကြယ်ထံမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသနှင့် သူမကိုယ်လေးကို ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ ဇွတ်ရုန်းနေတာလဲ ကလေးရဲ့၊ မင်းပဲ ကျုပ်ကို လွမ်းလှချည်ရဲ့ဆို”

“ရှင်ကို ဘယ်တုန်းကများ လွမ်းလှချည်ရဲ့လို့ ပြောဘူးလို့လား၊ ဒီမယ် ရှင့်အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေ မပြောင်းသမျှ ကျွန်မ ရှင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါမှ ခွကျတာပဲကိုး၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေကို ပြုပြင်ဖို့ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးမိဘူး၊ ဒီလိုဖြင့် မင်းက ကျုပ်ကို လက်မထပ်တော့ဘူးပေါ့”

“ကျုပ်လည်း ဒီလိုပြောမယ်လို့ ထင်သားပဲ၊ မင်းဟာ ဟိုကောင်ကို ချစ်နေတုန်းမဟုတ်လား၊ ပက်ထရစ်ရှာ ယောက်ျားလေး၊ နေစမ်းပါဦး ပါးစပ်ဖျားလေးတင် နာမည်ကို မေ့နေတယ်”

“ရှင်...ရှင် ကျွန်မခြံထဲက အခုထွက်သွား”

မြပုချုပ် အော်လိုက်သည်။

မည်သူကြားကြား ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။

သူ့ရင်ခွင်ထဲက ကျားသစ်မလေးတစ်ကောင်လို့ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင့်ရုန်းပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ချိန်မှာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ရှက်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း ဒေါသတို့ဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ရီနေ၏။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက မြပုချုပ်ကို ကောင်းတောင်းကြီး စော်ကားနေခြင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လိုပြင်းထန်လိမ္မော်စွာ အရေးယူရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“သွား...အခုထွက်သွား၊ ရှင့်လောက်ရိုင်းခိုင်းတဲ့လူမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး၊ ရှင်က ဒီလိုစကားမျိုးပြောရအောင် ကျွန်မကို ဘာများအောက်မေ့နေသလဲ၊ သွား ရှင့်မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ချင်ဘူး၊ နောက်ဘယ်တော့မှလည်း ကျွန်မဆီကိုမလာနဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ အပြတ်ပဲ”

“နေပါဦးကွယ် ကျုပ်ပြောချင်တာလေး ပြောပါရစေဦး”

“မပြောနဲ့...မပြောနဲ့၊ ရှင်လိုလူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့မိတာကို က ကျွန်မအမှားပဲ”

“ကျုပ်လည်း ထင်တော့ထင်ပါတယ်လေ၊ မင်းကိုစတွေ တဲ့ အချိန်ထဲက ကျုပ်ဟာ အမှားတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်မိတော့မယ်လို့”

“ဘာ”

“ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့ဦးလေ...မင်းကို ကျုပ်ရင်ဖွင့်နေတာပါ၊ ကျုပ် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မင်းလောက်သဘောမကျခဲ့ဖူးဘူး၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း ဒီလောက်ကြာကြာ မစောင့်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ပြီးတော့ ကျုပ် ဒီကထွက်မသွားခင်မှာ မင်းဖဲ ကျုပ်ကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်”

“ဟော...အခု ကျုပ်ပြန်လာချိန်ကြ ပြန်တော့၊ မင်းဟာ

ကျုပ်တို့ ဝမ်းဝန်းတသာ ကြိုဆိုဖော်မရတဲ့အပြင် ကျုပ်စိတ်ညစ်
အောင် နှုတ်ကြိုက်တဲ့ စကားတွေချည်း ရွေးပြောပြီး လက်မထပ်
နိုင်တော့ဘူး ပြောနေတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က ဘာကိုယုံရမှလဲ
မြပုလဲ”

“ဒီတော့ မင်းဟာ ကျုပ်ကိုသိပ်ချစ်လွန်းတဲ့အတွက် ကျုပ်
နဲ့ လစ်လျူရှုသလို ဖြစ်သွားတဲ့ အပြုအမူတွေကြောင့် လွမ်းတဲ့စိတ်
နဲ့ ပေါက်ကွဲတာရင်လည်းဖြစ်မယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင်
ဟိုကောင်နေချိုကို ချစ်နေတုန်းမို့ ကျုပ်ကိုငြင်းတာရင်လည်း ဖြစ်ရ
မယ်”

“ကိုင်း...ဘယ်ဟာ အဖြေမှန်လည်းဆိုတာ ဖြေပါဦး”

“အမှန်ဆုံးအဖြေကတော့ ဒီနေရာက ရှင် အမြန်ဆုံးထွက်
သွားဖို့ပဲ ဦးစောနက်ကြယ်”

“ကျုပ်ကို မုန်းတယ်ပေါ့”

“ရှင်ကိုသတ်ပစ်ချင်တာ”

“ကောင်းပြီ...ဒီလောက်ဆို မင်းစိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်သိရ
ပြီပဲ၊ ကျုပ်ဖြန်မယ်”

မြပုလဲသည် သူမကို နှုတ်ဆက်သူ၏ မျက်နှာကို
မော့ကြည့်လိုက်ရာ လရောင်အောက်မှာ အမြင်ကတ်စရာကောင်း
အောင် ပြုံးနေသည့် စောနက်ကြယ်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို မြင်ဖြစ်
အောင် မြင်လိုက်ရ၏။

မြပုလဲကဲ့သို့ လှပသော မိန်းကလေးက သူလိုလှ

တစ်ယောက်ကို နှင်ထုတ်ခံရခြင်းအပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ ရှက်စရာ
သူမပြောသည့် စကားများကိုပင် ပြုံး၍နားထောင်နေလိုက်သေး
သည်။ သူက မြပုလဲကို အပြုံးမပျက် စိုက်မိုးကြည့်နေ၏။

မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူ။

စက်ဆုပ်စရာကောင်းသည့်လူ။

မြပုလဲသည် ချာခနဲလှည့်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့
သည်။ ထို့နောက် အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်ကာ တံခါးကို ရှိခိုးခနဲမြည်
အောင် ဆွဲပိတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်
သွား၏။

အခန်း (၂၀)

မြပချုပ်သည် အိပ်ရာမှနိုးလာသည်နှင့် သူမပါးပြင်ပေါ်ရှိ စိုစွတ်သော အရာများကို စမ်းမိကာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားလိုက်မိသေးသည်။ နောက်မှ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကြောင့် တစ်ညလုံး တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရပုံနှင့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရပုံတွေကို တွေးကာ တိုးတိတ်စွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။

တကယ်တော့ ညက အဖြစ်အပျက်များထဲတွင် မြပချုပ်ကိုယ်တိုင် မှားခဲ့သည်လား။ မှန်ခဲ့သည်လားဆိုသည်ကိုက အခုချိန်ထိ ကွဲပြားစွာ ခွဲခြား၍မရသေးချေ။

စောနက်ကြယ် ပြောဆိုစွပ်စွဲသလို အမှန်ပင် သူ့ကို မြပချုပ် သိပ်ချစ်မိသွား၍ ချစ်ရသူ၏ လစ်လျူရှုနေစိမ့်ခြင်းအပေါ်မှာ ပေါက်ကွဲခံစားနာကျင်ရခြင်းပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် နေချိုကိုပင် သူပြောသလို ချစ်နေဆဲမို့ သူ့ကို လက်မထပ်လိုပါဟု ငြင်းပယ်

ခြင်းလေလားဟု အိပ်ရာက မထနိုင်သေးဘဲ တောင်တောင်အိအိ စဉ်းစားတွေးတောကာ သူမကိုယ်သူမ မေးခွန်းအဆင့်ဆင့်ထုတ်လျက် ရှိသည့်တိုင် သူမလိုချင်သော အဖြေက မရချေ။

သို့သော်လည်း စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကြောင့် မြပချုပ် မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ငြင်းပယ်၍မရ။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“မမပချုပ်...အစမ်းပါ၊ ဦးလေးကြီးက ပစ္စည်းတွေ ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဘယ်ကဦးလေးကြီးလဲ”

“ဦးစောနက်ကြယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဟင်”

စောနက်ကြယ်ဆိုသည်နှင့် မြပချုပ်၏ အိပ်ချင်စိ ရိုဝေနေသော မျက်လုံးအစုံမှာ စိတ်ဝင်စားခြင်းဖြင့် ပြူးက... ကာ လှဲလျောင်းနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ယူလာခဲ့”

“ကျွါး”

အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီးနောက် အစမ်းကို အိတ်တွေထော အထုပ်တွေပါ မနိုင်မနင်း တပွေတစ်ပိုက်ကြီးနှင့် ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြနေမိသည်။

“ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက လာမေးသွားတာလဲ အစမ်း”

“မနက်အစောကြီးကပါ မေး”

“ဪ”

“ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“မမအိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ ဘာမှတော့ ပြောမသွားပါဘူး မမ”

“အေး...အေး ပစ္စည်းတွေထားခဲ့တော့”

“ဟုတ်”

အခန်းတံခါးကို အစမ်းကိုယ်တိုင် ပြန်ပိတ်ပေးသွားတာမို့ စောနက်ကြယ်ဝယ်လာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို တစ်ချိန်တစ်ခု ကောက်ယူကြည့်နေမိသည်။ ဝယ်လာသည့်ပစ္စည်းတွေက အမျိုးအစားစုံသလို ပစ္စည်းတွေကလည်း စုံနေသည်။ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေချည်း အဝတ်အထည်၊ လက်ကိုင်အိတ်၊ မျက်မှန်၊ ဖိနပ်၊ အလှပြင်ပစ္စည်း၊ ရေမွှေး၊ ပဝါ အားလုံးအပြင် မြပချုပ်အတွက် အတွင်းခံပစ္စည်း၊ ဘောင်းဘီ၊ ဘော်လီများပါ ဝယ်လာခြင်းကို မျက်နှာနီနီနှင့် နှာခေါင်းလေးရှုံ့လိုက်မိသည်။

အတိုင်းအတွာကအစ မြပချုပ်နှင့်ကွက်တီ။

ဒီလူမျက်လုံးတွေကို ဒါကြောင့်လည်း မြပချုပ် ကြောက်မိတာဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကို စုံစေနေအောင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကျွမ်းကျင်စွာ ဝယ်ယူနိုင်ခြင်းမှာလည်း တော်ရုံယောက်ျားမတတ်နိုင်။

သူလိုမိန်းမကျမ်းကြဲ နေသည့်လူမျိုးတွေသာ လုပ်နိုင်သည့် အလုပ်ဟု စိတ်ထဲက ပြစ်တင်တဲ့ရုန်း ဟိုမှာလည်း မိန်းမ

ဘယ်နှစ်ယောက်နှင့် ရှုပ်ပွေခွဲမှန်းမသိဟု တွေးကာ လက်ထဲထဲပစ္စည်းတွေကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“တူ...တူ...တူ”

စောနက်ကြယ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတုန်း ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် အသာကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ဒက်ဒီဖုန်းဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို”

“ဒက်ဒီပါ သမီး၊ အလုပ်ကိုမသွားဘူးလား”

“ပချုပ် ဒီနေ့ ခေါင်းကိုက်နေလို့ ဒက်ဒီ”

“သမီးနေမကောင်းရင် ဖယ်မလီဒေါက်တာဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်လေ”

“အဲဒီလောက်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီ၊ ဆေးသောက်ပြီး အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ သမီးဆီ ဖုန်းဆက်တာ ကိစ္စရှိလို့လား ဒက်ဒီ”

“ထူးထူးတွေတွေတော့ မရှိပါဘူး၊ အလုပ်ကိုဖုန်းဆက်တော့ ဒီနေ့ သမီးမလာဘူးဆိုတာနဲ့ စိတ်ပူလို့ပါ။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ်ဂရုစိုက်ဦးနော် သမီးလေး၊ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြင်ရဆင်ရဆင် သမီး အများကြီးပင်ပန်းရဦးမှာဆိုတော့ အခုထဲက အားမွေးထားဟုတ်လား”

“ဒါပဲနော် သမီးလေး”

“ဒက်ဒီ”

မြပချုပ် လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဒက်ဒီက မကြားဘဲ ဖုန်း

သွားရာ ဖုန်းခွက်လေးကိုကိုင်ရင်း မြပုလဲတစ်ယောက်တည်း အကြောင်းကြောင်းကုန်ရစ်သည်။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြင်ရဆင်ရရင် သမီးအများကြီး ပင်ပန်းရဦးမှာဆိုသည့် ဒက်ဒီစကားက မြပုလဲနားထဲမှာ ဆန်းနေသလိုထင်မိသည်။

မိတ္တူ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ရှေ့မှာ မခံချင်စိတ်လေးနှင့် မစာနက်ကြယ်နှင့် လက်ထပ်မည့်အကြောင်း ခပ်ကြားကြားလေး ပြောဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ညက အခြေအနေတွေကြောင့် သူမဘက်အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးပြောင်းလွဲနေခြင်းကို ဒက်ဒီသိမည်မဟုတ်။

မသိလိုသာ ဒီစကားမျိုး ဒက်ဒီပြောတာဟု သူမစိတ်ထဲ ထင်နေသည့်အချိန်။ စောနက်ကြယ်ကိုယ်တိုင် ယောက္ခမလောင်းထံမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမူအရာ၊ နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးများဖြင့် သူမာမိပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ မြပုလဲကို တင်တောင်းမည့်ပစ္စည်းစာရင်းနှင့်တကွ ပစ္စည်းများကိုပါ သက်ဆိုင်ရာစာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူ ပေးအပ်စကားဆိုလျက်ရှိနေပါသည်။

“မာမိက သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်မလာနိုင်ပေမယ့် အန်ကယ်နဲ့ အန်တီအတွက် စာတစ်စောင်ပါးလိုက်ပါတယ်၊ ဒီမှာပါခင်ဗျာ”

ရေးထားသည့်စာက သမီးတောင်းသည့်စာဖြစ်ပြီး အရေးအသားအသုံးအနှုန်းတွေက အထက်တန်းကျကျ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှရာ စောနက်ကြယ်၏ မိခင်ဖြစ်သူမှာ နူးညံ့သော စိတ်နေသဘောထားကို ပြတ်ထင်းစွာ မြင်သာစေပါသည်။ မြပုလဲ၏ ဒက်ဒီမှာ သမီးဖြစ်သူအတွက် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသလောက် ဒေါ်ခင်စစ်ရင်မှာ

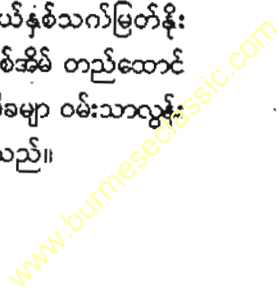
ကား ဟန်မပျက်အောင် မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချို့မြိန်စွာ ပြုံးထားသည့်တိုင် အခြေပျက် မူပျက်နေပါသည်။

အထူးသဖြင့် စောနက်ကြယ်လို လူတစ်ယောက်က အပျို နုနုထွတ်ထွတ်ကို ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်ပါလျက် ယန်တော်ကျမှဆုံးမလေး မြပုလဲလို မိန်းကလေးကိုမှ ဤမျှ အလေးတန်တန် တန်းတိုးထား မြတ်နိုးပြုလျက် သည်းနေခြင်းကို မနာလိုမဂ္ဂစိတ်နှင့် ငြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကို စောနက်ကြယ်ကလည်းသိသည်။ မြပုလဲ၏ ဒက်ဒီနှင့် စကားပြောနေပေမယ့် သူ့အကြည့်တွေက ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ထံ လှစ်ခနဲ ရောက်သွားတတ်သည့်အဖြစ်ကို ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ကိုယ်တိုင်ပင် သတိမထားမိ။

သူချစ်သော မိန်းကလေးကို မိတ္တူဖြစ်သူရှေ့မှာ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားမှုတွေနှင့် ပြုံးပြုံးလေး အနိုင်သူသွားစေလိုသည်က စောနက်ကြယ်၏ မေတ္တာဆိုလျှင်လည်းမမှားပါ။

တစ်ဦးတည်းသောသား စောနက်ကြယ်ကို မာမိက သိပ်ချစ်သလို နည်းနည်းမှစိတ်မချ။ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားပြီး တွေ့ကရာလူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားမှာကို တထိတ်ထိတ်နှင့် ရင်ထိတ်နေရရှာသော သူ့အဖြစ်မှ အခုလို ကိုယ်နှစ်သက်မြတ်နိုးသော မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်ပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ် တည်ထောင်ကာ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ကိုယ် နေမည်ဆိုတော့ မာမိမမျှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်များပင် ကျရှာသည့်အထိ ဖြစ်သည်။

သူ့သားကိုချစ်သလို သားရွေးချယ်လာသည့် ချွေးမလေးကိုလည်း သားနှင့်ထပ်တူထားပြီး ချစ်ပါမည့်အကြောင်း စာထဲမှာ ရော၊ စောနက်ကြယ်ကိုရော မာမီကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောခဲ့တာကို သူမမေ့။

လက်ထပ်ပြီးလျှင်လည်း ဆွေပြုမျိုးပြ မြပုချုပ်ကို မာမီထံ ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒက်ဒီကတော့ စောနက်ကြယ် အိမ်ထောင်ရေးကို ကောင်းသည်ဆိုးသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ မဝေဖန်။ မာမီကသာ သူ့ချွေးမလောင်းအတွက် သူ့ပိုင်လက်ဝတ်ရတနာအားလုံးကို လိုလားကြည်ဖြူစွာ ထုတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးလေ...အခုလို မင်းမိဘတွေ ကိုယ်တိုင်က လိုလို လားလား သမီးလေးကို တောင်းရမ်းလာတော့ အန်ကယ်တို့လည်း သမီးအတွက် စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့ကွယ်”

“မင်္ဂလာပွဲကို မင်းတို့စိတ်ကြိုက်စီစဉ်ပါ၊ အန်ကယ်က တော့ သမီးပျော်နေရင် ကျေနပ်တာပါပဲ မောင်စောနက်ကြယ်”

“မင်္ဂလာကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော်ပဲ စီစဉ်ပါမယ်ခင်ဗျာ၊ အန်ကယ်တို့လူကြီးတွေ စိတ်အေးချမ်းသာစွာနေပါ”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ”

စောနက်ကြယ်လူကြီးတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာကိစ္စကို သူ့ဘာသာတစ်ဦးတည်း စိတ်ကြိုက်စီစဉ်နေချိန်မှာ မြပုချုပ်က အလုပ်ကိုလည်းမလား၊ ဘယ်ကိုမှလည်းမသွား သူမ အိပ်ခန်းလေးထဲမှာ တလူးလူးတလွန်လွန် အချိန်တွေကုန်နေသည်။

သူမကို တစ်ချိန်လုံး စေခွဲမရသည့်အတွေးတွေက စိုးမိုးထားသည်။ စောနက်ကြယ်ဆီကလည်း နောက်ထပ် ဖုန်းမလာတော့ သလို လူကိုလည်း မတွေ့ရတော့။ ဒီလူ မြပုချုပ်ကို စိတ်ဆိုးသွား ငြိထင်ရုံဟု တွေးသည်။

သုံးလေးရက်အတွင်း ဘာအဆက်အသွယ်မှမရတော့ မြပုချုပ်ရင်ထဲ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ထူးထူးခြားခြား စောနက်ကြယ် အကြောင်းတွေချည်း လျှောက်တွေးရင်း သတိရသည့်အဖြစ်ကို ဒေါသလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။

သူလိုလူကတောင်မှ မြပုချုပ်ကို ဤမျှ ပြစ်ပြစ်ခါခါထားလျှင် သူမကလည်း ဘာကို အရေးစိုက်နေရမည်နည်း။ စကားပုံထဲကလို သူကြင်မှကိုယ်ကြင်ရုံပေါ့။ သူမကိုယ်သူမ အားပေးသည်။ ပြီးတော့ မြပုချုပ်ကို စော်ကားသည့် ထိုယောက်ျားကို ဒီလောက် ပြောတာ မလွန်ပါဘူးဟု စဉ်းစားသည်။

သူ့သာ မြပုချုပ်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့လျှင် မြပုချုပ်ကလည်း သူ့ကို ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နှင့်ထုတ်မည်မဟုတ်။ အခုတော့ ဒီလူက ဘယ်နေရာမှပဲဖြစ်ဖြစ် မြပုချုပ်ကို အမြဲစိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်အောင် ဆွနေတော့ သူ့နဲ့မြပုချုပ်ကြားမှာ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း မရှိ။

တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ စိတ်ဆိုးရ ဒေါသဖြစ်ရနှင့်သာ အချိန်တွေကုန်ရသည်။ ဘယ်အခါမှ ကြည်ကြည်မွေ့မွေ့ မကြုံဘူး။ ဒဂို...ဒီလူကြီး မြပုချုပ်ဆီကို ဘယ်တော့မှ မလာလည်း

တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတာပါပဲ။

လက်ထပ်ပြီးမှ ဒီလိုမျိုးစကားများတိုင်း ထွက်ထွက်သွားလျှင် မြပချုပ်ပဲ ဒုက္ခများရဦးမည်။ ဒီလိုလူနဲ့ လက်မထပ်ဖြစ်တာကလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲဟု တွေးကာ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူကို သူမအာရုံထဲက ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူဟာ မြပချုပ်ဆိုသည့် သူမကို ဘယ်တုန်းကမှ ကောင်းကျိုးပေးမည့်သူမျိုး မဟုတ်။ သူမကို တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး လုပ်နိုင်လွန်းသည်။

ရေချိုးပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ သူမကိုယ်သူမ အလှဆုံးပြင်ဆင်လိုက်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ မြပချုပ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လောက်နုရှလှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသလဲဆိုတာမျိုး လူတွေကို သတိထားမိစေချင်သည်။ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို ပိုပြီး အသည်းယားအောင် သူမအလှဖြင့် ဖြားယောင်းချင်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ မြပချုပ်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရသည့်အတွက် စောနက်ကြယ်ကို နောင်တရသွားစေချင်တာမျိုး။

ပြာလွင်သောဝတ်စုံဖြင့် မြပချုပ်အလှတွေက ဖိတ်ဖိတ်လက်သွားသည်။ မှန်ထဲမှာ သူမကိုယ်သူမ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးမှ ကားသော့ကိုဆွဲပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့သည်။

“ကျွီး”

“ဟင်...ဦးစောနက်ကြယ်”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမအိမ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လာသည့် စောနက်ကြယ်ကားသံကြောင့် လှမ်းလက်စမြေပချုပ် ခြေလှမ်းလေးတွေ ရပ်တန့်သွားကာ ကားပေါ်မှ မားမတ်ခန့်ညားသောအသွင်ဖြင့် ညှိနက်နက်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် စောနက်ကြယ်၏ အသွင်ကို ကျက်သရေရှိစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကျုပ်လာမယ်ဆိုတာသိလို့ အလှဆုံးပြင်ဆင်ပြီး ကျုပ်ကို ကြိုဆိုနေတာလား မြပချုပ်၊ ကျုပ်သိပါတယ်လေ တစ်ချိန်လုံး ကျုပ်ကို မင်းလွမ်းနေခဲ့တာမဟုတ်လား”

လာပြီ။ စကားလုံးတွေက သူမဒေါသကို နှိုးဆွစေပြီး သူမကိုယ်သူမ အထင်ကြီး ဘဝင်မြင့်နေတာ ရိုက်ချိုးပစ်ချင်ပေမယ့် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက ရှက်တတ်၊ နာတတ်သူမျိုးမဟုတ်တော့ ခက်သည်။

“ရှင်ကို...ကျွန်မအိမ်ကို မလာနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင့်ကြည့်ရတာ အသက်သိပ်မကြီးသေးပေမယ့် သတိမေ့တတ်တယ်ထင်ရဲ့နော်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မြပချုပ်စကားအဆုံးမှာ စောနက်ကြယ်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ မျက်လုံးလက်လက်တွေက မြပချုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်ပုံက အသည်းနွေးချင်စရာ။

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ်က သတိမေ့တတ်တယ်၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ကျုပ်ဘာမှမသိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဟိုနေ့က

မင်း ကျုပ်ကို ဘာပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မေ့သွားပြီ”

“ဒီနေ့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ဘာလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲဆိုတာပဲ ပြောကြရအောင် လား”

“ကျွန်မမှာ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှပြောစရာမရှိတူးရှင်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းမှာ ပြောစရာမရှိရင် ကျုပ်ပြော တာကိုပဲ နားထောင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဒီမှာခဏထိုင်ပါဦး မြပုလဲ”

“အို...ဖယ်ပါ၊ ကျွန်မလက်ကို မကိုင်ပါနဲ့”

“လာစမ်းပါ ကလေးမရယ်၊ မင်းကို ကျုပ် အရေးအကြီး

ဆုံး စကားပြောစရာရှိတယ်”

“ထိုင်စမ်းပါ”

“အို”

“ရှင်...ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲရှင်”

မြပုလဲကို ခုံတစ်လုံးမှာထိုင်စေပြီး သူမရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည့် စောနက်ကြယ်ကြောင့် မြပုလဲမှာ အံ့ဩနေသော စိတ်ဖြင့် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတုန်း စောနက်ကြယ် သူ့အင်္ကျီ အိတ်ထဲက ကတ္တီပါဗူး နက်ပြာရောင်လေးကို ဆွဲထုတ်ကာ အထဲမှ ဖြူစင်တောက်ဖြာနေသော စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်ယူပြီး မြပုလဲ၏ ဖြူသောလက်ကလေးမှာ ယုယကြင်နာစွာ ဝတ်ဆင်ပေး လိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ နေ့စဉ်လက်စွပ်ပါ၊ ဟောဒီမှာ ကျုပ်အတွက် လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ မင်းကိုယ်တိုင် ကျုပ်လက်မှာဝတ်ပေးပါ မြပုလဲ”

မြပုလဲလက်ထဲကို စောနက်ကြယ်ကို ဝတ်ဆင်ပေးရန် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ရောက်လာသည်။ မြပုလဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း သဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲကာ ရင်တွေတစ်ဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေလျက် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်လာသလိုထင်မိသည်။ စောနက်ကြယ်၏ ပြည့်တင်းနူးညံ့သော သွေးရောင်လွန်းနေသည့် လက်အစုံမှာ မြပုလဲ ရှေ့တွင် ဆန့်တန်းလျက်ရှိရာ မြပုလဲမှာ ခဏမျှတွေဝေသွားပြီး နောက် တုန်ရီနေသော လက်ကလေးများဖြင့် စောနက်ကြယ်၏ ညှိသောလက်ကို ဆွဲယူကာ အသာဝတ်ဆင်ပေးလိုက်မိရပါပြီ။

“မြပုလဲရယ်”

စောနက်ကြယ်က မြပုလဲ၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ ညင်သာစွာ ရှိုက်နမ်းလိုက်ရာ မြပုလဲပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် မြပုလဲလက်ကလေးကို ဆွဲကာ နေရာမှ ထစေလိုက်သည်။

“လာ...ကျုပ်တို့သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲဟင်”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်နိဗ္ဗာန်လေးရှိရာကိုပေါ့၊ မင်းအတွက် ကျုပ် ဘယ်လောက် စိတ်ကူးယဉ်ထားသလဲဆိုတာ လက်တွေ့ကျကျ မင်းကိုပြမလို့”

“ဘာတွေလဲ”

“ဟိုရောက်ရင် တွေ့ရမှာပေါ့၊ ကားပေါ်ကို အရင်တက် လိုက်ပါဦးဗျာ”

စောနက်ကြယ်က မြပချုပ်လက်ကလေးကို တယုတယ ဆွဲယူကာ ကားပေါ်တက်စေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကားတံခါးကို ဆောင့် ပိတ်ပေးပါသည်။

ကားမောင်းသူနေရာမှာ သူဝင်ထိုင်ပြီးနောက်မှ မြပချုပ် အိမ်ရှေ့က စောနက်ကြယ်၏ ကားကြီး လျှော့ခနဲထွက်သွားသည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး မြပချုပ်အတွက် ထူးခြားဆန်းပြားစွာ ပြောင်းလွဲသွားသလို ထင်မိသည်။

တိုးတိတ်ညင်သာသော အနောက်တိုင်းတေးသီချင်းက တိတ်ဆိတ်သောကားထဲမှာ စီးမျောဖို့လွင့်နေ၏။ ရုတ်တရက် မြပချုပ် စိတ်ထဲမှာ အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ယောက်လို ထင်လာ သည်။

မကြာသေးခင်က မြပချုပ်သည် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူကို မုန်းတီးနာကျင်စွာ သူမဘဝထဲက ဖယ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အခုတစ်ဖန် မြပချုပ်သည် စောနက်ကြယ်၏ သတို့သမီး လောင်းအဖြစ် သူ့ကားကြီးပေါ်မှာ စေ့စပ်လက်စွပ်ကိုယ်စီဖြင့် အတူ လိုက်ပါလာသည်ဆိုသည့် အဖြစ်ကလည်း မယုံချင်စရာ။

မြပချုပ်သည် ကားမောင်းနေသူဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော အသွင်ဖြင့် စောနက်

ကြယ်က ကားကို အာရုံစူးစိုက်မောင်းနေခိုက်မှာ ဘေးတိုက်အချ အထား မြင်နေရသော သူ့မျက်နှာကို ငေးခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဤလူသည် မကြာမီအချိန်ကာလအတွင်းမှာ မြပချုပ်၏ သတို့သား ဖြစ်ရတော့မှာပါလားဟု တွေးမိသည်နှင့် မြပချုပ်ရင်ထဲ ညင်သာစွာ လှုပ်ခတ်တုန်ရီသွားကာ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို သူမလက် ကလေးများဖြင့် အသာအုပ်ကွယ်လိုက်မိလျှင် မြပချုပ်၏လက်တွင် ငတ်ဆင်ထားသော စိန်လက်စွပ်မှ အရောင်တစ်ဖျပ်ဖျပ် တောက်လင်းလက်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၁)

“အို”

အံ့ဩပျော်ရွှင်သွားသော မြပချုပ်၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ကြောင့် လှုပ်ခတ်သွားသော သူမအသွင်ကို ကြည့်ကာ စောနက်ကြယ်က ရွန်းစိုတောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ချစ်စနိုး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ ကျွန်မမသိဘဲ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင့်ဆီရောက်နေတာလဲ။”

“ကျုပ်လိုချင်တာ ဖြစ်ချင်တာ ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တဲ့ စိတ်တန်ခိုးရှိတယ်လို့ မြပချုပ်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးလား။”

ဒီတစ်ခါတော့ မြပချုပ် သူ့ကို ရန်တွေ့စကားဆိုရန် သတိမရနိုင်သေးပါ။ ဧည့်ခန်းအနံ့ လှပသော သူမဓာတ်ပုံများစွာ ပုံသဏ္ဍာန်အနေအထား အမျိုးမျိုးနှင့် ရှိနေခြင်းကိုသာ အံ့ဩစွာ

လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အိမ်အဝင် ဒည့်ခန်းမဆီမှသည် အိမ်ကြီးတစ်ခုအထိ အနုစိတ် မြယ်မှုန်းထားပုံ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေ သိပ်တူပြီး ကျယ်ပုံအားလုံး မြင်ရသူတိုင်းကို ရင်သပ်ရှုစောစေနိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါပေသည်။

စောနက်ကြယ်က လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ကာ အခန်းခံရံကိုမှီပြီး မြပချုပ် လှုပ်ရှားသွားလာဟန်များကို တစ်စုံစီစုံစူးစိုက်ကြည့်လျက် ပြုံးနေ၏။ အံ့ဩပျော်ရွှင်နေဟန် မြပချုပ်၏ အသွင်လေးက စောနက်ကြယ်၏ စိတ်နှလုံးကို ညှို့ယူအဖမ်းစားနိုင်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ဤကလေးမလောက် ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးမျိုး စောနက်ကြယ်ဘဝတွင် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးချေ။ ထို့ကြောင့် သူမကို သူ အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြပချုပ်ကို သူလိုချင်သည်။ သူလိုချင်သည့်အရာကို မရအရယူတတ်သည်က စောနက်ကြယ်၏ အရည်အချင်းဆိုလည်း မမှား။

“ဘယ်နှယ်လဲ... ကျုပ်ရဲ့စိတ်ကူးတွေကို မင်းသဘောကျရဲ့လား မြပချုပ်၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရယ်၊ သားတွေသမီးတွေရယ် မိသားစုအားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။”

မြပချုပ်သည် စောနက်ကြယ်၏ မျက်နှာကို တအံ့ဩလေး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါတွေကို ရှင်ဘယ်တုန်းထဲက ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာလဲဟင်”

“မင်းကို ကျုပ်ယူမှဖြစ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးထဲကပဲလေ”

“သေချာလှချည်လားရှင်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်မထပ်ဘူးလို့ အပြတ်ငြင်းလိုက်ရင် ရှင့်ရဲ့ကြိုတင်စိတ်ကူးမှုတွေအားလုံး အလကားဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်လို့ ရှင် မတွေးကြည့်ဘူးလား”

“ကျုပ်ကို မင်းလက်ထပ်မယ်ဆိုတာ သိနေလို့ပေါ့”

“အဲမယ်”

စောနက်ကြယ်ထံမှ ပိုင်ပိုင်ကြီး ပြောချလိုက်ပုံကြောင့် မြပုလဲမှာ သူမစိတ်ကိုပင် အပိုင်တွက်ပြီး သူ့ဘက်သူ့ယက်ပြီး ပြောနေသူအဖြစ် စောနက်ကြယ်ကို မကျေမနပ်လေး မျက်စောင်းရွယ်လိုက်မိတော့ သူကရယ်သည်။

“ဒီလိုပြောလို့ စိတ်မဆိုးနဲ့လေ၊ မင်းသာ ကျုပ်လို စိတ်သဘောထားမြင့်မြတ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်မိရင် မင်းတစ်သက်များ ဘယ်လောက် နောင်တရစရာ ဖြစ်နေလိုက်မလဲ”

“ကျုပ်က မင်းလိုမိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို နောင်တတရားတွေနဲ့ အထီးကျန်နေထိုင်ရှင်သန်သွားရမှာမျိုး ခွင့်မပြုနိုင်လေတော့ ဒီလိုပဲ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အနစ်နာခံလိုက်ရတော့တာပဲ”

“အဟွန်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

မြပုလဲသည် သူမမျက်နှာလှလှလေးကို မျက်လုံးချစ်နက်များဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လျက် မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည် အနေအထား ခပ်ညွန့်ညွန့်ခပ်စီးစီးလေး ပြောချင်ရာပြောနေသည့်လူကို နောက်ထပ် စိတ်ဆိုးစရာပင်မရှိဘဲ အသာအသာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်ဟာလေ တကယ့်ကို ပင်လယ်ဓားပြပဲသိလား၊ လူတစ်ဖက်သားကို မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် ပြောတဲ့နေရာမှာ ရှင်ကို ဘယ်လိုလူမှ လိုက်မှီမယ်မထင်ဘူး”

“မင်းရှိနေသားပဲ”

“ရှင်”

“မင်းဟာ ကျုပ်နဲ့အတူဆုံးမိန်းမပဲ၊ မင်းမှာ ကျုပ်စိတ်ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ နေရာမှာရော ကိုယ်မှန်တယ်လင်ရင်ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ နေရာရော အတော်တူတူ”

“ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ကောင်းတဲ့ အမူအကျင့်မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် လူတွေက ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူမှ ချီးကျူးကြမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြဖို့ပဲရှိတယ်”

“ရှင်လောက်တော့ ကျွန်မက မဆိုးသေးပါဘူးရှင်”

“သိပ်တော့လည်း မကွာလှပါဘူးလေ၊ ကိုင်း...ကိုင်း ကျုပ်တို့မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်းကို သွားကြည့်ကြားစို့၊ မင်းမကြိုက်ဘူးရှိရင်လည်း ပြင်နိုင်ဆင်နိုင်တာပေါ့”

သူက မြပုလဲလက်ကို ပိုင်နိုင်စွာ ဆွဲကိုင်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့သည်။ မွှေးရနံ့တို့ ထုံသင်းလျက် လှပသောပန်းများနှင့် ပန်းချီကားများ နုနယ်ပျော့ပျောင်းပါးလှသော အဖြူရောင်လိုက်ကာများ မျောလွင့်နေပုံမှအစ မြပုလဲ၏ ခြေလှမ်းတိုင်း ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ဖန်တီးစီရင်ထား၏။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

“ဒေါက်”

“ကျွီး”

စောနက်ကြယ်က နံရံမှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ နံရံအတွင်းမှ အံ့ဂုက်တစ်ခု ပွင့်ကျလာပြီး အားပါးတရ ရပယ်မောနေသော မြပုလဲ၏ ရွှန်းလဲ့တောက်ပ မျက်ဝန်းများဖြင့် လှပသော သူမမျက်နှာပိုင်းပုံကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေရပါသည်။

“ကျုပ်နဲ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက ဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းလိုက်သလဲ မြပုလဲ၊ ပြီးတော့ သူဟာ ကျုပ်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်ခဲ့ဘူး”

“သူချစ်တာ ဟောဒီက စောနက်ကြယ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို အရွံ့မတိုက်ပါနဲ့”

မြပုလဲအကြောင်းကို အားလုံးသိထားပြီးမှ တမင်စောင်း

မြောင်းပြောနေရပါမည်လားဟု စောနက်ကြယ်ကို လှည့်ပြီး ရန်တွေ လိုက်မိသည်။

“ဟိုဓာတ်ပုံထဲက ကျုပ်ချစ်သူမိန်းကလေးဆီက အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အရည်အချင်းကောင်းလေးတွေကို ပြောပြတာပါဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ...ဒါဖြင့် ကျွန်မကလည်း ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ သတို့သားလောင်းဆီက ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမူအကျင့်လေးတွေကို ပြောပြရဦးမှာပေါ့”

“ဒါလည်း ဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ၊ စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထားရတာနဲ့စာရင် ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီမှာ ရင်ဖွင့်လိုက်ရတာဟာလည်း တစ်မျိုးစိတ်ချမ်းသာစရာလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား”

စောနက်ကြယ်တို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မြပုလဲသည် သူ့မျက်နှာစိုက်ကြည့်ရင်း သာသာနှင့်နာနာ နှက်နိုင်မည့် စကားလုံးများကို စဉ်းစားနေ၏။

သူမစိတ်ကို ကင်ကအောင့် ဖြစ်အောင် လုပ်သလို သူမစိတ်ကိုလည်း နေထိထိုင်မသာ ဖြစ်စေလိုသည့်တိုင် ဘယ်လို စကားကို သုံးနှုန်းရမည်ဆိုသည်ကိုက ရုတ်တရက် မရွေးနိုင်ဖြစ်နေ၏။ ကြာကြာစဉ်းစားနေဖို့ရန်မှာလည်း အချိန်ကမရှိ။ သူမပြောလာမည့် စကားတွေကို စောင့်စားနေသော စောနက်ကြယ်၏ မျက်နှာပေါ်

ဆေးကြည့်ကာ...

“ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်မယ့် ယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါမှာ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးဘဝင်မြင့်နေတဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုးတစ်ခု ရှိနေတယ်ရှင်၊ ပြီးတော့ သူဟာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ တကယ် မချစ်ဘဲ ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး သူ့စိတ်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုရအောင် လိမ်ညှာလှည့် စား အသုံးချတတ်တယ်”

“ဒါပဲလား”

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဒါထက် ပိုဆိုးတာရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာများပါလိမ့်ဗျာ”

“အဆိုးဆုံးက သူလိုချင်တဲ့အရာတစ်ခုကို ရယူပိုင်ဆိုင် ချင်လာပြီဆိုရင် အနုနည်းနဲ့ ရရင်ရ မရရင် ဇွတ်အတင်း ဓားပြ တိုက်ယူမယ့် လူဆိုးရှင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မြပုချုပ် စကားအဆုံးမှာ စောနက်ကြယ်က နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်သည်။

“မင်းကို ကျုပ်သဘောကူတဲ့ အချက်က အဲဒါပဲ၊ မင်းဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်ထဲရှိတာကို ဟန်မဆောင်ဘူး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစရာရှိတာကို တဲ့တိုးပြောချလိုက်တာပဲ၊ မင်းနေရာမှာ တခြား မိန်းမဆိုရင် ကျုပ်လိုလူတစ်ယောက်ကို ဘယ်ဒီလိုပြောလိမ့်မလဲ”

“ရှင်နေရာမှာ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုလည်း ကျွန်မလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှင်ပြောသလို ဘယ်တော့မှ

ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီအခန်းကို ကြည့်ပါဦး”

စောနက်ကြယ်က ဦးဆောင်ပြီး ဓောပိတ်ထားသည့် အိပ်ခန်း တံခါးတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်ပြလိုက်သည်။ မင်္ဂလာဦး အပြင်အဆင်တွေ နှင့် ကြွကြွရွရွ အလှပြင်ဆင်ထားသော နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတင်ကြီး နှင့် မတ်ရပ် ဗီရို၊ မှန်တင်ခုံများကို ပိုးဖဲကတ္တီပါ စာများ ပြည့်လွှမ်း နေသည့် အခန်းကြီးကို စောနက်ကြယ်အနားမှ ရပ်ကာ မျက်လုံး လေးဝေဝဲကာ မြပုချုပ် တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကိုယ်တိုင် ဝင်ကြည့်လေ မြပုချုပ်”

“ဟင့်အင်း”

“လာစမ်းပါ”

“အို”

စောနက်ကြယ်က မြပုချုပ်လက်ကလေးကိုဆွဲကာ အိပ်ခန်း ကျယ်ကြီးထဲကို ဦးဆောင်ဝင်သွားသည်။ မြပုချုပ်က ရုန်းဖယ်ပေ မယ့်မရ။

“ကြည့်စမ်း ဝင်းကြိုက်တာ ဘာရှိလဲ”

“ရှိတယ်”

“ဘာလဲ ပြောစမ်း၊ မင်းကြိုက်ဘူးဆိုတာ အခုချက်ချင်း ပြင်မယ်”

“တကယ်ပြင်မှာမို့လား”

“ငြင်မှာပေါ့”

မြပုလဲ သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ကျွန်မ မကြိုက်တာရှင်ပဲ”

“ဟင်”

“ကဲ...ပြင်မယ်ဆိုပြင်လေ”

“ကောင်းပြီလေ...ကျုပ်ကတိအတိုင်း မင်းစိတ်ကြိုက်

ဖြစ်အောင် အခုပဲ ပြုပြင်လိုက်ရမှာပေါ့”

“ရှင်က ဘယ်လိုပြင်မှာလဲ”

“ဒီမှာပြင်မှာလေ”

“အိုး”

စောနက်ကြယ်ထံမှ ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြုံးကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ မြပုလဲတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရှင်မှာ မွန်းနစ်သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ စောနက်ကြယ်က အမှန်ပင် လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့ကျကျ သက်သေပြလျက်ရှိရာ မြပုလဲမှာ နာကျင်ရှက်လန့်စွာ သူ့မနှုတ်ခမ်းလေးကို ယောင်ရမ်းငိုလိုက်မိသည်။

“ရှင်ဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲ”

“ဒါတောင် မင်းကိုသနားလို့ လိမ္မာထားရတာ”

“ဘာရယ်”

“ဪ...ကျုပ်စိတ်ရင်းအတိုင်းသာ မင်းကို ဆက်ဆံ

ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို မင်းဘယ်လိုများ ပြောမလဲလို့ပါ”

“အိုး”

သူ့စကားအဆုံးမှာ မြပုလဲမျက်နှာလေး ရဲရဲနီထွေးသွားရကာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်လိုက်ပေမယ့် သူကလွတ်

“မယ်စမ်းပါရှင်”

“ကျုပ်ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေစမ်းပါ မြပုလဲရယ် ဒီလိုအခွင့်အရေးရဖို့ ကျုပ် ဘယ်လောက် မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်း တွေးမိရဲ့လား”

သူက မြပုလဲ မျက်နှာနားကို တိုးဝှေ့လျက် ညင်သာစွာ ဆိုလိုက်ခြင်းသည်။

“ကျွန်မက ဘာကိစ္စ တွေးရမှာလဲရှင်”

“မင်္ဂလာဦး အကြံ့ဆိုတာမျိုးလေ”

သူ့စကားကြောင့် မြပုလဲတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားပြီး စောနက်ကြယ်မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြပုလဲကတော့ ရိုးရိုးသားသား အတွေးနှင့် သူ့ခေါ်ရာ လိုက်လာခဲ့သည်။ အခုမှ ထိုသို့လိုက်လာမိခြင်းကို နောင်တရနေမိ၏။

“ရှင်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလားဟင်”

“ဟင့်အင်း...ဒါအစပဲရှိသေးတယ်၊ နောက်ထပ် မင်း

အပေါ်မှာ အကောက်ကြံစရာတွေ အများကြီးပဲ”

“ရှင်...ရှင်”

“ရူး”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ထဲ အတူနေခွင့်ရတုန်း ဒေါသငြိမ်း

www.burmeseclassic.com

ထိုစိတ်ကိုရာအကြောင်းတွေ ထေလောက် မှုထားကြရအောင်
ယောဇာ”

“ရှင်နော်”

“ကျွန်မာ စိတ်ကုန်အောင် မလုပ်နဲ့၊ ပြောမရရင် ရှင်ကို
ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“လက်ထပ်ချင်လာအောင် လုပ်တဲ့နည်းကိုယ်မှာ ရှိပါ
တယ်ကွယ်၊ လာစမ်းပါ”

“ဦးစောနက်ကြယ်”

“ရှင်နော်...ကျွန်မကို”

“အို”

စောနက်ကြယ်က မြပချုပ်ကို စကားဆုံးအောင် ပြောခွင့်
မပြု။ ပင်လယ်စားပြု၏ အပြုအမူမျိုးဖြင့် သူလိုချင်တာကို ရယူ
ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားသူဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၂)

ငွေကိုရေလိုသုံး၍ စိတ်ကူးရှိသမျှ အခမ်းနားအကြီးကူးယ်
ဆုံး ဆင်ယင်ကျင်းပခဲ့သော စောနက်ကြယ်နှင့် မြပချုပ်တို့ မင်္ဂလာ
ပွဲကြီးက လူတကာ အားကျငေးမောရသော မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခု
အဖြစ် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အားလုံးက မြပချုပ်ကို ကံအကောင်းဆုံး မိန်းကလေး
အဖြစ် အထင်ကြီးအားကျနေကြသလို စောနက်ကြယ် ကိုယ်တိုင်
ကလည်း အရာရာတိုင်းမှာ မြပချုပ် သဘောဆန္ဒတစ်ခုထဲကိုသာ
ရှေ့တန်းတင်အလေးထား ပြုခဲ့ခြင်းဖြင့် အများက မနာလို မဂ္ဂစိမ့်
ဖြစ်ချင်စရာ ကောင်းအောင် မြပချုပ်ကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ပြခဲ့
သူဖြစ်သည်။

နေချီနှင့် ပတ်သက်ခဲ့မိသည့် အချိန်မှစ၍ ပူလောင်ကျွမ်း
မြိုက်ခဲ့ရသော မြပချုပ် နှလုံးသားအစုံမှာ တခက်လို ယောက်ျားချီး
နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီးနောက်မှာ ယောက်ျားတွေအပေါ်မှာရော အလှ

အားလုံးအပေါ်မှာပါ စိတ်ကုန်သွားခဲ့သူဖြစ်သည်။

အဆင်မပြေလှသော နှလုံးသားရေးရာကို အခြေပြု၍ မှားယွင်းစွာ တည်ထောင်လိုက်သော အိမ်ထောင်ရေးအောက်မှ မြပုချုပ်ဘဝရော နှလုံးသားရော ဘယ်အချိန်တုန်းကမှ မအေးမြခဲ့ဘူးချေ။

နောက်ထပ် အိမ်ရာတည်ထောင်ဖို့ကိုပင် စိတ်မဝင်စားတော့သည့်အထိ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူက မြပုချုပ်ဘဝကိုရော သူမနှလုံးသားကိုပါ သိမ်းပိုက်ယူငင် ပိုင်စိုးလိုစွာ ဇွတ်အဟင်း ပတ်သက်ဝင်ရောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မြပုချုပ်မှာ စောနက်ကြယ်၏ အချစ်များအောက်မှာ လက်မြှောက်အရုံးပေးခဲ့ရသည်။

ထိုအတွက် ဓောနက်ကြယ်ကို စိတ်ထဲမှာ မုန်းမိသလိုရှိသော်လည်း တစ်ချိန်လုံး ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်ခဲ့ရသော မြပုချုပ်၏ နှလုံးသားအစုံက စောနက်ကြယ်၏ အပြုအမူတိုင်းကို အနာအကျင်မရှိ။ ပကတိအတိုင်း လက်ခံပေးနိုင်ခြင်းမှာလည်း ထူးခြားမှုဟု ဆိုနိုင်သည်။

မြပုချုပ်၏ မင်္ဂလာပွဲကို ပက်ထရစ်ရှာရော နေချိုရော တက်ရောက်လာကြချိန်မှာ မြပုချုပ်ရင်ထဲ ဟိုတုန်းကလို ပူလောင်ပြင်းပြမှုတွေ မခံစားရတော့သည့်တိုင် ပက်ထရစ်ရှာနှင့် နေချိုတို့ ဆက်ဆံရေးကို စိတ်ဝင်စားဆဲဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေး ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာသော နေချိုအသွင်က လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိပေမယ့် တက်ကြွသော အမူအရာမျိုး

မရှိ။ အဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်ဖြင့် လှပသော သတို့သမီးအိုရာကို လှမ်းကြည့်ငေးမောနေသော နေချိုစိတ်ကို မြပုချုပ် သိချင်သည်။

အနည်းဆုံးတော့ မြပုချုပ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ထိ လက်မထပ်မိလို့ နောင်တရနေပုံ၊ ပြီးဆိုတာမျိုး မြပုချုပ် နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ချင်ပါသေးသည်။ မြပုချုပ်က နေချို မျက်စိရှေ့မှာပင် စိန်ရောင်ရွှေရောင် ဖိတ်လှုံ့နေသော မင်္ဂလာပွဲကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေ တနှင့်တပိုးကြီးနှင့် ဆင်ယင်ကျင်းပနိုင်ခဲ့ တာကို နေချို တွေ့မြင်နေရတာကိုပဲ သူမစိတ်မှာ ကျေနပ်နေမိသည့် အဖြစ်ကို ရယ်စရာကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ထင်။

မင်္ဂလာပွဲမှာပင် ပက်ထရစ်ရှာက သူမမှာ ရင်သွေးလေးရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဂုဏ်ယူခွဲကြွားစွာ မြပုချုပ်နား တိုးတိုးကပ်၍ ပြောသွားခဲ့သေးသည်။

နေချိုကို ဂုဏ်ယူကြောင်းပြောပြီး လှပစွာ သူမရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်အတွက် ဒါဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုထက်ပို၍ မခံစားမိတော့။

သူတို့လည်း သူတို့ဘဝ သူတို့ဖျော်နေသလို မြပုချုပ်လည်း သူမဘဝနှင့် သူမဖျော်အောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒါ့အပြင် တခြားမရှိ။ လက်ရှိအိမ်ထောင်သည်ဘဝကို မြပုချုပ်အနေနှင့် အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်သွားမည်။

ဤသည်ပင်လျှင် သူမ၏ စစ်မှန်သောဘဝအခြေစိုက်ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားသည်။ စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူနှင့် အတူ

နေထိုင်ရခြင်းကာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းသလို ပျော်စရာလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းသည်။

တစ်ယောက်တည်း ထီးတည်း အထီးကျန်သန်သန် နေခဲ့ရ သည့် သူမဘဝကို မြပုလဲ စိတ်ကုန်လှပြီ။ သူမလို ငယ်ရွယ်နုနယ် လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် လောကကြီးမှာ နေ့ပျော် စရာတွေ အများကြီးရှိကြောင်း မြပုလဲကို စောနက်ကြယ်ကိုယ်တိုင် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

မင်္ဂလာဦး ဟန်းနီးမွန်းခရီးက သူတို့ကြိုတင်စီစဉ်ထား သလို ဖြစ်မလာခဲ့။ ရုတ်တရက်ကြီး ဒက်ဒီကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရ သဖြင့် သွားရမည့်ခရီးစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး ဒက်ဒီနားမှာ မြပုလဲ အတူရှိနေသည်။ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်လက်ထဲ ဒက်ဒီကို စိတ်ချလက်ချ ထားမသွားရ။ ဒက်ဒီ မကျန်းမာချိန်မှာ သမီးဖြစ်သူ မြပုလဲ အနေနှင့် ရှိကိုရှိနေရမည်ဖြစ်သည်။

“သမီး သိပ်ပင်ပန်းနေပြီကွယ်၊ ဒက်ဒီအတွက်နဲ့ ဟန်းနီး မွန်းခရီး ပျက်သွားတာကိုလည်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ အနားမှာ သမီးအန်တီတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ ဒက်ဒီကို စိတ်ချလက်ချ ထားပြီး သွားစရာရှိတာ သွားပါကွယ်”

“သူစိမ်းလက်ထဲ ပချုပ် ဒက်ဒီကို စိတ်ချလက်ချထည့် ပြီး တခြားဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်ပါဘူးဒက်ဒီ၊ တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှ သွေးသားအရင်းအချာဆိုလို့ ပချုပ်နဲ့ ဒက်ဒီ ဒီသား အဖနှစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ”

“ဘယ်အချိန်ပဲ ခရီးထွက်ထွက် ပချုပ်တို့လို လူငယ်တွေ အတွက် အဆင်ပြေပြီးသားပါ၊ ဒက်ဒီသာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ် ကရစိုက်ပါ၊ ပချုပ်အတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့နော် ဒက်ဒီ”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒက်ဒီ က သမီးလေးကို ချစ်ရတာပေါ့ကွယ်”

“ပချုပ်လည်း ဒက်ဒီကို ချစ်တယ်ဒက်ဒီ”
“သမီးရယ်...မငိုပါနဲ့ကွယ်၊ ဒက်ဒီ အမြန်ဆုံးကျန်းမာ လာမှာပါ”

ဖခင်ကြီးရှေ့မှာ ကုမိသော မျက်ရည်တွေကို မြပုလဲ ကမန်းကတန်း သုတ်နေချိန်မှာ အထူးခန်းတံခါးကို ခေါက်သံနှင့် အတူ မိတ္တူဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်စစ်ရင် အခန်းထဲဝင်လာသည်။

သူနှင့်အတူ ပါလာသူက စောနက်ကြယ်။ လန်းသန်း တက်ကြွသောအသွင်၊ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သည့် ခန္ဓာကိုယ်၊ အမြဲလို ပြုံးရယ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် မည်းနက်တောက်ပ မျက်လုံး အစုံက မြပုလဲထံ စူးနစ်တည့်မတ်စွာ ရောက်ရှိလာ၏။

ငိုထားသော မြပုလဲမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဇိုးစိန် ပူပန်သွားသော စောနက်ကြယ်မျက်ဝန်းရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရ သည်။

“နေသာရဲ့လား ဒက်ဒီကြီး”

“အင်း”

“ဒက်ဒီမျက်နှာ ဒီနေ့ ပိုလန်းလာတယ်ခင်ဗျား ဒက်ဒီ”

အတွက် ကျွန်တော် လှမ်းမှာထားတဲ့ အားဆေးတွေ ရောက်လာလို့ တစ်ခါထဲ ယူလာခဲ့တယ်”

“သင့်(ခံ)ယူး”

“သမီးကို ပြန်ခေါ်သွားတော့ မောင်စောနက်ကြွယ်၊ မင်း အန်တီရောက်လာပြီဆိုတော့ သမီးကို နားပါစေ”

“သမီးမပြန်ဘူး ဒက်ဒီ”

“လိုက်သွားပါကွယ်...ဒက်ဒီအခြေအနေ စိတ်ချရပြီလို့ ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ပြောသွားတာ သမီးကြားသားပဲ”

“ခေါ်သွား မောင်စောနက်ကြွယ်၊ သမီးလည်း လိုက်သွား ဒက်ဒီကိုချစ်ရင် ဒက်ဒီစကားကို နားထောင်မှပေါ့”

စောနက်ကြွယ်က မြပချုပ်တို့ သားအဖ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေရုံမှတစ်ပါး ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြော။ မြပချုပ်၏ အဆုံး အဖြတ်နှင့် သဘောဆန္ဒအတိုင်း ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ် သည့်အတိုင်း ဇနီးမျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေ၏။

မြပချုပ် ဒက်ဒီရောဂါက ကျောက်ကပ်ရောဂါ။ ခွဲစိတ် ပြီးပြီမို့ အေးဆေးစွာ အနားယူရုံ။ စိုးရိမ်ရမည့် အခြေအနေက ကျော်လွန်ခဲ့ပြီမို့ စိတ်ချရပြီဟု ပြောလို့လည်းရသည့် အနေအထား မျိုးဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန်မှ ပချုပ်လာခဲ့မယ်ဒက်ဒီ”

“ကောင်းပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

မြပချုပ်က မိထွေးကို နှုတ်မဆက်။

စောနက်ကြွယ်နှင့် လက်ထပ်ပြီးထဲက ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ထဲ လည်း မြပချုပ်ကို လုံးဝခေါ်ပြောဆက်ဆံခြင်း မပြုတော့။ ဒါထဲ လည်း အကြောင်းရှိသည်။ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ညီမ ဒေါ်လီယာဆိုသည့် မိန်းမက မြပချုပ်နှင့် စောနက်ကြွယ် လက်ထပ်လိုက်သည့်နေ့မှာ အိပ်ဆေးတွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး ဆေးရုံကိုရောက်သွားခဲ့တာ အချိန်မီ၍ အသက်မသေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို စောနက်ကြွယ် လည်းသိသည်။

ဒေါ်ခင်စစ်ရင်က စောနက်ကြွယ်သိအောင် မြပချုပ်ထံ ရှေ့မှာထားပြီး သူ့ညီမကို လူမမာသတင်းသွားမေးရင်း အားထေ့ ဟု ခပ်ပြောင်ပြောင် တိုက်တွန်းပြောဆိုရသည့် ထိုမိန်းမကို မြပချုပ် ရင်ထဲမှာ ပို၍အထင်မြင်သေး ရွံရှာစက်စုပ်သွားသည်။

“မြပချုပ်”

စောနက်ကြွယ်နှင့်အတူ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်နေရာ မှ အခန်းထဲမှ ဒေါ်ခင်စစ်ရင် ထွက်လာပြီး မြပချုပ်နားထောင် ပထမဆုံး ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မြပချုပ်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း ခဏလောက် စကားပြော ချင်တယ်”

“ကိုယ် တခြားတစ်နေရာက စောင့်နေမယ်”

စောနက်ကြွယ်က အလိုက်တသိ နေရာမှထွက်သွားရာ သူမအနီးသို့ ဒေါ်ခင်စစ်ရင် ရောက်လာ၏။

“ဟောဒီမှာ...မြပချုပ်ကိုပေးပေးပါဆိုပြီး လူတစ်ယောက် လာပေးလို့ တို့လက်ခံထားလိုက်တဲ့ စာအိတ်တစ်လုံး၊ အထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး”

“သိခွင့်လည်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပဲမဟုတ်လား ကျွန်မသွား မယ်”

ဒေါ်ခင်စစ်ရင်လက်ထဲမှ အညှိရောင်စာအိတ်ကို ဆွဲယူကာ နေရာက ချာခနဲလှည့်အထွက်မှာ အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို ခပ်မဲ့ ပြုံးလိုက်သည့် ဒေါ်ခင်စစ်ရင် မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကို မြပချုပ် မမြင်လိုက်ပါ။

“ကိစ္စပြီးခဲ့ပြီလား”

“အင်း”

“ဒါကဘာလဲ”

“ဒေါ်ခင်စစ်ရင် ပေးလိုက်တာ”

“ဧည့်”

“ပချုပ် ဘယ်သွားချင်သေးလဲ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

ပချုပ်နှင့်လက်ထပ်ပြီးနောက် စောနက်ကြယ်က သူ့ကိုယ် သူ ကိုယ်ဟု ပြောင်းလဲသုံးစွဲခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဘယ်မှမသွားချင်ပါဘူး၊ အိမ်ကိုပြန်ချင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ပဲပြန်ကြတာပေါ့”

စောနက်ကြယ် ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေတုန်း မြပချုပ် က ဒေါ်ခင်စစ်ရင် ပေးလိုက်သည့် စာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

အထဲက ခပ်မာမာအရာတစ်ခုနှင့် စာတစ်စောင် ထွက်လာသည်။ စာရွက်ကို ဖြန့်အကြည့်မှာ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းထဲ မြပချုပ် မျက်လုံးအစုံကို ပြာခနဲ မူးမိုက်သွားစေသဖြင့် မျက်လုံးအစုံတို့ ကမန်းကတန်း ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ဘုရား...ဘုရား။

မြပချုပ် အကြည့်မှားတာဖြစ်ပါစေ။

မြပချုပ်ထင်သလို မဖြစ်ပါစေနဲ့။

စာခေါက်ထဲက ဓာတ်ပုံကို မြပချုပ် သေချာကြည့်လိုက် သည်။

“အို”

ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေသည့် ချစ်စရာ မင်္ဂလာမုန်းမောင်နှံ မြပချုပ်ကို ရယ်မောလှောင်ပြောင်နေ၏။ မင်္ဂလာသတို့သမီး နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် မင်္ဂလာသတို့သားက တခြား သူမဟုတ်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူ။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားသလို ထင်လိုအိမ် သည်။ မြပချုပ် အလိမ်အညာခံလိုက်ရပြီ တွေးလိုက်တာနှင့် သူ့ စတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။ စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်ကြည့် လိုက်တော့ ဘာစာမှမပါ။

ဓာတ်ပုံကို ကမန်းကတန်း နောက်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ စောနက်ကြယ်နှင့် ဒေါ်ရသီထွန်းစစ်တို့ ခင်မာမာပေးခဲ့

အမှတ်တရ။ လက်ထပ်သည့် ရက်စွဲ အတိအကျနှင့် မြို့၊ နိုင်ငံ အားလုံး အတိအကျ။

စောနက်ကြယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကားမောင်း မပျက်။ စာရွက်ခေါက်နှင့် ဓာတ်ပုံကို စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ရင်း မြပချုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ ပျံတက်လာ၏။ မျက်လုံးအစုံ ကို မှိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေချိန်မှာ မြပချုပ်ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းမြည် နေ၏။

“ကျွေး”

ကားက မြပချုပ်တို့ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက်၏။ မြပချုပ်သည် လက်ထဲက အညှို့ရောင်စာအိတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် အနေအထားအတိုင်း မျက်စိမဖွင့်သေး။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မြပချုပ်၊ မျက်နှာလေးလည်း ဖြူလို့ပါ လား၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ ကိုယ် ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ်နော်”

“လာ...လာ ပချုပ်ကို ကိုယ်ပွေ့ခေါ်ခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ကျွန်မဘာသာဆင်းမယ်၊ ကျွန်မ အသားကို ရှင်မထိနဲ့”

“ဟင်”

“မြပချုပ်”

စောနက်ကြယ်က တအံ့တဩ မြပချုပ်၏ အမည်လေးကို ခေါ်လိုက်ပေမယ့် သူမက လှည့်မကြည့်တော့။ ကမူးရှူးထိုးပုံစံ လေးနှင့် အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားရာ စောနက်ကြယ်လည်း ထူးခြားစွာ

ပြောင်းလဲသွားသည့် သူမအမှုအရာကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ခြေလှမ်းကျ ကြီးတွေနှင့် သူမနောက်မှ အပြေးလိုက်ပါလာခဲ့သည့်တိုင် အချိန်က မမှီတော့။

မြပချုပ်က သူမအခန်းကို သော့ပိတ်ထားလိုက်သည့် အတွက် စောနက်ကြယ် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ပချုပ်...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဆိုးတာလား၊ ပချုပ် စိတ်ဆိုးအောင် ကိုယ်ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ၊ ဘာကို မတွေ့ နပ်တာလဲဆိုတာ ပြောဦးမှပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

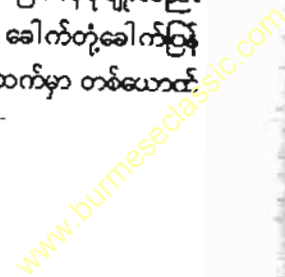
“ဘယ်လို”

“အခုချိန်မှာ ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောချင်ဘူး၊ ကျွန်မကို နောက်ထပ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ လို့ ရှင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

မြပချုပ်အသံက အေးစက်နေရုံမက စိမ်းစိမ်းကားကား နိုင်လှသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့အပေါ်မှာ မြပချုပ် ဘာတွေ့ရူး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စရာရှိလဲလို့ အပြေးအလွှား အဖြေရှာပေးမယ့်မရာ

သူမပုံစံက သာမန်စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေပုံမျိုးလည်း မဟုတ်။ အခန်းအပြင်မှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ခိုးချိန်မှာ မြပချုပ်က အိပ်ရာကြီးထက်မှာ တစ်ယောက် တည်းလူးကာ တလိုမိုလိုမိုရှိနေသည်။

ငိုချင်ပေမယ့် မျက်ရည်မကျ။

ကုစရာမျက်ရည်မရှိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အကြောင်း မသိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မိခြင်း၏ အကျိုး ဆက်ဟု ပြောအောင်ပြောတွေးသော်လည်း မရ။

လိမ်ညာခံရတာကိုပဲ နာလည်းနာ ရှက်လည်းရှက်နေ သည်။ သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိလျက်နဲ့ မြပုလဲကို လိမ်ညာလက်ထပ် ရဲသော သတ္တိကို ချိုးကျူးနေမိသည်။

အို...အားလုံးဟာ မြပုလဲ အမှားတွေပါ။ အစထဲက ဒီလိုလူတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ရှိနေနိုင်တယ်ဆိုတာမျိုး လောက်တော့ မြပုလဲဘက်က တွေးကိုတွေးနိုင်ရမှာပေါ့။

ပင်လယ်ဓားပြလိုလူ ဆိုထဲက ဘယ်လိုလုပ် လူကောင်း တစ်ယောက် အလုပ်ကို လုပ်မည်နည်း။

မြပုလဲသည် အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ ပစ်ချင်လျက်နှင့် ကျိတ်မှိတ်မျှသိပ်နေ၏။ ဒီလူကို အကောင်းအဆိုး လက်တုံ့ပြန်ကလဲ့စားချေချင်လာ၏။ သူမစိတ်ရင်းအတိုင်းဆိုလျှင် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကို ရုစရာမရှိအောင် ပြောပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်နှက်ပြစ်တင်လမ်းခွဲပစ်သည်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူက ဒီလောက်နှင့် မလုံလောက်။ ဒေါ်ခင်စစ်ရင်လို မိန်းမလက်ထဲကတစ်ဆင့် ဒီဓာတ်ပုံကို လက်ခံ ရရှိတာဟာလည်း မြပုလဲကို ရုစရာမရှိအောင် ရယ်မောလှောင် ပြောင် ရှုံ့ချခြင်းတစ်မျိုးထက် ဘာမှမပို။

မြပုလဲတစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်လာ၏။ သူမကိုယ်သူမ

အလျှဉ်းငြီးငြီးမီးတောက်ထဲ ခုန်ဆင်းရသူလို့ ထင်မြင်လာ၏။

“မြပုလဲ...တံခါးဖွင့်ပါ။ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီအတိုင်း လွတ်မထားနိုင်ဘူး၊ ပြောမရရင် ကိုယ်အခန်းတံခါးထိ ပျက်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

“မြပုလဲ”

“ဒုန်း...ဒုန်း”

“မြပုလဲ”

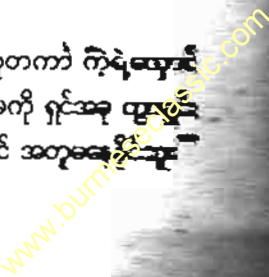
အခန်းအပြင်မှ တဒုန်းဒုန်း ထုရိုက်အော်ဟစ်သံတွေထ တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ကြီးကို ဆူညံမှုတွေနှင့် ပွက်လောရိုက်သွား စေသည့်အတွက် အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲ မြပုလဲ ထလိုက်မိသည်။

“မြပုလဲ...ကိုယ့်အကြောင်းကို မင်းသိတယ်နော်၊ မင်းတံခါးမဖွင့်ရင် ပွင့်အောင် ကိုယ်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

သည်းခံနိုင်ခြင်းတို့ ကုန်ဆုံးပြီဟု ဆိုရမည်။ မြပုလဲဆို သည့် မိန်းကလေးက ရင်ထဲရှိတာကို အစထဲက မျှသိပ်ချုပ်တည်း တတ်တာမျိုးမဟုတ်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်မှာ စောနက်ကြယ်၏ စိုးရိမ်နေသော မျက်နှာကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရ သည်။

“မြပုလဲ”

“ဒါဘာလဲ...ရှင်က ကျွန်မကို လူတကာ ကဲ့ရဲ့တော့ ပြောင်ရယ်မောတာမျိုး မြင်ချင်တာလား၊ ကျွန်မကို ရှင်အု ဟောပြော ပေးပါ၊ ရှင်လိုလူနဲ့ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်တောင် အတူနေခွင့်မရှိဘူး”

သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသည့် ဓာတ်ပုံကို စောနက်ကြယ်
က လှကြည့်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားတန်
မပြေ။ ထိုဓာတ်ပုံကို မြင်တွေ့လျှင် စောနက်ကြယ်တစ်ယောက်
အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလိမ့်မည်
ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူပုံက အေးဆေး
သက်သာစွာ နေစိမ့်တာကို မြပုချုပ်ရင်မှာ ပို၍ခံပြင်းဒေါသဖြစ်လာ
၏။

“ဒေါ်ခင်စစ်ရင် ပေးလိုက်တာ ဒီဓာတ်ပုံလား?”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘာလိမ့်ညာ
ဦးမလို့လဲ၊ ဒီမိန်းမလက်ထဲက ဒီဓာတ်ပုံရထဲက ကျွန်မကို ဘယ်
လောက် လှောင်ပြောင်ကဲ့ရဲ့ကြမယ်ဆိုတာ ရှင်တွေ့မိရဲ့လားဟင်”

“မြပုချုပ်က ကိုယ့်ကို အဲဒီအတွက် စိတ်ဆိုးပြီး ကွာရှင်း
ချင်တယ်ပေါ့”

ဒေါသဖြစ်နေသော မြပုချုပ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် စောနက်
ကြယ်၏ အသွင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

“ဪ...မကွာရှင်းချင်လို့ ကျွန်မက ရှင်မယားငယ်
အဖြစ် သူ့များဝမ်းသာအောင် ဆက်နေပြရဦးမှာလား?”

“ဘယ်သူက မယားငယ်လဲ၊ ကိုယ့်မှာ မယားကြီးလည်း
မရှိဘူး၊ မယားငယ်လည်းမရှိဘူး၊ မြပုချုပ်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ဘာ”

“ဒေါ်ရသီနဲ့ လက်ထပ်တာကို ကိုယ်မငြင်းဘူး၊ ကျုပ်နဲ့

ကွာရှင်းပြီး တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သားတွေသမီးတွေရပြီး
ပျော်နေတာကိုလည်း ကျုပ်မငြင်းဘူး”

“ဟင်”

“အခုထိလည်း သူတို့မိသားစုနဲ့ ခင်မင်နေတုန်းပဲ၊
ဟိုတစ်လောကပဲ သူ့ယောက်ျားရဲ့သား မင်္ဂလာပွဲကိုတက်ပြီး လက်စွဲ
ကောင်းကောင်း ခိုးမြှင့်ခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒါကို အပြစ်လို့ ကိုယ်မထင်
ဘူး”

“မြပုချုပ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလိမ်အညာခံရတယ်လို့
မထင်ပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး မင်းဒက်ဒီကို ကျုပ်ပြောပြထားခဲ့ပြီး
ပါပြီ”

“ကျွန်မကို ဘာလို့မပြောလဲ”

“ပြောဖို့အချိန်မှ မရဘဲ၊ မင်းက ကိုယ့်ကို ဘယ်တုန်းက
များ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံဘူးလို့လဲ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲရှင်”

မြပုချုပ်အသံက နည်းနည်းတော့ ပျော့သွားကာ ဒေါသ
ဒီဂရီလည်း လျော့ကျစပြုလာသည်။ ဒီကိစ္စတွေ ဒက်ဒီသိတယ်ဆို
တော့ မြပုချုပ်ရင်ထဲ ဖြေသာသွားသည်ဟု ဆိုရမည်။ စိတ်ထဲမှာ
ဒေါ်ခင်စစ်ရင်ကို ပိုမုန်းသွားသည်။

“မင်းအနားမှာ ကိုယ်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်အနားမှာ မင်းရှိတယ်
ဆိုရင် လက်ရှိမှာ လုံလောက်ပြီလို့ မင်းမထင်ဘူးလား”

“ရှင်စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့၊ ဟိုအိမ်

ကို ခွင်ချစ်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပြီ...ကိုယ်ကြားချင်တာ အဲဒီစကားပဲ၊ ဘယ်နေ့ သဝန်တို့စကား ပြောမလဲဆိုပြီး စောင့်နေတာ၊ ဒီနေ့ ကြားရတာပဲ”

“ဘယ်သူကမှ သဝန်မတို့ဘူး”

စောနက်ကြယ်က မြပုလဲ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရယ်လျှင် မြပုလဲမျက်နှာမှာ ပူနွေးလာသလို ထင်မိသည်။ ဒေါ်ခင် စစ်ရင်ကြောင့် ဒေါ်သဖြစ်ရပေမယ့် မြပုလဲလည်း အပျိုစင်လေး မဟုတ်သလို သူကိုယ်တိုင်လည်း လူပျိုလေးမဟုတ်ခြင်းကို အပြစ် တင်နေရုံနှင့် ပြီးမည်မဟုတ်ပါ။

စောနက်ကြယ်ကို လက်ထပ်ဖူးပြီးသား ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနဲ့ သိလိုက်ပြီဟော့မှာ ဟိုမိန်းမကို သူချစ်နေဆဲ လားဆိုသည့် အတွေးက မြပုလဲရင်ထဲကို တိုးတိတ်စွာ ဝင်ရောက် လာတာဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို မြပုလဲကိုယ်တိုင် သဝန်တို့ခြင်းဟု ဝန်ခံ လိုက်ရမည်ကို ဝန်လေးရှက်ရွံ့နေ၏။

“ဒါဖြင့် ချစ်နေတာပေါ့”

“ဘယ်သူ့ကို ချစ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုလေ”

“ဝေးသေးတယ်”

“နီးနီးလေးပါ...မယုံရင် ဒီမှာကြည့်”

“အို”

နွေးသွားသော ပါးပြင်လေးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် အုပ်ရင်း သူမကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက်လာသည့် စောနက်ကြယ် ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် မနာကျင်အောင် ထုရိုက်တော့ သူမရယ်သည်။

“တကယ်တော့ ကိုယ်လည်း မင်းကိုမချစ်ပါဘူးလေ”

“ဟင်”

“မချစ်ဘဲနဲ့ ကျွန်မကို ဘာလို့ လာဖက်နေရသေးလဲ ဖယ်ပါ”

သူများကို ကိုယ်ကပြောလိုက်ရတုန်းကတော့ အရာထမီးလေး ပြောလိုက်ရပေမယ့် ကိုယ့်အလှည့် သူများက ပြန်အကြောင်း လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲ စပ်ဖျင်းဖျင်းနှင့် အခဲရခက်စွာ စောနက်ကြယ် ကိုယ်ကြီးကို သူမနှင့်ဝေးရာသို့ တွန်းဖယ်မိသည်။

“စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦးလေ၊ ကိုယ်က မင်းကို မချစ်ပေမယ့် သဝန်တော့အတိုသားပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းကိုကြည့်ရ တာ ကိုယ့်လိုပဲ ဖြစ်နေမယ်ထင်တယ်”

စောနက်ကြယ်၏ မျက်လုံးနက်နက်တွေက အရောင်စိတ် ဖိတ်လက်လျက် မြပုလဲကို ချောမြူကျီစယ်လိုဟန်အပြည့် မြပုလဲ သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဘာလို့ ရှင်လိုဖြစ်ရမှာလဲရှင်”

“ဒါဖြင့် မင်းက ကိုယ့်ကို သဝန်မတို့ဘူးဆိုတာ တကယ်

နော်”

“ရှင့်စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ကျွန်မက သဝန်မတို့ ဘူးဆိုရင် ရှင်က အပြင်မှာ ရှုပ်ဦးပွေဦးမလို့လား”

“လိုအပ်ရင်ပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းသာ ကိုယ့်ကို သဝန်တိုတတ်လာဆိုရင် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ရမှာပေါ့”

“ရှင်လိုပဲ ကျွန်မလည်း လိုက်လုပ်မယ်ဆိုတာ မစဉ်းစား တော့ဘူးလား”

အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့်ဖုံးတော့ သူက မြပုလဲကို စိုက် ကြည့်နေ၏။

“ဖယ်ပါ...ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဟိုကောင်ဆီလား”

“ရှင်...ရှင် ဒီစကားပြောပြန်ပြီလား”

နေချိုနှင့် စွပ်စွဲပြီး အပြောခံလိုက်ရတာမို့ မြပုလဲရင်ထဲ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။

“ပြောတာမကြိုက်ရင် မင်းဘက်ကလည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပေါ့”

“ကျွန်မက ဘာကိုဝန်ခံရမှာလဲ”

“မင်းရင်ထဲမှာ အခုရှိနေတဲ့လူလေ၊ ဟိုကောင်လား ကိုယ်

လား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားကောင်တစ်ကောင်”

“ဦးစောနက်ကြယ်”

“တိုးတိုးပြောပါ...ကိုယ်နားက အကောင်းကြီးရှိပါသေး တယ်ဗျာ”

“ရှင်...ရှင်”

“ပြောပါ...မင်းရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုယ်အမှန်အတိုင်းသိချင်တယ်”

မြပုလဲတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အဖြေရှာသလို စူးစူးနစ်နစ်စိုက်ကြည့်လျက် ငြိမ်သက် နေကြသည်မှာ မည်သူကမှစပြီး အကြည့်မလွဲကြတော့ချေ။

မြပုလဲ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ ပုံရိပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာ၏။ နေချို၊ တဒင်္ဂ၊ နောက် စောနက်ကြယ်။ သူမ ပတ်သက်ခဲ့ဘူးသည့် ယောက်ျားတွေ။ အားလုံး တစ်ယောက်တစ်မျိုး စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်ဆိုပေမယ့် မြပုလဲကိုယ်တိုင်လည်း နေချိုဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ချစ်မိသည်ဟုထင် ပြီး အရူးထဲခွဲမိသမျှ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နစ်မွန်းစေခဲ့ရုံမက စိတ်ပျက် စရာတွေပါ ကြုံခဲ့ရသူ။

တဒင်္ဂကို လက်ထပ်တုန်းကလည်း ချစ်၍မဟုတ်။ အခွဲ တိုက်ရုံ။ အခု စောနက်ကြယ်ကို လက်ထပ်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမဘက်က အခွဲတိုက်စရာလည်းမရှိတော့။

အသည်းအသန် အပြုအမူတွေနှင့် ပြီး ချုပ်အချစ်ကို အခုထု

ဖို့ ရည်းစားစားပြလုပ်ခဲ့သူအပေါ်မှာ မြပုလဲကိုယ်တိုင် စိတ်လှုပ်ရှား ခဲ့တာတိုတော့ ဝန်ခံရပါမည်။

ဒေါ်ရသီနှင့် လက်ထပ်ထားတာကို သိလိုက်ရတော့ မြပုလဲရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားသည်ကလည်း အမှန်ပါ။ ဒါဟာ သဝန်တို့ခြင်းဟုဆိုလျှင် မြပုလဲ သူ့ကိုချစ်နေပြီဟု ဆိုရပါတော့ မည်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြပုလဲ အပေါ်မှာ နေချီနှင့်ပတ်သက်ပြီး မနာလိုဝန်တို့မှုတွေနှင့် အခုချိန်ထိ ပူလောင်စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် စိတ်မချဖြစ်နေတာကို သူမအသိဖြစ် သည်။

“မင်း...ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှမချစ်ပါဘူး မြပုလဲ၊ ဒါကို ကိုယ်သိနေခဲ့တာကြာပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူး”

ဟု မြပုလဲစိတ်ထဲက သွက်လက်စွာ ငြင်းပယ်လိုက်ပေ မယ့် အပြင်မှာတော့ မြပုလဲ နှုတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်သက်စွာ သူ့ကို ကြည့်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

“မင်းရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့လူက တခြားတစ်ယောက်ပဲ”

“ရှင်သိလိုလား”

“သိပ်သိတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“မင်းက နာမည်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကြားချင်တယ်ပေါ့။

စိတ်ချ အဲဒီကောင်နာမည်ကို ကျုပ်ပါးစပ်က ထွက်လိမ့်မယ်မထင် နဲ့”

ကိုယ်ဟုပင် သူ့ကိုယ်သူမပြောတော့။ ကျုပ်ဆိုသည် နာမ်စားကိုသုံးပြီး မြပုလဲကို သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်ပုံက အသည်း ယားစရာ။

“ကျွန်မကတော့ ရှင်မကြိုက်လည်း ကျွန်မရင်ထဲရှိနေတဲ့ လူကို ပြောဖြစ်အောင်ပြောရမှာပဲ၊ ဒါမှလည်း ကျွန်မ ကျေနပ်နိုင် မယ်”

“မင်း ပြောချင်ပြောပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာ မင်းတစ်ယောက် စိတ်ကြိုက်ပြောနေရင် ဒါမှမကျေနပ်သေးဘူးဆိုရင် ဟောဒီတစ်လောကလုံး တစ်ကမ္ဘာ လုံး ကြားအောင် အော်ပြောချင်ရင် ပြောလိုက်ဦး”

“ပြောသင့်ရင် ပြောရမှာပဲရှင်၊ ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်တယ်”

သူက မြပုလဲကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အခန်းပေါက်သို့ ကျောခိုင်းပြီး ဦးတည်လျှောက်သွားရာ သူမပြောစကားကို ဘာတစ်ခုမှ မကြားသလိုပုံစံမျိုးဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း စောနက် ကြယ်၏ မျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလဲကိုက မြပုလဲကိုယ်တိုင် လည်း မမြင်ရချေ။

ဒေါ်ရသီလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်၍ လက်ထပ်ခဲ့ ခြင်းမှတစ်ပါး တခြားမရှိနိုင်ဟု တွေးမိလျှင် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူကို ခွင့်မလွှတ်ချင်။

ကိုယ်ဘဝနှင့်ကိုယ်ဟု ဆိုပေမယ့် အတူဆုံတွေ့ရခိုက်မှာ သူ့ရင်ထဲ ဘာတွေဘယ်လိုရှိနေလဲဆိုတာကို မြပုလဲကိုယ်တိုင် ဝင်ကြည့်လိုရလျှင် ဝင်ကြည့်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။

မြပုလဲကိုယ်တိုင် စောနက်ကြယ်အပေါ်မှာ ထိုစိတ် ထိုသဘောဆန္ဒမျိုး တခြားသူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှိနေ နိုင်သေးလျှင် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့်လူကလည်း မြပုလဲကို နေရီ နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူစိတ်ထင်ရာ စွပ်စွဲပြောဆိုနေခြင်းအပေါ်မှာ သူမ ဘက်ကလည်း စာနာနားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမည်ပေါ့။

ဒါဟာ ဘာလို့လဲဆိုရင် မြပုလဲရင်ထဲမှာ စောနက်ကြယ် ဆိုသည့်လူ စူးရှနက်ရှိုင်းစွာ ရောက်ရှိဖြစ်သည်။

ဒါကို အခုတော့ မြပုလဲကိုယ်တိုင် ခံစားနားလည်နိုင်ခဲ့ ပြီဆိုလျှင် သူဘာပြောနိုင်ဦးမည်နည်း။ အရှင်းဆုံးနှင့် အရိုးဆုံး ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် စိတ်ကူးရှိသမျှ ရူးခဲ့သောအရွယ်က လွန်ခဲ့ပြီဟု ဆိုရမည်။

မြပုလဲ သူ့ကိုချစ်မိပြီ။

“သူ့နာမည်ကိုရော ရှင်မသိချင်ဘူးလား၊ သူက”

“ဦးစောနက်ကြယ်”

သူက လှည့်မကြည့်။

မြပုလဲ သူ့နာမည်ကို အသံမြှင့်၍ ခပ်ကျယ်ကျယ်အော် လိုက်၏။

“ဦးစောနက်ကြယ်”

“မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မြပုလဲ”
သူက ခြေအနံ့ကိုရပ်တန့်ပြီး သူမရှိရာဘက်ကို ကြည့်ပြီး မကြည်သလိုဆိုလိုက်တော့ မြပုလဲရင်ထဲမှာ ကျိတ်ဖြိုးချင်းပွား သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်တယ်ရှင်”

“အဲဒါ ကျုပ်နာမည်ကို အော်နေရလား”

“ရှင်နာမည်ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက အော်လို့လဲ”

“မြပုလဲ”

“ကျွန်မမှာ ရှင်နဲ့ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိ။ ကျွန်မ စောစောက ခေါ်နေတဲ့နာမည်ကလည်း ရှင်ကိုခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ”

“ကျွန်မ ချစ်သူ့ကိုခေါ်တာရှင်”

“ဟင်”

“သူ့ကို ကျွန်မချစ်တယ်”

“ဘယ်လို”

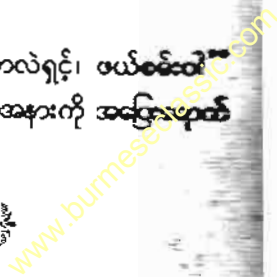
“ဦးစောနက်ကြယ်ကို ကျွန်မချစ်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟာ”

“မြပုလဲ”

“အိုး...ဒါက ဘယ်လိုလုပ်တာလဲရှင်၊ ဖယ်ခေါ်”

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် မြပုလဲအနားကို အပြောမုတ်

လာပြီး သူ့အရပ်အမြင့်ကြီးကို ငုံ့ကိုင်းကာ မြပချုပ်ရင်ခွင်ထဲကို သူ့ခေါင်းကြီး ခွတ်တိုးဝင်လာပုံကြောင့် သူမ ထိတ်လန့်ကာ ရုန်းဖယ် ရန်ကြိုးစားပေမယ့် သူကမလွတ်။

“တဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ ကလေးမရယ်၊ မင်းနှလုံး သားထဲက အော်ခေါ်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲနာမည်ကို ကြားချင်လွန်းလို့ပါ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ နှလုံးသားထဲက ဘယ်တုန်းကမှ အော်ခေါ်မနေခဲ့ပါဘူးရှင်၊ ရှင့်အတွေးတွေ မှားနေပြီ”

ပြုံးနေသော မြပချုပ်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး သူက နှလုံးသား မြပချုပ်အသားစိုင်းလေးများကို သိမ်းကျုံးနမ်းရှိုက်လိုက် သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း အမှန်ကိုပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်က ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ဒီနေရာမှာ”

မြပချုပ်က သူမနှလုံးသားနေရာကို လက်ကလေး ထောက် ပြလိုက်တော့ သူက နားမလည်သလို မျက်လုံးနက်နက်တွေနှင့် ငုံ့ကြည့်သည်။

“အဲဒီနေရာမှာ ကျုပ်က ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ရှိနေတာလဲ”

“တစ်ထောင့်ငါးရာဆိုတဲ့ မိုင်တိုင်အမှတ်နဲ့”

“ကြည့်စမ်း...မင်းတောင် ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ပြောတတ်

လာပြီပဲ”

“ရှင်နဲ့တူလို့နေမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ...ကျုပ်နဲ့ပိုတူရုံမကဘဲ တစ်သားထဲဖြစ်သွား အောင် မင်းရဲ့နှလုံးသားမိုင်တိုင်အမှတ် တစ်ထောင့်ငါးရာကို အခုပဲ ရှာဖွေတူးဖော်လိုက်ကြစို့ ဟုတ်လား”

“ဦးစောနက်ကြယ်ရယ်”

နှစ်ဦးသားဆီမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာလှိုင်းများ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်သံတို့ ကိုယ်စီနှလုံးသားဖြင့် ကြားနာကြည့်မြင်နိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပါ၍ ကြည့်လင်ငြိမ်းချမ်းသော အသွင်၊ အတောက်ပ အချိုမြိန် ဆုံး အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် မြတ်နိုး စုံမက်စွာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမိကြပါတော့သတည်း။

ချစ်သူတို့၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကလေးနှင့်

ခြေလှမ်းထွေထွေ